

80
INDO-CHINOIS
2469

SÁCH THUỐC

DEPT. LEGAL
INDOCHINE
N° 2469

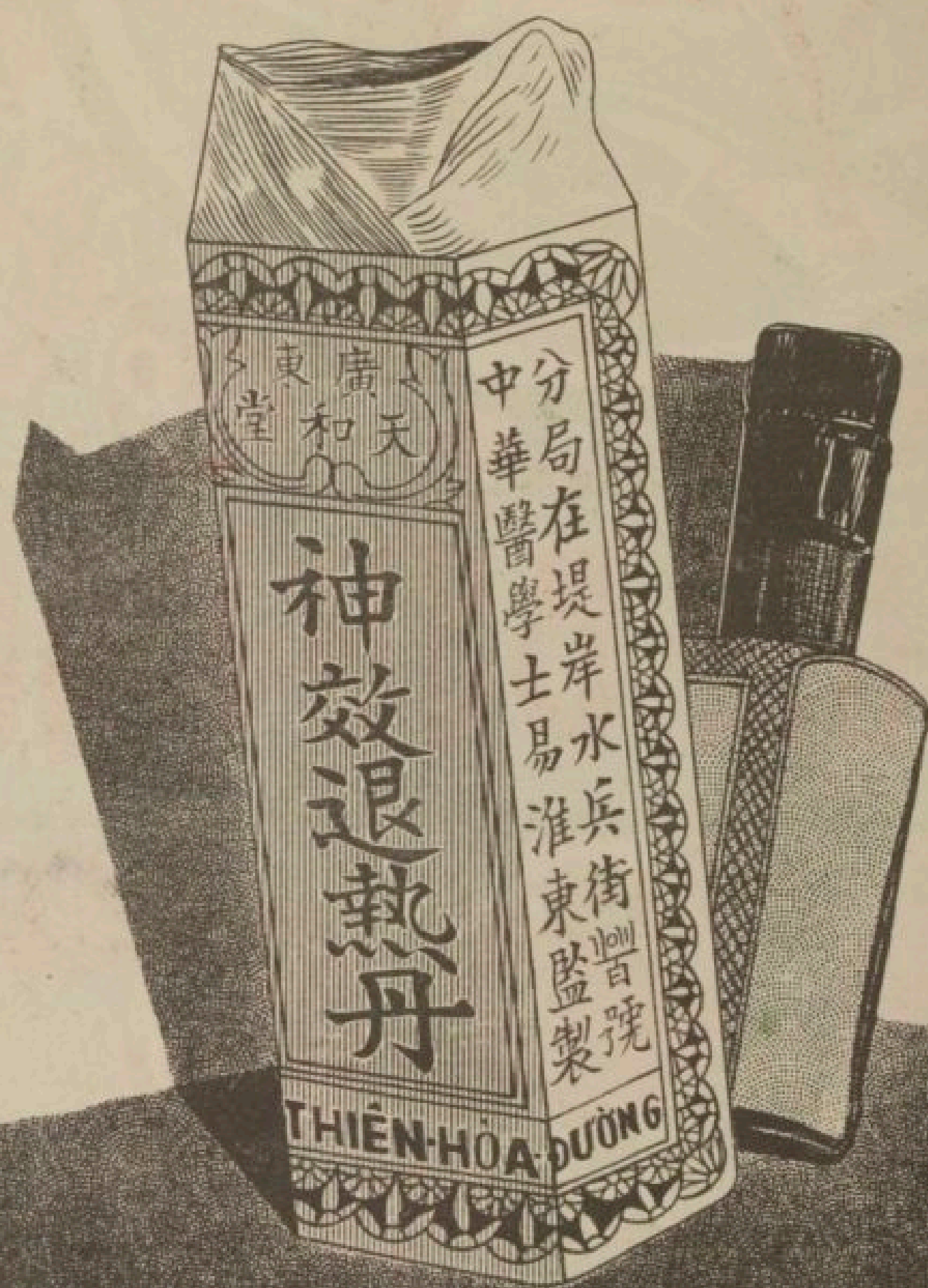

THỌ THẾ BỬU PHIỆT

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG (CHOLON)

THUỐC THÔI-NHIỆT-ĐƠN THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG

*Giải nhiệt và trừ phong
cho trẻ em hay làm*

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 24465

THỌ THẾ BƯU PHIỆT

IMPRIMERIE MYWA
EPREUVE
BON A TIRER

10.000 EXEMPLAIRES
Cholon 2/11/1938

Handwritten signature

19e ÉDITION
1938

NHÀ THUỐC

THIÊN-HÒA-ĐUỜ'NG

208, RUE DES MARINS - CHOLON

80 Indoch.
2469

THỌ THẾ

BỮU PHIỆT

Từ xưa cho đến nay, mỗi một chứng bệnh, bất luận là bệnh gì, cũng đều có phương thuốc để mà trị chứng bệnh ấy; nếu biết tùy theo bệnh và dùng trúng phương thuốc, thì bệnh phải lành mạnh. Bởi đó cho nên kẻ bệnh phải cần thận trọng sự lựa chọn thuốc để mà trị bệnh mới tránh khỏi những điều thiệt hại.

Bổn-đường bởi rõ biết sự quan-hệ đã nói trên, nên đã lưu-tâm nghiên-cứu và bào chế các thứ: cao, đơn, hoàn, tán, rất hiệu nghiệm, để cho bệnh nơn tiện dùng; lại chẳng nề tốn hao, xuất bản và phát không quyền sách quốc-âm này, kêu là sách « THỌ THẾ BỮU PHIỆT ».

Trong sách này có chỉ rõ các chứng bệnh và phương pháp để mà trị, mỗi chứng bệnh phải dùng phương thuốc nào mà điều trị.

Kẻ có bệnh coi cho kỹ sách này thì rõ biết bệnh của mình phải dùng thứ thuốc nào, mua thuốc và y theo cách chỉ biểu trong toa mà dùng, thìặng công hiệu chẳng sai. Đã nhiều năm, khắp lục-lĩnh và khắp nơi trong xứ này, những người đã có dùng đến thuốc của bổn-đường bào chế, thì đều công nhận là hiệu nghiệm.

Vậy trong lục-châu chư-tôn, vị nào chưa cóặng sách này, xin hãy viết thư gửi đến cho bổn-đường; trong thư xin nhớ đề tên, tước phận và chỗ ở cho rõ ràng, cũng xin nhớ đính theo thư 0 \$ 10 cò, để làm tiền gửi sách thuốc, thì bổn-đường sẽ gửi tới cho lập tức. Cái mỹ-ý của bổn-đường phát hành ra quyển sách này là muốn cho liệt-vị rõ biết các phương thuốc của bổn-đường và những chứng bệnh trong xứ thường có, bệnh nào phải dùng thứ thuốc nàoặng phòng khi đau ốm, biết mà mua dùng, khỏi phải làm những tay dung-y bướng bĩnh mà mang hại.

Thiên-Hòa-Đường được phòng
kính cáo

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

人主房藥堂和天
像真東淮易士學醫

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC-PHÒNG CHỦ NHƠN
ÔNG DIỆC-HOÀI-ĐÔNG

Trung-huê Y-khoa học-sĩ

(Hình này mới chụp lúc ông đăng nhĩ vị
Hoàng-Đế xư Đông-Dương ân tứ khuê-bài)

MỘT NHÀ DANH-Y TRUNG-QUỐC

được vua Annam và Cao-mang
thương Khuê-bài

*Nguyên văn của Báo Công-Luận
xuất bản ngày 30-11-32 Số 2524*

DIỆC-HOÀI-ĐÔNG tiên-sanh là một nhà y-học chơn truyền. Tiên-sanh thuở nhỏ sớm thông nho-học, lớn lên chuyên về y-khoa. Nghề trị bệnh đã tinh, mà tài bào chế có thể nói là tận thiện tận mỹ.

Đầu hết, tiên-sanh được nổi tiếng bên Trung-Quốc, tỉnh Quảng-Đông.

Qua năm 1917, tiên-sanh mới sang Nam-Việt (Cholon), mở phòng chẩn mạch và sáng lập nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, tại đường Thủy-bình, số 208.

Từ ấy những nay, tiên-sanh cứu dặng bệnh nhơn rất nhiều, mà kể thứ nhất là bệnh nhơn Nam-Việt và Trung-Hoa.

Chẳng những trong dân-gian biết tiếng ngài mà thôi, cho đến bực Đế-Vương cũng khen tài trị bệnh và bào chế của ngài.

Vì vậy mà trước đây, Đại-Nam Hoàng-đế và Kim-Biên Hoàng-đế đều có chứng chương thưởng cấp và ban tặng Khuê-bài.

DIỆC-HOÀI-ĐÔNG tiên-sanh, năm nay tuổi quá lục-tuần mà thân thể vẫn còn tráng kiện, tinh thần sung túc và sức làm việc chẳng kém người trẻ. Đó là một cái chứng cứ hiển nhiên rằng tiên-sanh có đủ phương pháp ngừa bệnh và bồi dưỡng thân thể.

Có biết sự ăn học của tiên-sanh trong hai môn Hán-học và Y-học, thì mới rõ ngài là một vị Lương-y rất đáng cho nhị vị Hoàng-đế xứ Đông-Dương ta ban thưởng.

CÔNG-LUẬN

TỰA

Tê-y DIỆC-HOÀI-ĐÔNG, từ thuở bé có công lập rèn y-pháp của hai họ: Phiên, Lư và đã tốn chẳng biết bao nhiêu công phu để nghiên-cứu về nghề thuốc một cách chu-đáo. Vị thuốc nào thuộc về kinh nào, phương thuốc nào trị về chứng nào; trong thân-thể con người tạng, phủ, khí, huyết, gân, cốt, mạch lạc: còn trong dược tánh thì: âm, dương, biểu, lý, bồ, tả, hàn, nhiệt, thủy-thổ và phong-thổ của mỗi xứ, mỗi mỗi đều khảo-cứu tinh-vi, biết rõ dường như đã viết sẵn trong bàn tay vậy. Ấy cũng nhờ tề-y từng bác lãm quần thư, lựa rút những lương pháp của mấy vị tiền-hiền và lấy cái bình sanh kiến-thức của mình, tùy sức người, sức thuốc, thời tiết, mà gia giảm; đèn sách hơn mấy mươi năm mới dám xuất thân mà vấn thế.

Đầu tiên, tề-y sáng lập tại tỉnh Quảng-Đông (CANTON) tiệm chánh THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG, lấy sự phở tế quần sanh mà làm căn bản. Nhờ tôn-chỉ tốt đẹp và sự kinh-nghiệm của tề-y nên chẳng bao lâu xa gần đều nghe tiếng.

Đến năm 1916, tề-y đến xứ Nam-kỳ này, thiết lập tiệm ngành THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG, tại Cholon, đường Thủy-Binh (Rue des Marins) số 208. Tề-y dùng hết sở năng sở học, mới tìm ra thêm nhiều vị thuốc và phương thuốc, hạp với lục-phủ ngũ-tạng của người trong xứ này, nên mới dám dùng mà chế ra các hạng: Cao, Đơn, Huồn, Tán, Dược-thủy, Dược-dầu, để cho liệt-vị ở xa cách bốn-hiệu tiện bề mua dùng. Sự công-hiệu ra thế nào chắc trong khoản thời gian đã trải qua, từ ngày thiết lập tiệm ngành THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG tại xứ này cho đến nay, trong Lục-tỉnh chư tôn cũng đã từng nghe danh biết tiếng. Riêng phần tề-y rất lấy làm mãn chí đối với lương tâm nghề nghiệp.

Thiên-Hòa-Đường dược phòng

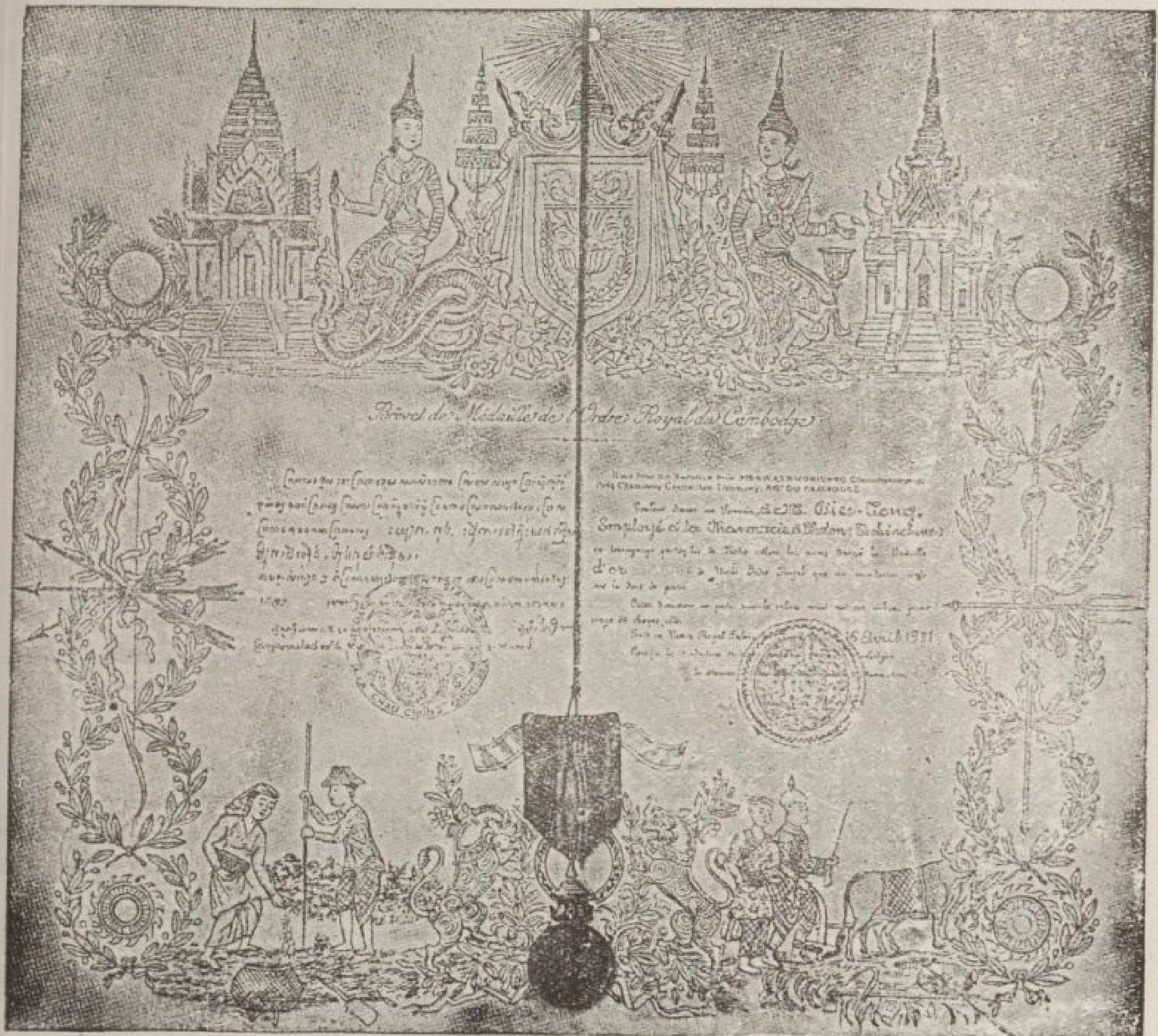
Chữ nhỏ

DIỆC-HOÀI-ĐÔNG

Trung-Huê Y-học-sĩ

cần chỉ

金邊皇帝
賞賜金牌

Ảnh trên đây là Bằng-Cấp « Brevet Médaille de l'Ordre Royal du Cambodge » của KIÊM-BIÊN HOÀNG-ĐẾ đã ân tứ cho hỗn đường.

KIM-TIỀN
của NAM-TRIỀU BẢO-ĐẠI Đại Hoàng-Đế
đã ân tứ cho bốn-hiệu
THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
(ngày 27, tháng Février, năm 1930)

MÉDAILLE D'OR
của KIÊM-BIÊN Hoàng-Đế SISOWATHMONIVONG
đã ân tứ cho bốn-hiệu
THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
(ngày 16, tháng Avril, năm 1931)

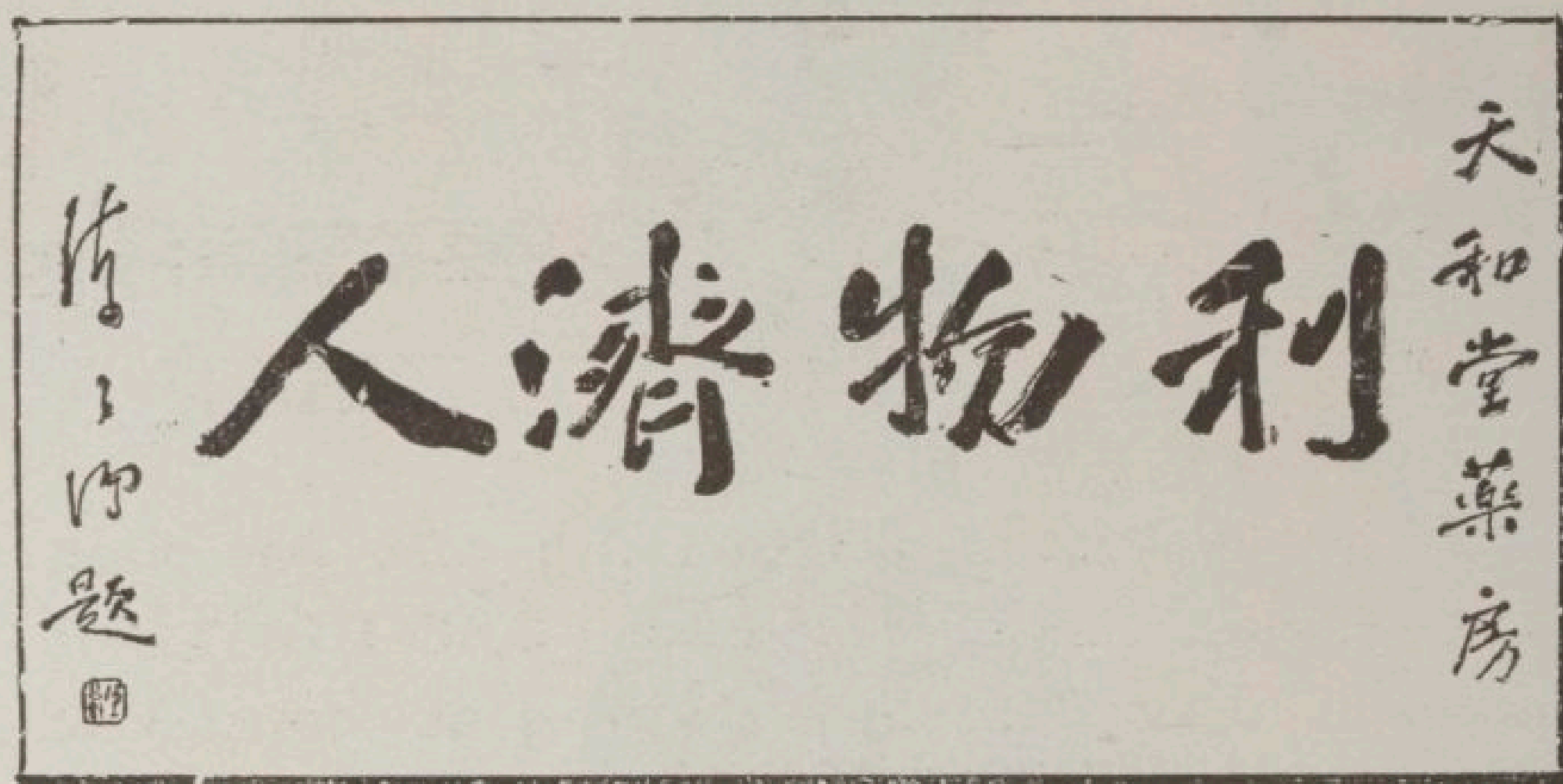

TÔN SANH THỌ THẾ

Trung-huê Dân-Quốc Chánh-phủ Chủ-tịch

(Président de la République Chinoise)

LÂM-SUM đề tặng

LỢI VẬT TẾ NHƠN

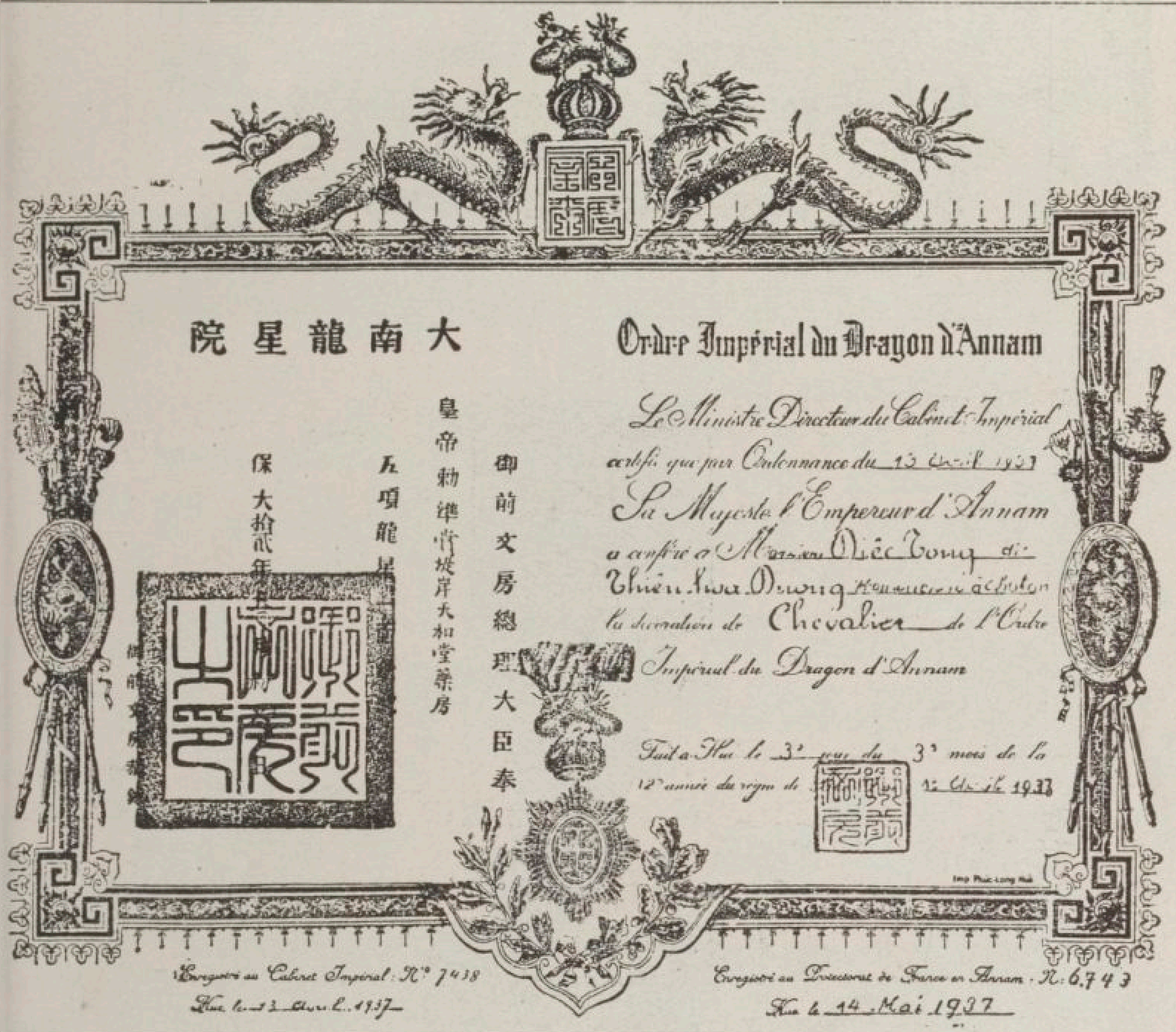
Nam-Kinh Chánh-phủ Thực-nghiệp bộ Tổng-trưởng

(Ministre de l'Industrie)

TRẦN-CÔNG-BÁC đề tặng

南朝保大皇帝

御賜龍寶星

Ảnh trên đây là Cấp-bằng của Đại-Nam Bảo-Đại Đại Hoàng-Đế ân tứ LONG-BỘI-TINH cho bốn-đường, để ban thưởng sự công khó và lòng bác-ái của bốn-đường chủ nhơn, đã chế ra dạng nhiều thứ thuốc hiệu nghiệm có thể cứu người hạp với cai tôn-chỉ « Tề thê độ nhơn ».

LONG-BỘI-TINH
của **NAM-TRIỀU BẢO-ĐẠI** Đại Hoàng-Đế
đã ân tứ cho bốn-hiệu
THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
(ngày 13, tháng Avril, năm 1937)

ít lời cùng thân-chủ hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
về việc sắp đặt quyền

THỌ THẾ BỮU PHIỆT

Thưa quý độc-giả của quyền
THỌ THẾ BỮU PHIỆT và thân-chủ của
bồn-hiệu!

Năm 1937 rồi quyền THỌ THẾ BỮU
PHIỆT của bồn hiệu xuất bản đã giúp
ích cho quý vị thân-chủ và công chúng
rất nhiều và cũng được công chúng
hoan nghinh đặc biệt.

Vì thế quyền THỌ THẾ BỮU PHIỆT
năm 1938 bồn hiệu càng gấn công đem
hết sức mọn mà làm cho hay thêm nữa
để đáp tạ lòng chiêu cổ của quý vị thân-
chủ và công-chúng đối với bồn-hiệu.

Quyền THỌ THẾ BỮU PHIỆT năm
nay, những tài liệu giúp vui cho độc-
giả trong lúc nhàn rồi rất nhiều. Vì
vậy mà những thơ từ khen tặng các
thứ thuốc của bồn hiệu ở khắp ba kỳ
gởi đến bồn-hiệu xin miễn đăng như
mấy quyền mấy năm rồi vậy.

Kể ra thì những thơ khen tặng đó
chỉ để chứng tỏ rằng thuốc của bồn-
hiệu dùng có hiệu nghiệm vậy thôi chứ
không ích chi cho độc-giả. Vậy nên
bồn hiệu xin bỏ bớt đi một ít để thay
vào những bài vở có bổ ích hơn cho
độc-giả xem.

Xin quý-độc-giả biết cho.

Nay kính
THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
CHOLON

李桂瀛

濟世救民

天和堂為房主

TÊ THÊ CỨU DÂN

Ủy-viên của Trung-ương Chánh-phủ Trung-Huê
LÝ-THẠCH-TĂNG đề tặng

濟世救民
天和堂為房主
李桂瀛

THỌ THÊ TÊ DÂN

Chánh-phủ Nam-Kinh Lập-Pháp-Viên, Phó Viện-trưởng
THIỆU-NGUYỄN-XUNG đề tặng

BÌNH LUẬN
THỌ THỂ BỬU PHIỆT DƯỢC THƠ
 CỦA NHÀ THUỐC
THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG
CHOLON

Lời tục thường nói : « Đói ăn rau, đau uống thuốc » mà phần đông ai ai cũng đều biết vậy. Nhưng theo tôi xét kỹ, thì sự uống thuốc để mà trị bệnh, không phải là một việc dễ dàng ; nhất là đối với những người đau đã lâu, uống thuốc đã nhiều, mà cũng còn trơ trơ chưa giảm.

Ấy cũng bởi, một là : không gặp đúng thầy giỏi, hai là : nhà ở xa xuôi, bỏ không uống thuốc tốt mà dùng : vì hai điều này mà lắm khi bệnh ít lại hóa ra nhiều, bệnh chẳng nặng mà cứ trầm trệ hoài ; đến lúc ấy, chỉ có phũ thác cho sự rủi may, ai bảo đâu nghe đó. Vậy có phải sự « uống thuốc » là một điều rất khó chăng ?

Nay tôi thấy cuốn sách thuốc của Nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG phát hành ra, cố ý rải khắp cho nhiều người. Xem sách ấy, thấy trong đó có ấn hành đủ các thứ thuốc : Cao, Đơn, Hồn, Tán, chỉ rõ thứ thuốc nào dùng về chứng bệnh gì, cách dùng thế nào, nhiều ít tùy bệnh nặng nhẹ, tuổi lớn nhỏ.

Thật là một quyển sách rất có giá trị và rất hữu ích cho mọi người. Có sách này, khi đau ốm, xem trong đó thì biết bệnh của mình phải dùng thứ thuốc nào, đừng mua về mà dùng, khỏi thất công rước thầy, coi mạch, hốt thuốc, sắc thuốc, nhiều việc. Thật là phương-tiện cho mấy người hay dùng thuốc ta.

Thường chữa bệnh thì phải tùy theo phong-thổ, nên người phương Đông dùng thuốc Tàu, thuốc Bắc, thì thường đừng ứng-nghiệm. Như thuốc : Vệ-sanh Hoàn, Bồ-thận Hoàn, thuốc cảm và dầu bá chứng của hiệu thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG bào chế, rất hợp với phong-thổ nên nhiều người đã dùng nó và đều công nhận là thuốc rất hiệu-nghiệm.

LÊ-VĂN-TRUNG

Thượng nghị-viên thuốc-địa,
CHOLON.

SÁCH THUỐC

THỌ THỂ BỮU PHIỆT

RẤT CÓ ÍCH CHO NHƠN QUẦN XÃ-HỘI

Phàm làm người hề thấy hay thì khen dở thì chê, là sự thường, mọi người đều có; chẳng phải sức mình làm không đặng thì phải khen, hay là mình làm đặng tốt hơn, hay hơn, giỏi hơn, mới chê đặng. Cho nên sự khen sự chê tuy dễ (của người làm sẵn cho mà coi, rồi khen hay, chê dở, tự nơi ý mình), nhưng khen hay là chê mà không lăm, thì không phải là dễ. Bởi đó cho nên bỉ-nhơn rất dè dặt trong sự khen và chê.

Ông DIỆC-HOÀI-ĐÔNG, là một nhà y-khoa học-sĩ bên Trung-Quốc và là chủ nhơn nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG trước khi xuất bản cuốn sách thuốc « THỌ THỂ BỮU PHIỆT » thì người có cho bỉ-nhơn xem thử và cậy bỉ-nhơn viết giùm vài câu bình-luận cho người làm tựa sách ấy. Bỉ-nhơn rất hồ thâm, vì bỉ-nhơn là kẻ kém học và cũng chẳng có danh dự chi cho xứng đáng mà dám phô trương ngôn-luận; nhưng vì không thể chối từ (khước chi bất nhĩ), nên bỉ-nhơn ực chẳng đã mới viết vài hàng này dùng lời thô tiếng kịch mà tỏ mấy lời thành thật của bỉ-nhơn (thấy sao, nói vậy) chớ chẳng dám khen chê chi hết, sự ấy bỉ-nhơn xin nhường cho người tri-thức.

Bỉ-nhơn chẳng phải là nhà y-học, nhưng bỉ-nhơn trọng nhơn mạng hơn các vật báu trong đời, nên mỗi việc đều lấy vệ-sanh mà làm đầu và hay chỉ bảo cho những người không học còn chưa hiểu rõ đặng. Vệ-sanh và y-học tuy khác nhau mặc dầu, nhưng nếu xét cho kỹ tức nhiên khéo giữ khỏi đau thì hay hơn là giỏi chữa bệnh. Kẻ có sẵn lương-y trong nhà, sau bằng người khéo giữ vệ sanh ít hay đau ốm, ấy là nói trong nhà có sẵn lương-y. Còn kẻ ở xa thành thị, dầu giữ phép vệ-sanh mặc dầu, nhưng sự mưa nắng, chẳng mấy ai mà tránh khỏi. Bỉ-nhơn thường nghĩ đến

(Coi tiếp qua trang 12)

(Tiếp theo trang 11)

điều này, nên cho là một điều quần-hệ lớn lao đệ nhất trong kiếp sống của con người. Phàm trong nhà có kẻ bệnh, thì sự bối rối là lẽ tự nhiên, bôn-chôn sai người đi tìm thầy kiếm thuốc, lúc ấy chẳng những không biết thầy đâu mà rước, mà lại còn nghe người ta chỉ lảng xãng, rồi sau rồi chẳng biết phải rước ông nào; có khi rước nhầm những dung-y, bệnh khi đầu thì nhẹ, uống thuốc lại hóa ra bệnh nặng, nhiều khi đến nỗi bỏ mình, có phải là một điều đáng thương xót chẳng? Vả biết làm người, tử sanh là sự thường chẳng ai tránh khỏi, nhưng vì tin dung-y mà phải hại mạng thì thật rất đáng tiếc.

Bỉ-nhơn quen biết với ông Y-sĩ DIỆC-HOÀI-ĐÔNG đã lâu, và có nghe tiếng người trị bệnh mau thuyền và nghề làm thuốc thật là lợi lạc, nên bỉ-nhơn thường hay ghé mắt dòm hành; thấy những cách chế thuốc của người thật là tinh-khiết, quả như lời đồn, bỉ-nhơn lại hỏi thăm mấy vị thân-chủ của người, thì cả thầy đều khen ngợi và cho là một vị lương-y rất có công ăn nọc.

Bỉ-nhơn đọc hết cuốn « THỌ-THẾ BŨU-PHIỆT » này, thấy trong ấy có ấn-hành đủ các thứ thuốc để trị những chứng bệnh thường hay sanh ra trong xứ này, cả thầy hơn trăm thứ, mỗi thứ thuốc đều chỉ rõ cách dùng và trị những bệnh gì, cứ ăn vật gì, kẻ nào chẳng nên uống, phòng khi kẻ có bệnh biết chữ quốc-ngữ coi theo đó mua mà dùng, thì bỉ-nhơn mới thấy rõ công cán lớn lao của người, chế ra từ vị thuốc và chẳng nề tốn của hao công, in ra quyển sách thuốc « THỌ-THẾ BŨU-PHIỆT » này, rất có ích cho nhơn-quần xã-hội.

Bỉ-nhơn ước trông sao cho Lục-châu chú tôn rõ biết dạng cái điều hại của bỉ-nhơn đã nói trước kia mà tránh. Nếu cho tánh mạng con người là trọng, thì phải cần thận trọng việc thuốc khi trong nhà có người đau ốm, chớ vội tin mấy cậu dung-y và cũng chẳng nên hề thấy thuốc thì mua, mà làm phải kẻ tay ngang vì đồ lợi học đòi làm bướng, rồi xuất tiền ra đặt bán rao mà dối thế.

DIỆP-NGUƠN-XI dít KIỆT

Ex. Interprète du Service Judiciaire

SAIGON

THIÊN-HÒA-ĐU'Ờ'NG

PHARMACIE

SINO-ANNAMITE

208, RUE DES MARINS - CHOLON

NHÂN HIỆU CON-NAI

có cầu chứng tại Tòa

Thương-Mại Saigon.

Vậy xin quý khách mỗi

khi mua thuốc nên xem

cho kỹ kéo lăm thuốc

== GIA MẠO ==

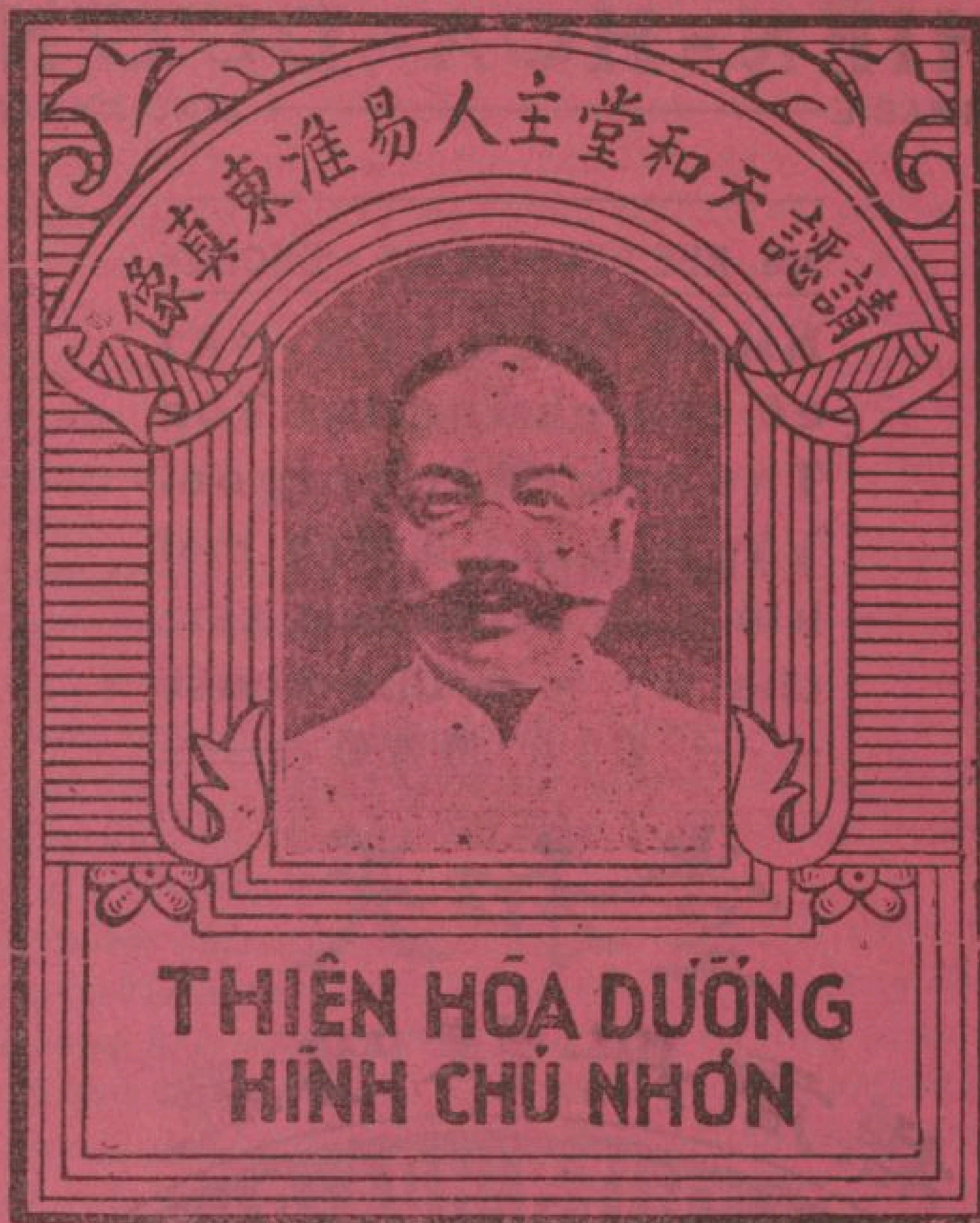
堂和天

標商冊註嚙鹿

MARQUE DÉPOSÉE

LƯƠNG-Y CỦA BỒN ĐƯỜNG

M. DIỆC-HOÀI-ĐÔNG

== Trung-Huê Y-Khoa Học-sĩ ==

== (Chơn-dung này chụp hồi năm 1923) ==

XIN NHỚ

Các thứ thuốc của Bồn đường bán, đều do nơi
ông Y-sĩ DIỆC-HOÀI-ĐÔNG đích thân bào chế.
Bởi vậy cho nên mỗi thứ thuốc, nơi ngoài
bao hay là trên hộp, đều có dán cái chơn dung
== trên đây để ngừa những sự giả mạo ==

VÀI LỜI TRẦN THUYẾT

Nghề làm thầy thuốc và nghề bào chế thuốc tuy khác nhau, nhưng nếu xét cho kỹ, thì hai nghề ấy chẳng khác nào tay tả cùng tay hữu vậy, cả hai đều rất quan hệ cho kiếp sống của con người. Thầy thuốc giỏi, gặp kẻ bệnh ở xa thành-thị, cũng chẳng dă phải dùng thuốc xấu, bào chế lồi thoi không trúng phép, thì thế nào trị cho mau thuyên bệnh được. Kẻ bào chế và bán thuốc, tuy thuộc biết mặt thuốc mặc dầu, nhưng nếu chẳng thông y-pháp, thì tự nhiên không rõ cách bào chế thuốc, rồi cứ bắt chước người mà làm bưng đố thoi, nào có biết được tánh, được chất, hàn đái, nhiệt đái, thủy-thổ, phong-thổ, là gì đâu mà nghiên-cứu. Miền là có một phương thuốc gì của người biên sản, rồi cứ y theo đó mà cân, mà tán, làm thành ra thuốc huồn, thuốc tán; chẳng biết tùy khí hậu, thủy-thổ, phong-thổ, mà gia hay giảm, cũng chẳng biết tánh chất của mỗi vị thuốc ra thế nào, vị nào thuộc về kinh nào và phải bào chế làm sao. Bởi đó cho nên, nhiều khi thuốc tốt mà dùng không hiệu nghiệm chi cả.

Bồn-đường chủ-nhơn, từ thuở bé chuyên môn y-học, vì thấy những điều hại ấy, nên mới thiết lập bồn dược-phòng tại tỉnh Quảng-Đông, dùng hết các phương thuốc hay đã nghiên-cứu hoàn toàn, để chế thành các hạng: cao, đơn, huồn, tán, dược-thủy, dược-dầu, dặng trừu hại cho bá tánh và thi hành theo tôn-chỉ đã đeo đuổi.

Thuốc chế sẵn như thế, chẳng những là giản-tiện cho kẻ bệnh ở xa chợ xa thầy mua dùng, khỏi tìm thầy coi mạch, bốc thuốc, phải sao, phải sắc, nhiều việc, lại cũng khỏi lo chất thuốc xấu, cũng là rước lầm tay dung-y làm bưng, bệnh nhẹ thành ra nặng, tiền mất mà tật vẫn còn, lại thêm mất thì giờ là khác.

(Coi tiếp trang 16)

(Tiếp theo trang 15)

Nhờ tài hào chế tân thiện tân mỹ của ông lương-y của bôn-đường, mà chẳng bao lâu, khắp xứ Quảng-Đông đều nghe danh tiếng và ngợi khen các phương thuốc của bôn-đường là thần hiệu, nên có nhiều người mua thuốc của bôn-đường, đem qua xứ Việt-Nam này mà bán lẻ, cùng xin làm đại-lý cho bôn-đường. Bởi thấy càng ngày càng có nhiều người mua thuốc của bôn-đường đang đem qua xứ này mà bán, cho nên bôn-đường chủ-nhơn mới sang Nam-Kỳ mà lập ra tiệm ngành này, đang cho dễ bề giao thiệp cùng người bôn xứ.

Bôn-đường chủ-nhơn lấy câu « TIÊN NGHĨA HẬU LỢI » làm tôn-chỉ, nên dùng ròng thuốc thượng phẩm và bôn thân hào chế, chẳng dám phũ thác cho ai. Nhờ vậy mà thuốc của bôn-đường đang cóng hiệu khác thường và đang nhiều người tin dùng, bề dinh nghiệp càng ngày càng to tác.

Phàm vật chi quí, tốt, có lắm kẻ muốn giả mạo đang gạt bá tánh mà thủ lợi, giả mạo những đồ dùng thường thì chẳng hại chi cho lắm, chớ thuốc men là vật cần yếu và có quan-hệ đến sanh mạng con người, nếu để cho người giả mạo đang, thì chẳng những thiệt hại cho kẻ có bệnh mua dùng, mà lại làm mất lợi quyền và hư danh tiếng của người bán thuốc tốt là khác.

Bởi đó cho nên từ ngày khai trương đến nay, bôn-đường nhứt định dùng cái hình « CON NAI » trước đây và ba chữ « THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG » mà làm nhãn và hiệu cho các thứ thuốc của bôn-đường.

Vậy xin chư-tôn nhớ mỗi khi mua thuốc, hãy nài cho phải nhãn và hiệu của bôn-đường, thì mới khỏi lầm phải thuốc giả mạo.

Thiên-Hòa-Đường được phòng

500 \$ 00 TIỀN THƯỞNG !

Trước đề ngừa những sự giả mạo của kẻ gian, sau đề thủ tín với lục-châu quý khách, nên ngay từ ngày chúng tôi thiết lập chi-ngành của bôn-đường ở xứ này thì chúng tôi đã có cầu chứng nơi Tòa Thương-Mại Saigon các thứ nhãn và hiệu của bôn-đường.

May là chúng tôi đã ngừa trước như thế, nhưng những kẻ vô lương tâm vì rõ biết lòng tin cậy của chư-tôn đối với bôn-đường, bởi thấy các thứ thuốc của bôn-đường dặng nhiều người tin dùng, nên mới lợi dụng cái sự tin cậy ấy mà không kể đến mạng sống của người, không kiêng sợ pháp luật, chúng nó dám cả gan, khi thì giả mạo hiệu của bôn-đường, khi thì bắt chước kiểu nhãn thuốc để lừa gạt những người vô ý.

Chúng tôi có bắt dặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo và nhái kiểu của bôn-đường và chúng tôi đã có nhờ pháp luật phân xử rồi.

Vì điều quan-hệ lớn lao này, chẳng những hại cho danh tiếng và quyền lợi của bôn-đường mà thôi, lại còn hại cho những người bất ý mua lầm thuốc giả mà dùng là khác nữa, nên chúng tôi quyết trừ cho tuyệt bọn ấy, mới treo giải thưởng sau này :

Người nào biết chắc chắn có kẻ giả mạo nhãn hiệu và thuốc của bôn-đường, đến báo cho chúng tôi hay và cho chúng tôi biết tên họ và chỗ ở của chúng nó, nếu bắt dặng kẻ gian, xét đủ bằng cớ giải đến tòa, xử ra thật có rõ ràng, thì bôn-đường sẽ tặng thưởng cho **NĂM TRĂM ĐỒNG BẠC (500 \$ 00)**.

Bôn-đường xin hứa sẽ giữ kín tên của người hảo-tâm vì sự ích lợi chung mà cho chúng tôi hay biết.

Thiên-Hòa-Đường được phòng

CÁCH GỎI THUỐC

Thơ gỏi mua thuốc xin chận khó viết cho kỹ *tên thứ thuốc* mà mình muốn mua (viết cho trợn cái tên thuốc để tránh những sự lầm lộn). Xin nhớ *biên tên họ và chỗ ở* cho rõ ràng và cũng xin nhớ cho chúng tôi biết coi phải *gỏi thuốc theo cách nào* tùy ý muốn, miễn là cách gỏi ấy tiện cho hai dặng và không thất lạc.

Thơ gỏi đến nói chứng bệnh dặng mua thuốc mà trị, những thơ này xin viết cho rõ ràng và cho dễ hiểu, dặng chúng tôi biết mà gỏi cho *trúng thứ thuốc* để trị chứng bệnh ấy.

Khi chúng tôi tiếp dặng thơ và mandat gỏi mua thuốc, thì chúng tôi sẽ lập tức gỏi thuốc đi liền. Niêm phong cẩn thận, khỏi sợ hư bể dặng. Gỏi mandat mua thuốc xin nhớ gỏi thêm *tiền cước phí* để gỏi thuốc, tùy mua nhiều ít mà định liệu số tiền ấy.

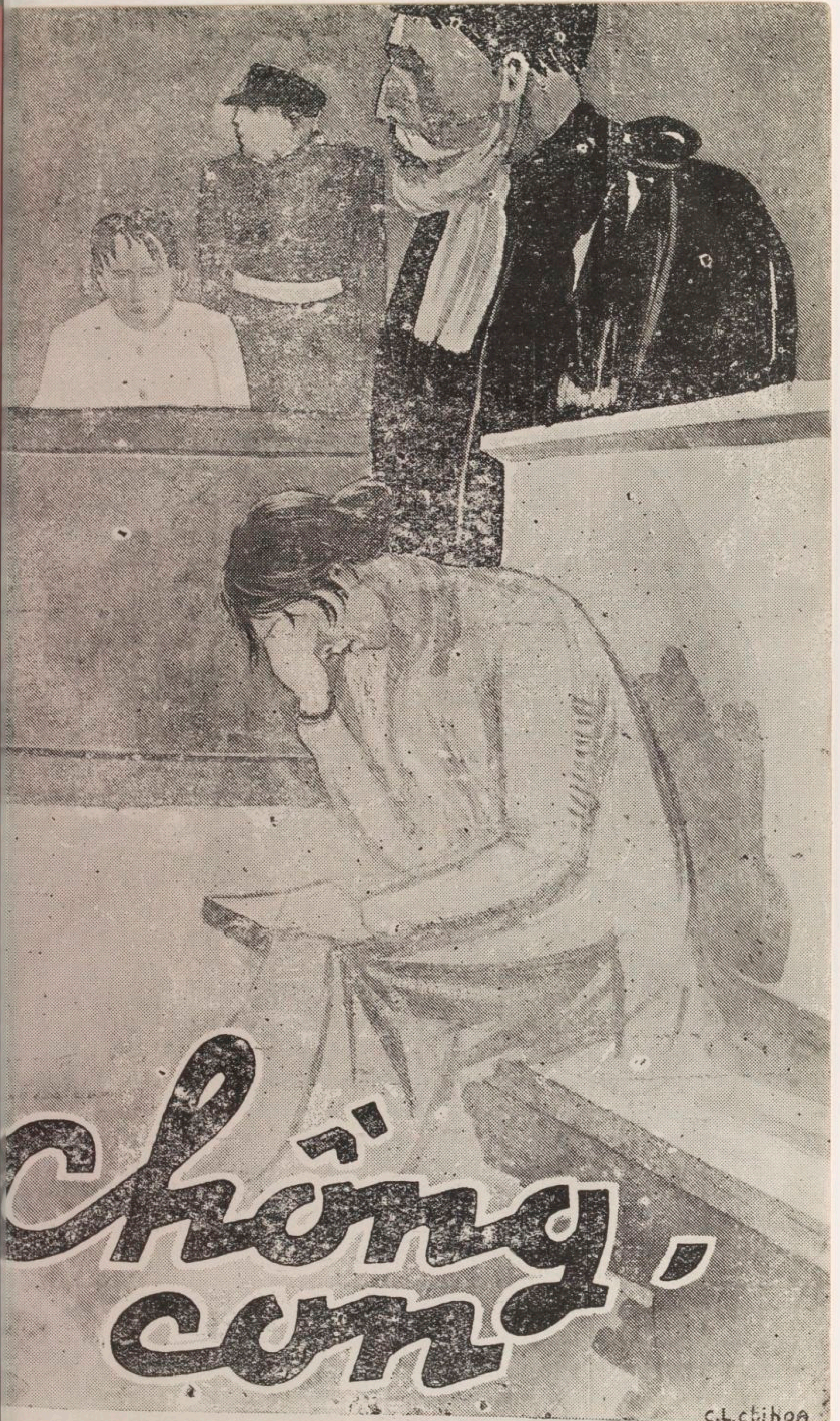

Gỏi theo cách lãnh hóa giao ngân
(Contre-Remboursement)

Chúng tôi cũng nhận gỏi thuốc theo cách này, liền *cước phí* về phần người mua phải chịu.

Thơ từ và mandat xin gỏi ngay cho
Thiên Hòa-Đường được phòng

208, Rue des Marins — CHOLON

Chon
com

C.L. Chihon

TRUYỆN DÀI VỀ XÃ-HỘI, TÂM-LÝ VÀ ÁI-TÌNH

CHỒNG VỚI CON!

Của Nguyễn-công-Quan

TRÓT ĐÁ YÊU...

Sáng hôm nay thức dậy, Thanh tươi cười vui vẻ; chàng không cảm thấy sự buồn chán như mấy ngày hôm trước nữa. Là vì chiều hôm qua, khi đi chơi ngoài ruộng về, Thanh đã gặp được cô Thu là người bạn gái đã cùng chung học một trường tỉnh với chàng, cách bốn năm về trước...

Ngồi trên giường kê ngay cửa sổ mở rộng cho gió mai thổi lùa vào, Thanh đưa mắt nhìn khoảng đồng ruộng mênh-

mông chạy dài đến giáp mí với chơn trời xa tít. Những đám mưa lớn từ mấy ngày đầu mùa đã làm ngập nhiều thửa ruộng thấp mà người ta đã đem trâu ra cày gần xong rồi cả. Xa xa, vài đám mạ khoe màu xanh dịu, rục rỏ dưới những tia sáng ảm-áp của mảnh trời đông.

Đốt một điếu thuốc hút và thỗi khói ra một cách thông thả, Thanh lấy làm khoan khoái vẻ lại trong trí cuộc gặp gỡ tình cờ chiều hôm qua...

* * *

Chiều hôm qua, vì muốn tránh mưa, Thanh chạy vào một cái chòi hoang cất giữa ruộng mà đụt. Chàng rất ngạc nhiên mà thấy trong chòi đã có Thu vào tránh mưa trước mình. Thanh, ban đầu, lấy làm bối-ngờ, chỉ cúi đầu trả lễ một cái chào e-lệ của Thu mà thôi.

Nhưng sau khi thấy chung quanh mình và Thu không còn ai lạ khác nữa, Thanh mới vững lòng: cử chỉ, ngôn ngữ của chàng từ đó dần-dĩ hơn lên. Thanh nghĩ lại rất cảm-động, vì đã bốn năm qua không gặp nhau mà Thu cũng còn nhớ và nhìn được chàng mà chào.

(Coi tiếp qua trang 28)

(N° 1) 海狗腎壯陽種子丸

HẢI CẦU THẬN

Tráng dương chường tử hoàn

(Thuốc bổ cho đàn-ông)

Thuốc hoàn này dùng hải-cầu thận (trái cật của con chó biển) là một vị thuốc bổ thận và trợ dương rất hay, mà làm gốc, phối với con cật-ké, lộc-nhung, tam-tiên, sâm, quế, cùng nhiều vị thuốc khác trân-quí, linh-huật hay bổ huyết và sanh thịt, mà chế ra để trị những chứng của đàn-ông như: tinh huyết suy kém, hoải dương, thận hàn, hoặc tiên-thiên bất túc, hậu-thiên thất dưỡng, hay là sắc dục quá độ mà hao tổn khí huyết, làm cho hư liệt, phòng sự phải bỏ liều, lưng đau gối nhức, lờ tai lưng-bụng, hai mắt đỏ sao. Phạm nhứt thiết những chứng lao thương, hình dung ốm yếu, dùng thuốc này thật rất hiệu nghiệm, chẳng còn phải tìm linh đơn diệu dược nào hơn nữa.

Dùng nó chẳng những chường-tử mà thôi, lại còn làm cho được sống lâu sức khỏe là khác.

Những người vì yếu đuối mà không có con cái, nên dùng thuốc này để bổ dưỡng cho khí huyết sung túc, mới có thể có con cái dặng.

Cách uống:

Thuốc này phải uống khi dạ còn đói.

Mỗi lần uống một ve với nước trà.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 30

12 ve..... 3 00

CÔ SẼ CÓ CON CÓ CÁI

Nếu cô dùng “CƯỜNG-ÂM CHUỖNG-TỬ HOÀN” là thuốc bảo chế riêng cho người đàn-bà, hoặc vì lâu năm không có thai, hay là sanh sản mà nuôi chẳng dặng, bởi sự kém huyết và kinh nguyệt chẳng đều mà sanh ra.

☞ “CƯỜNG-ÂM CHUỖNG-TỬ” sẽ làm cho khí huyết đầy đủ, sung túc tinh thần, ít nay sanh ra bệnh hoạn.

(N° 2) 竹絲鷄強陰種子丸

TRÚC-TƯ-KÊ

CƯỜNG-ÂM CHƯỜNG-TỬ HOÀN

(Thuốc bổ cho đàn-bà)

Thuốc hoàn này khi chế ra thì dùng trúc-tư-kê (con gà ác) ma lam gộc, lại dùng nhiều vị thuốc bổ máu sanh thịt và hay về bổ hư, ôn trung, điều kinh, trợ khí, mà phối vào làm thành ra thuốc hoàn này, để trị cho những người đàn-bà thiếu niên huyết kém, kinh nguyệt không đều, lâu năm không sản dục, hay là khó bề thai nghén, hoặc ốm hoặc mập và do nơi nóng quá, mát quá không chứng, hoặc bởi giao tiếp quá lao, thành ra lâu ngày chầy thang mà chưa thọ thai được, cũng đàn-bà hay phải bệnh tiểu-sản, hoặc sanh sản mà khó nuôi.

Uống thuốc hoàn này thì khí huyết sung túc, tinh thần phát vượng, trừ đặng bạch-đái và điều kinh, thì mới dễ bề thai nghén được. Thuốc hoàn này kinh nghiệm đã lâu năm rồi, thật là một phương giúp ích cho hàng phụ-nữ vô cùng.

Cách uống :

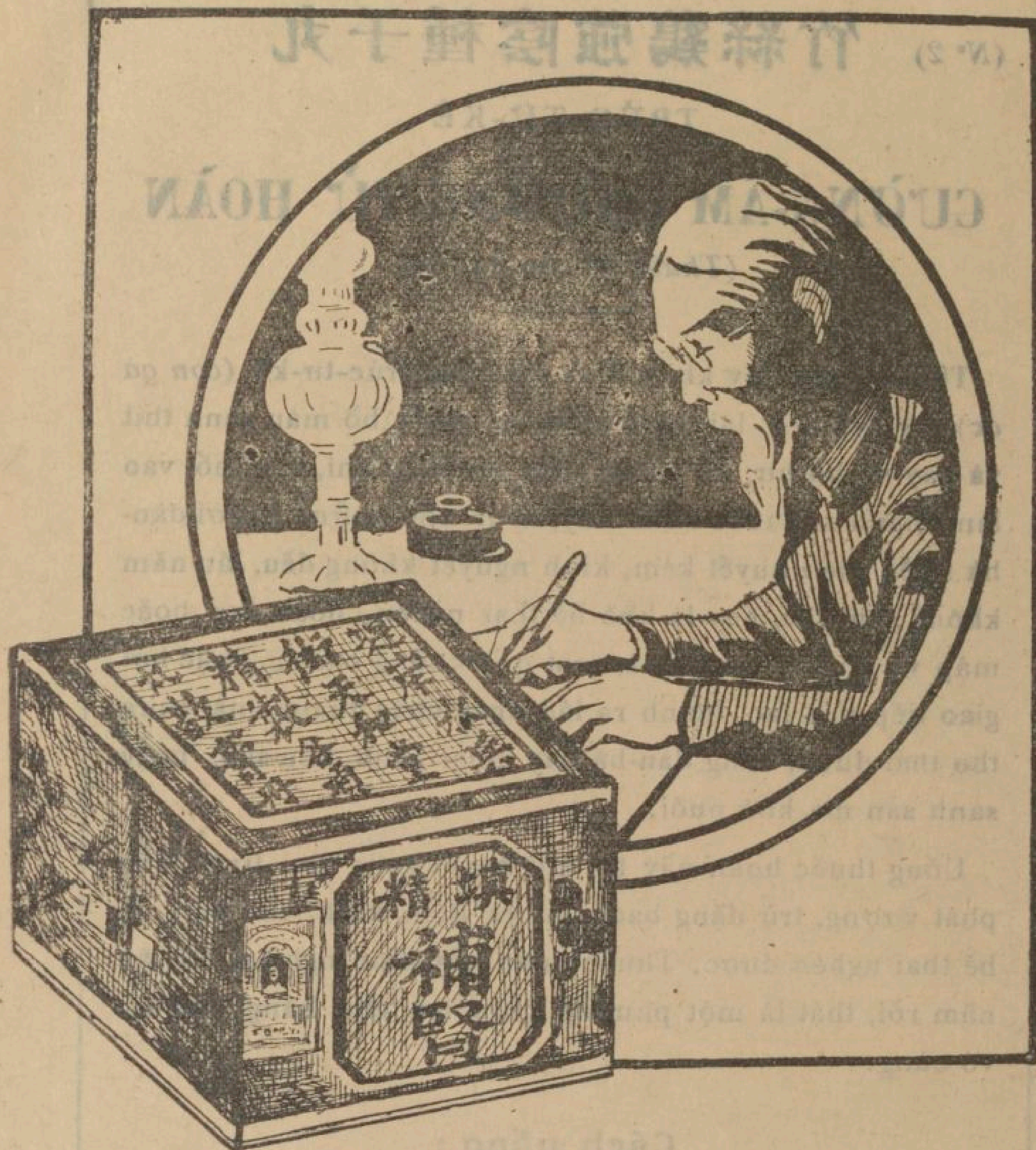
Sớm mai và chiều tối nên uống thuốc này.

Uống thuốc khi dạ còn đói

Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$30

12 ve..... 3 00

ÔNG !

Nên nghỉ ngơi lúc trở về già của ông,
lưng mỏi, gối run, mắt lờ, lực kém !

=== BỔ-THẬN HOÀN ===

thuốc để bồi bổ nguyên-tinh
và làm cho thân thể tráng kiện.

(V° 3) 男子填精補腎丸

NAM TỬ ĐIỀN TINH

BỒ THÂN HOÀN

(Thuốc bổ thân của đàn-ông)

Sách Nội-Kinh có nói rằng: Tạng thận là chỗ chứa nguyên-tinh. Nếu muốn bổ thận thì trước phải bồi bổ nguyên-tinh, khi nguyên-tinh đầy đủ nơi tạng thận rồi, thì tất nhiên tạng thận trở nên tráng cường, ấy là lẽ tất nhiên. Bồn-đường chủ nhơn, rành nghề y-học, đã nhiều năm nghiên-cứu, nên biết rõ căn-do của đường thủy, hỏa nơi tạng thận rất chính chắn; nên ra toa dùng thuốc thì người lấy sự bồi bổ nguyên-tinh mà làm gốc về sự bổ thận. Chuyện dùng những vị thuốc hay về bổ huyết sanh thịt, mà phối cùng nhiều vị thuốc hay khác đặng cho điều hòa.

Phàm đàn-ông, con trai, bởi tiên-thiên bất túc sanh ra bệnh hoạn, làm cho tạng thận hư kém, hoặc mộng-tinh, di-tinh, đau thất ngang lưng, hai đầu gối lạnh, hoặc sau khi tiểu tiện lại són vào quần, ban đêm thường hay mắc tiểu, và những kẻ thiếu-niên phòng sự quá độ, trong khi bệnh hoạn không hay kiên cữ, cho đến đôi nguyên-tinh suy giảm, lạnh và lỏng như nước lã, thì khó mà có con cái đặng. Người nào thường uống thuốc này, thì chẳng những tạng thận đặng kiên cố đầy đủ, mà thân thể lại đặng tráng kiện bội phần, sự biện nghiệm kẻ ra không xiết.

Trong sách Nội-Kinh có câu: Tôn kỳ thận dã ích kỳ tinh, và có câu: Tinh bất túc dã bổ chi dĩ dĩ. Ấy là chỉ rõ chứng bệnh và cách trị đã nói trên đây, chớ chẳng phải định chừng mà bảo chế.

Cách uống :

Uống thuốc khi đã còn đói. Mỗi lần uống một hoàn.
Uống với nước muối, hoặc với rượu lâu năm thì càng tốt.

GIÁ : Mỗi hộp (2 hoàn)..... 0 \$ 50

Mỗi hộp (4 hoàn)..... 1 00

Nên tắt liền trong ngày nay !

Cái ngòi dân các chứng bệnh của người đàn-bà là thứ huyết xấu và bởi đường kinh nguyệt không đều mà sanh ra chứng này bệnh nọ.

ĐIỀU KINH DƯƠNG HUYẾT HOÀN

thuốc để sửa đường kinh nguyệt và dưỡng huyết hay vô cùng.

DÙNG TRONG ÍT NGÀY SẼ THẤY RÕ SỰ HIỆU NGHIỆM

(N° 4) 婦女調經養血丸

PHỤ NỮ

ĐIỀU KINH DƯỠNG HUYẾT HOÀN

(Thuốc sữa đường kinh nguyệt và dưỡng huyết)

Người đàn-bà kinh nguyệt thì do nơi huyết, trái tim là chủ về sự vận-dộng huyết, gan thì chứa huyết, tỳ thì thống huyết; cả thấy đều thuộc về phần huyết và là nguồn cội của đường kinh nguyệt vậy. Thoán như dưỡng huyết thất thường, thì đường kinh nguyệt không đều, tất nhiên sanh ra bịnh này bịnh nọ, hơn trăm chứng kể ra không xiết. Ví như đường kinh hoặc trời sụt, nhiều quá hay là ít quá, khi đổ khi dợt không chừng, tháng có tháng không, hoặc quá kỳ mà bất kinh không có, bởi tại đường kinh ứ nghệt, hoặc có khi trong một tháng lại có đến mấy kỳ, chừng có thì cứ rỉ-rả không dứt; bởi đó nên làm cho tay chơn cả ngày nóng như hơi lửa, đau xương, đau cốt, nhức đầu, trong mình mệt mỏi, tinh thần dả-dưới, tức ngực, no hơi, hoặc trước hay là sau khi có tháng thì đau bụng ngằm-ngằm không dứt. Các chứng ấy đều bởi nơi khí uất mà sanh ra, cho nên khó mà thọ thai đặng. Nếu muốn cho các chứng bịnh ấy tuyệt dứt thì phải uống thuốc hoàn này, để sữa huyết hư lại mới đặng.

Thuốc này công hiệu khác thường, dùng nó thì thấy tinh thần gia-bội. Thật là một phương thánh dược của hàng phụ-nữ.

Cách uống :

Mỗi ngày, sớm mai dạ đang đói, uống một hoàn.

Uống với nước muối, hoặc với rượu ngọt tại càng tốt.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 1\$ 00

12 hộp..... 10 00

THUỐC

THỐI-NHIỆT-ĐƠN

CỦA THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG

GIẢI NHIỆT VÀ TRỊ TRẺ EM
NÓNG MÌNH RẤT HAY

APD
BUTSON

(N° 5) 補身益水丸

BỔ THÂN ÍCH THỦY HOÀN

(Thuốc để bổ dưỡng thân thể)

Thuốc hoàn này hay về ích thân-thủy. Thủy là vật thiên-nhiên sở sanh, nếu mọi nơi đều đủ thủy, thì trong mình không có hư-hỏa, thì khỏi lo bệnh hoạn. Người nào mà vì phòng sự quá độ, đến đôi mệt nhọc trong mình, thì tất nhiên chơn-âm hao kém, thân thủy khô khan, chẳng đủ mà tư cấp khắp cả thân thể; chừng ấy hư hỏa lừng lên sanh ra nhiều chứng bệnh, kể ra không hết, lần lần làm cho bình thể tiêu-tụy gây mòn, khi nóng, khi lạnh không chừng, hoặc tháo hỏa lên trên, làm cho khô và ngứa cổ bắt ho, nhức đầu, đau răng, nhậm con mắt, cùng là trong cổ đau đớn. Nói tóm lại, phạm các chứng bệnh thuộc về âm hư, thủy thiếu, hề uống thuốc hoàn này vào thì ứng nghiệm như thần.

Chẳng luận: nam, nữ, già, trẻ, nếu muốn bổ dưỡng thân thể, thì nên uống thuốc hoàn này, thật là một phương thuốc rất tuyệt diệu, chẳng có thứ nào sánh bằng. Luận qua sự hay về tráng thủy của nó, thì nên dùng nó mà kèm chế dương quang, chẳng còn lo âm khuy, dương cường, là hai đều hai rất quan-hệ về đường hậu-tự. Chỉ những người còn trẻ mà vì lao thương quá độ, thành như bệnh hậu, trong mình hư nhược xanh xao, mà uống thuốc bổ quá không đáng, thì lại càng bạp dùng thuốc này.

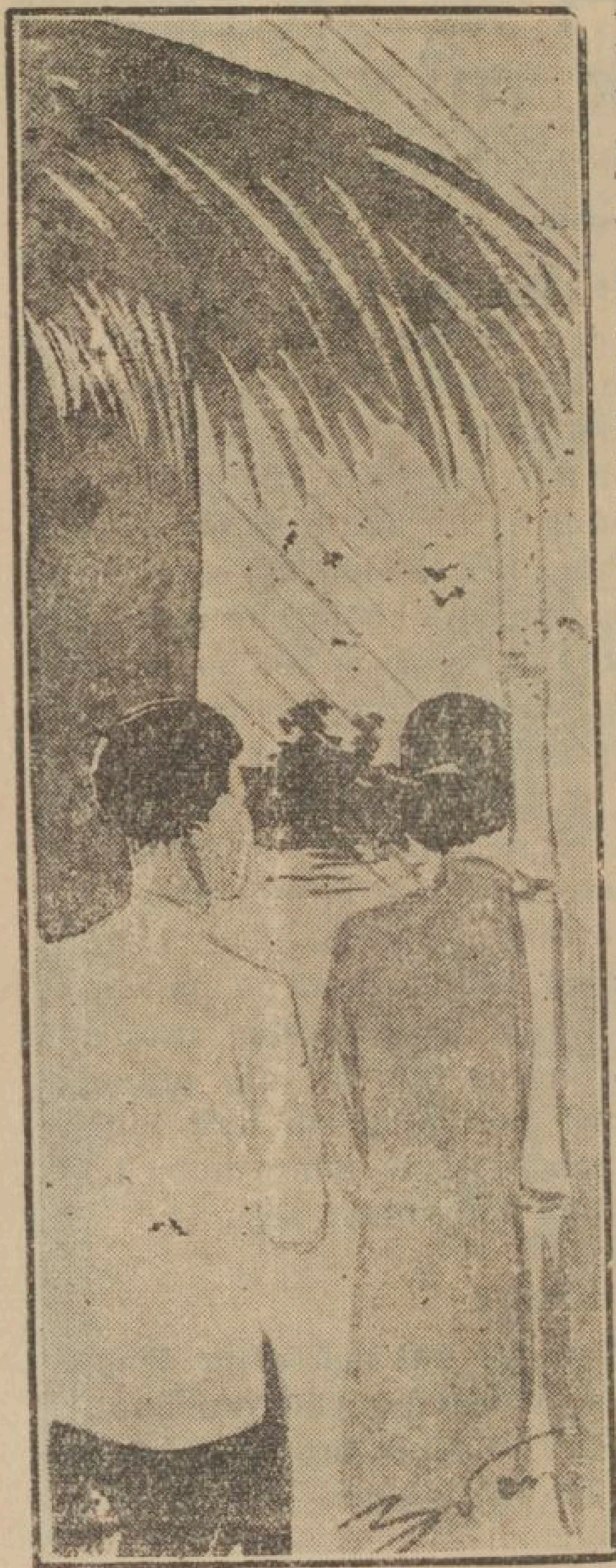
Cách uống:

Mỗi ngày, sớm mai hoặc tối trước khi ngủ cũng đáng, dùng nước trà hay là nước sôi, bỏ vào một chút muối bột, mà uống với thuốc này. Mỗi lần uống hết một ve. Uống chừng ít ve, thì thấy thân thể lần lần trở nên tráng kiện.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$25

12 ve..... 2 50

(Tiếp theo trang đầu)

Sau mấy câu hỏi thăm, Thanh mới biết rằng khi Thu thi xong bằng Sơ-Học Pháp-Việt một

lượt với chàng rồi thì Thu về nhà nghỉ luôn chờ không học thêm nữa. Trong câu chuyện, chàng không quên khoe với Thu rằng chàng mới đỗ bằng Thành-Chung, và hiện nay chàng chưa biết định phải đi làm hay là học nữa. Trước sự thanh-tích của Thanh, Thu tự nhiên thốt lời khen: « Anh học giỏi quá, em xin chia mừng với anh ». Thu cho đó là một câu khen tặng theo phép lịch sự; nhưng Thanh, có lẽ vì sự ít kinh nghiệm của một người học-sinh mới ra trường, tưởng rằng Thu muốn gheo mình một cách kín đáo.

Câu chuyện giữa Thanh và Thu tuần tự đi từ xa đến gần, từ chỗ bỡ-ngỡ, lơ-là đến chỗ khẩn khít, thân mật. Trời mưa càng phút càng nặng bốt như muốn kéo dài cuộc gặp gỡ của Thanh và Thu cho đến khi kết cục.

Chòi hẹp lắm. Thanh phải vào tận trong cùng, nghĩa là phải đứng gần sát vào Thu mới khỏi bị mưa tạt.

Như cùng theo đuổi một ý nghĩ, Thanh và Thu đều đưa mắt nhìn những giọt nước liên tiếp rơi từ trên mái chòi xuống đất. Yên lặng! một sự yên lặng báo trước cho hai người biết sắp có một cảnh tình mới mẻ xảy
(Coi tiếp qua trang 32)

(N° 6)**延壽補火丹****DIÊN THỌ BỔ HÒA ĐƠN**

(Thuốc bổ chơn-hỏa)

Thuốc này chuyên về bổ hỏa. Chơn hỏa, ấy là căn-cội của sự sống lâu và nguyên-bồn của sanh mạng con người. Có kẻ thọ đến bách niên, chẳng lú-lần bịnh hoạn chi hết, ấy là nhờ chơn-hỏa đầy đủ. Sách TÔ-VẤN có nói rằng: Dương, khí, chẳng khác nào như trời cùng mặt nhật vậy; nên nếu mất một, thì chẳng có thể mà sống lâu dặng. Dương, khí của con người, tức là chơn-hỏa. Trong mình mà chơn-hỏa đầy đủ, thì tự nhiên thân cường, thể tráng, chẳng hề có bịnh chi xâm nhiễm dặng.

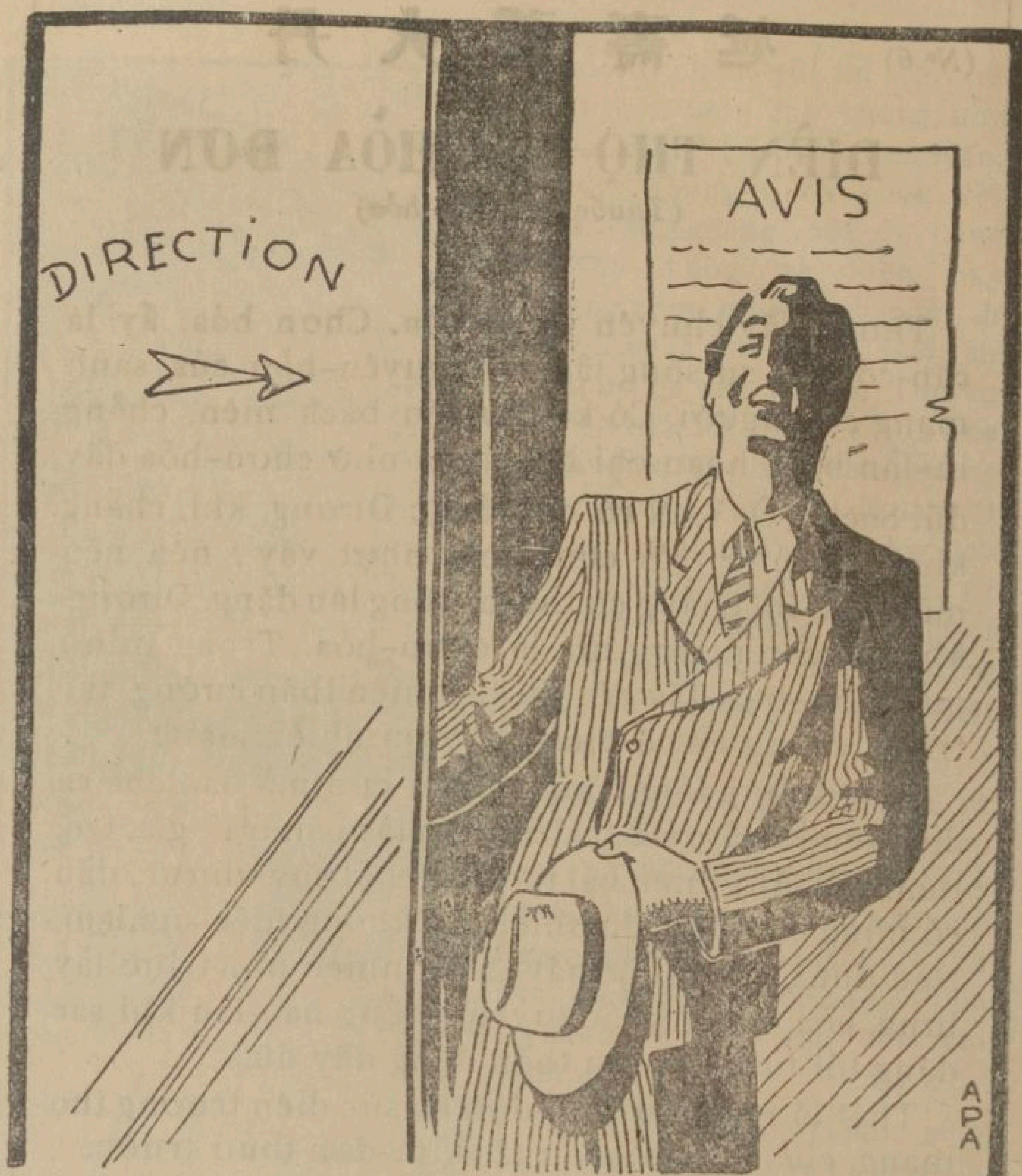
Bồn-đường lắm công nghiên cứu mà bảo chế ra đơn thuốc này. Đề trị bất luận là: gái, trai, già, trẻ; tiên, hậu, nhị-thiên bất tục, thể chất suy nhược, dầu có uống Sâm, Kỳ đã nhiều mà không hiệu nghiệm. Nếu dùng đến thuốc này thì tự nhiên nhiệt lực lấy lừng, hỏa dụng khắc tuyền, chẳng bao lâu khí sắc dặng tốt tươi, ngươn thân dặng đầy đủ.

Thật là một thứ linh-đơn có sức diên trường thọ mạng, chẳng kém hoán cốt kim-đơn thuở trước.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và chiều tối. Mỗi lần uống một ve, uống với nước sôi bỏ vào một chút muối, hoặc uống với nước trà cũng dặng.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$ 25
12 ve..... 2 50

Cũng như đèn gần hết dầu thì đèn phải lu vạy !!

Ông không đủ ngày giờ để nghỉ khỏe. Đã vậy mà ông vì quá dùng trí não của ông để làm việc. Mà, trí não là chủ tể cả thân thể của con người, các bộ phận đều do nơi óc sai khiến.

*Nếu trí mệt, thì tứ chi đều bưng-rũn,
hết muốn vận-dộng, sức làm việc tự nhiên phải kém,
Vậy ông còn chần chờ chi nữa, mà không dùng :*

== BỎ NÃO HOÀN ==

là phương thuốc để bỏ óc rất hiệu nghiệm.

(N° 7)

參茸補腦丸

SÂM NHUNG BỔ NÃO HOÀN

(Thuốc bổ óc)

Thử xem trong «Y-THO TOÀN-THỂ TÂN-LUẬN» của người Âu cùng của người Mỹ, thì thấy cái sự công dụng lớn lao của cái óc con người. Châu thân, toàn bộ gân đều do nơi óc. Sách thuốc «Nội-kinh» Tàu cũng cho óc là chủ tể cả thân thể của con người, nên chi não cân con người, đều châu truyền trong thân thể.

Phạm ngũ-quang, bách-hải, bì-nhục, gân cốt cùng tạng phủ ở phía trong hay là phía ngoài, cũng đều nhờ não lực châu toàn cho cả, chẳng có chỗ nào mà gân chạy không tới, cho nên nếu muốn biết con người ta thân thể cường, nhược thể nào, thì phải đo ở não lực hư, thiệt mà đoán ra. Điều ấy chỉ rõ rằng: sự bổ não không nên diên trì.

Bồn-đường chế hoàn thuốc này, dùng: Sâm; Nhung làm cội, lại gia vào những vị huyết nhục hữu tinh, cùng các thứ thuốc để bổ não diên-thụỵ.

Não chất bạc, khiến nên hậu; não khí hư, khiến nên thiệt; não-lực nhược, khiến nên cường, làm cho tinh thần hưng vượng sung túc và trí huệ càng minh mẫn.

Dùng thường phương thuốc này, thì sự bổ ích cho thân thể, không thể nói hết cho được.

Cách uống:

Sớm mai và chiều tối, mỗi lần uống hết 1 hoàn.

Uống với nước muối. Nên uống khi dạ đói.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0\$80

12 hộp..... 8 00

(Tiếp theo trang 28)

đến làm cho rung động hai quả tim. Khi ta gặp một hoàn cảnh hung tợn— chẳng hạn như một buổi chiều mưa gió âm-u ở một cánh đồng vắng vẻ — mà bên mình ta có một người nữa cùng chịu một cảnh với ta, thì dù lạ hay quen, ta cũng xem người ấy như đã thân mật với ta từ lâu, có thể đem lại cho ta sự bảo-hộ, sự ấm-áp và lòng an-ủi và nỗi sợ hãi lúc ấy cũng tiêu tán đi mà nhường chỗ cho sự thiện-cảm lẫn với nhau. Cái cảm-tưởng và cảm-giác của Thanh với Thu buổi chiều hôm ấy cũng giống như thế.

Yên lặng! Một phút yên lặng giữa Thanh và Thu đã « nói thầm » với hai người bao nhiêu tâm sự. Bỗng thoảng một cái đôi cặp mắt của Thanh và Thu gặp nhau như đã niều cái ý nghĩa sâu xa của hai lẳng nhớn tuyến ấy, Thanh và Thu đều cúi đầu ngập-ngừng, bối rối.

Nhưng trời mưa lớn đã cho Thanh một dịp phá sự yên lặng đè nén hai người :

— Mưa to thế này thì e tối mình mới về nhà được.

Thu bẽn-lẻn, trông lên trời rồi thốt một tiếng « vâng » rất nhỏ. Thanh lại bạo dạn :

— Em Thu.....

Cái ngó của Thu làm cho chàng bối rối :

—...nhà em ở xa đây hay gần?

— Dạ, cũng bằng ở đây về nhà... anh

— Lát nữa trời bớt mưa anh đưa em về nhé!

— Dạ, cảm ơn anh... em về một mình cũng được.

— Cũng được, nhưng anh không... an lòng, vì trời mưa giông lớn và tối quá.

Rồi hai người lại chìm trong sự yên lặng một lần nữa. Đôi bên đều có thể đoán hiểu tấm lòng của nhau cả, nhưng chẳng bên nào dám khai hẳn trước.

Thanh nghĩ thầm rằng rụt-rè giữa chỗ vắng người là như vậy thì vô lý, nên chàng đột thuốc hút cho bạo dạn hơn lên, rồi mở lời :

— Em Thu!... anh... trông em bây giờ... đẹp hơn ngày trước nhiều lắm!

Trời mưa, gió thổi lạnh, nhưng Thu cảm thấy đôi má mình nóng hổi. Nàng giả-vờ cúi xuống phủi vạt áo dính bùn như không nghe thấy lời Thanh vừa nói. Thanh sung sướng không để mất cơ hội :

— Em Thu ơi!... Nếu anh có cái diêm-phúc được... yêu em.... và.... được em yêu.

(Coi tiếp qua trang 40,

(N° 8) 丁蔻附桂理中丸

ĐINH, KHẤU, PHỤ, QUẾ

LÝ-TRUNG HOÀN

Chế hoàn thuốc này thì dùng phương thuốc gọi là « LÝ-TRUNG-THANG » mà làm gốc lại gia vào đinh-hương và nhục-khẩu đặng khử hàn, gia pháo-phụ-tử và quế đặng phó dương bổ hỏa.

Thuốc này chuyên trị, chẳng luận: nam, nữ, lớn, nhỏ, bởi trung châu hàn trệ, tỷ hư, khí nhược, ăn uống vào không tiêu hóa, hay chột bụng, đi sông như xối nước, đau lâu đã mạnh mà chưa bổ dưỡng lại, trong mình không đặng chỗi-hỏi, mỗi một cả ngày; trong cổ thường có hàn-đảm, ho mãi không dứt, hay là ăn những đồ mát nhiều quá, hoặc hay ăn đồ sống sít nguội lạnh, đến đời không tiêu hóa đặng bắt phải mưa, cũng là chứng cảm hàn làm cho ỉa mưa, dương như thể bị bệnh thiên-thời, tay chơn rút giựt, các chứng kể trên đây, dùng thuốc này điều trị dặng cả. Uống vào trong giây phút thì thấy ứng-hiệu liền. Sau khi thuyên bệnh rồi, nếu thường uống thuốc này thì khỏi lo bệnh tái phát.

Cách uống:

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối, khi dạ còn đói, mỗi lần uống 1 hoàn với nước trà.

GIÁ: Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0\$40

Tại làm sao mà.....

— Cũng thời ăn chung một mâm với nhau, mà sao tôi coi anh ăn ngon miệng dữ vậy ?

— Ấy chẳng qua tôi vì nhờ: dùng thuốc **Cường-tỳ-khai-vị** hoàn là phương thuốc sẽ làm cho người dùng nó dặng ngon ăn và mau tiêu hóa.

Dùng nó thường thì thân thể trở nên sung túc có da có thịt

Mua thuốc xin nài cho dặng nhãn hiệu « **CON NAI** » của nhà thuốc **THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG** thì mới khỏi lầm thuốc giả.

(N° 9) **強脾開胃丸****CƯỜNG TÌ KHAI VỊ HOÀN**

Thuốc hoàn thường bán trong xứ này, phần nhiều là những hoàn: lục-vị, bát-trân, bồ-thần, ninh-thần. Tuy tên gọi như thế, kỳ thật phần nhiều đều làm cho biếng ăn nhát uống. Thật rất khó mà kiếm choặng một thứ thuốc làm cho chấn phát sanh khí nơi tì-vị. Tì là kho, vị là làm của thân thể con người. Ăn uống biết ngon và muốn ăn, thì nhờ khí âm của tạng tì đã giáng, còn ăn vào mà tiêu-hóa đặng, thì nhờ khí dương của tạng vị đã thăng.

Vả lại, tì là thuộc về hậu-thiên, nếu mất sự cường kiện mạnh mẽ của nó, làm đến vị khí càng ngày càng suy yếu, thì hại đến phần vận-hóa.

Bồn-dương bào chế thuốc này, vẫn lấy sự tì-vị hư nhược mà làm đề. Phàm, nam, phụ, lão, ấu, chẳng luận, trước đã có đau bệnh gì, như quả tì yếu mà làm cho vị hư (ăn uống không còn biết ngon) hoặc uống đã nhiều thuốc quá hàn, ăn uống bỏ liều, tinh thần chóng mệt, da vàng vóc ốm, các chứng ấy dùng thuốc này mà điều trị, thì rất công hiệu.

Nếu thường uống thuốc này, thì tì-vị kiện vận, ăn uống tiêu hóa, thân thể tự nhiên sung túc, tinh thần hưng vượng, trở nên có da có thịt hơn xưa.

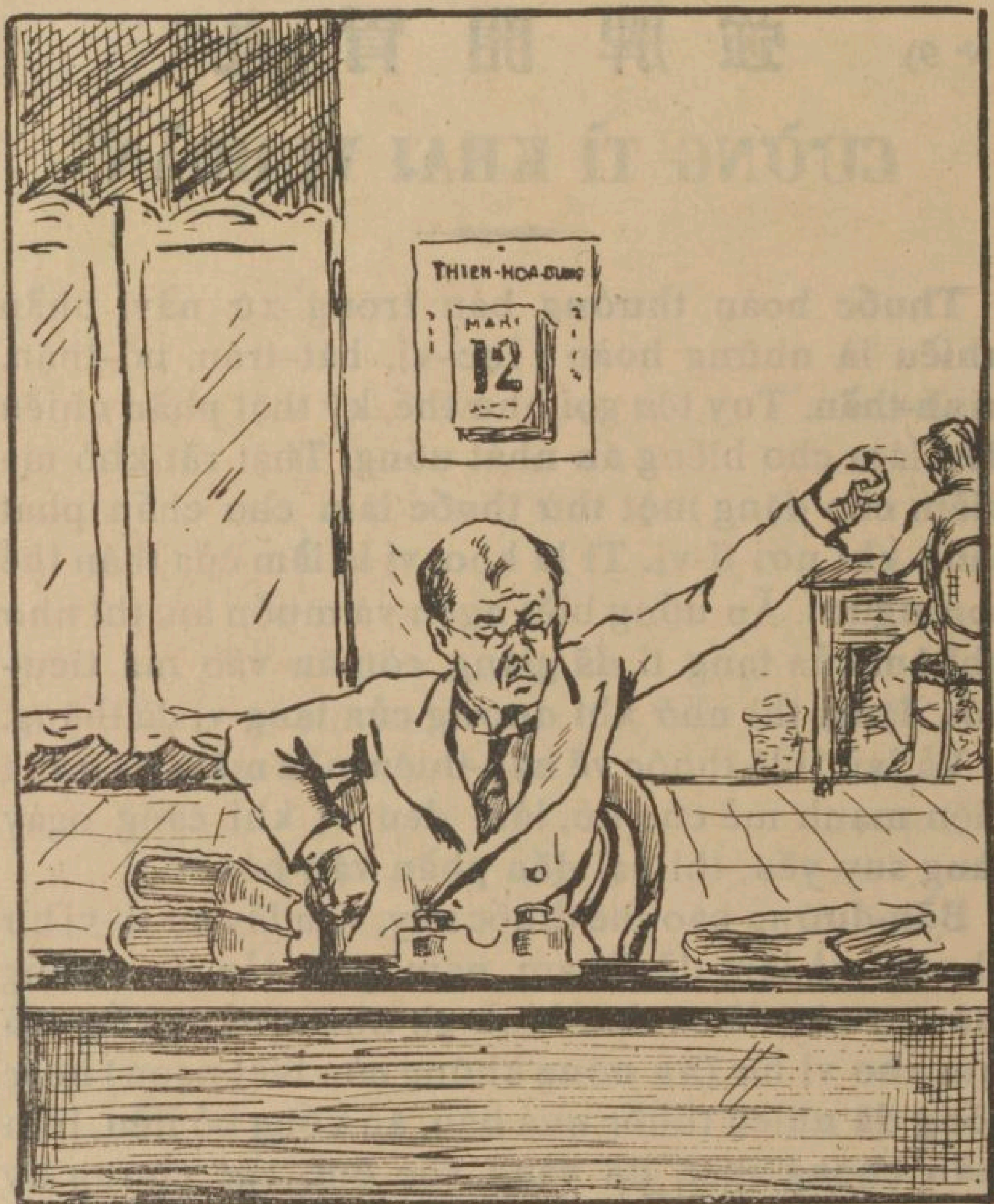
Cách uống :

Uống thuốc này khi dạ đói.

Mỗi lần uống hết một hoàn, uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0\$40

12 hộp..... 4.00

Nếu không lo trước

ông sẽ thua sút mọi bề!

Bởi người của ông rất yếu đuối, nên không đủ sức để
cạnh tranh với đời, để diu dắc gia-quyển.

Nhưng ông chớ ngã lòng

SÂM-NHUNG NINH-THẦN HOÀN

là thuốc để bồi dưỡng sức cho người đàn-ông
không có thứ thuốc nào sánh bằng.

(N° 10)**參茸寧神丸****SÂM NHUNG NINH THẦN HOÀN***(Thuốc bổ dưỡng tinh thần)*

Thuốc hoàn này chuyên trị những bệnh bởi ưu-lự quá độ, sanh ra lao thương tâm huyết, đêm ngủ không an giấc, tinh thần mỏi mệt, ăn uống chẳng biết ngon, nguơng thần phờng phất, ti-vị hư nhược, tiên-thiên, hậu-thiên bất túc. Nhứt là những người mà thường hay dùng trí não dễ lo lắng và tính toán nhiều việc, và làm việc nhọc thân, mệt trí, thuốc này lại còn hấp dùng hơn nữa.

Bồn-đường vì chí quyết giúp ích cho đời, nên đã dày công nghiên-cứu phương thuốc này, lại dùng ròng thuốc thượng phẩm mà phối với Sâm, Nhung, y theo phép vệ-sanh mà chế thành ra thuốc hoàn này. Bởi thế nên dùng nó thì trí não dặng khỏe khoắn và điều hòa huyết mạch, tỏ mắt sáng tai, định chí an thần, ti kiện ngon ăn, không hay khát nước, da thịt tốt tươi, lại dặng ninh tâm dưỡng huyết.

Thuốc này rất dễ uống, đã ngọt lại thơm, có thể bỏ vào miệng ngậm cho tan hết thuốc. Bình thời ở nhà thì uống với nước nhơn nhục sắc cùng táo đỏ, hoặc uống với nước trà cũng được.

Thật là một thứ thuốc nên dùng nó hằng ngày dễ mà khai tâm lợi khiếu, bồi dưỡng tinh thần, điều bổ nguơng khí, ích thọ diên-niên, thì không thuốc nào hiệu nghiệm bằng.

GIÁ: Mỗi hộp (6 viên)..... 0\$60

Ví như một đám ruộng
phèn...

Lúa gieo xuống đó mọc
rày cò queo

CÔ, bởi tại nơi huyết của cô rất xấu,
nên làm cô phải xanh xao yếu đuối!

BÀ, đã nhiều lần thai nghén, nó làm trở
ngại cho bà thật là khó chịu, đã vậy
khi mãn nguyệt khai hoa thì vừa mẹ
vừa con đều ươn yếu!

KHÔN-BỮU HOÀN

phương thuốc sửa và dưỡng huyết

RẤT HIỆU NGHIỆM

(N° 11) 萬應婦科坤寶丸

VAN ỪNG PHỤ KHOA

KHÔN BỮU HOÀN

(Thuốc bổ và sửa huyết cho đàn-bà)

Hoàn thuốc này, nguyên của ông Y-sĩ DIỆC-HOÀI-ĐÔNG, là chủ-nhơn của bỗn-đường, đích thân bào chế, rất tinh khiết và rất báp phép vệ-sanh. Người theo phương thuốc lưu truyền đã mấy đời rồi và dùng rông những thuốc thượng phẩm mà chế ra thuốc này.

Thuốc này đề trị các chứng bệnh của hàng phụ-nữ. Người nào trong mình có bệnh, cứ theo cách chỉ sau đây mà mua mấy vị thuốc dần, đem về sắc lấy nước mà uống với thuốc này, thì tất nhiên lành bệnh. Thuốc này đã đặng nhiều người dùng nó, đều công nhận cho là hiệu nghiệm, chớ chẳng phải như những thuốc tầm thường hiệu khác.

Bệnh thời vô bệnh nếu thường uống thuốc này thì chẳng những đặng điều kinh chướng-tử mà thôi, lại đặng dễ bề thai sản nữa khác. Người đã có thai nghén mà uống thuốc này, thì đặng điều lý âm-dương, an thai thuận sản. Nếu sanh sản rồi mà uống thuốc này thì đặng bổ dưỡng khí huyết, khai vị ninh thần (nghĩa là ngon ăn và mau cứng cáp).

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần sớm mai và tối trước khi đi ngủ, mỗi lần uống 1 hoàn. Dùng 3 lát gừng già, đâm nhuyễn, vắt lấy nước, hòa với một chung rượu ngọt, rồi bỏ hoàn thuốc này vào mà chưng cho chảy ra mà uống. Uống liên tiếp trong vài ngày, thì rõ biết sự linh nghiệm của thuốc này.

Lời dặn cần ich

Các chứng bệnh cần phải mua thuốc dần,
sắc lấy nước mà uống với thuốc này :

Bạn da hay là mửa. thì dùng :

Pháp-hạ 3 chỉ, Ô-mai 3 trái, Gừng già 3 lát.

Đau bụng, no hơi, thì dùng :

Nguồn-hồ 3 chỉ, Hương-phụ 3 chỉ, Chỉ-thiết 3 chỉ.

Chong mắt, con mắt đỏ sao, thì dùng :

Minh-thiên-ma 3 chỉ, Kỳ-ngại 3 chỉ.

Bất luận thai tiền, sản-hậu, trước hay là sau khi có tháng; con gái, đàn-bà, già, trẻ, hoặc sư-cô hay là kỵ-nữ, đều uống đặng thuốc này.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0 \$ 80

(Tiếp theo trang 32)

Như lần trước, Thu cúi xuống lau vạt áo, không nói gì. Thanh càng tin chắc là mình sẽ thắng trận, kể lể :

— Anh vừa thi đậu. Anh muốn đi làm. Nhưng trước hết anh cần phải cưới vợ, một người vợ dịu dàng, ngoan ngoãn và.... đẹp như em. Anh muốn yêu lắm, song từ trước tới giờ anh chưa gặp ai vừa ý. Hôm nay tình cờ xui anh bị nhốt chung với em dưới mái chòi này, anh tưởng có lẽ Trời sắp đặt trước như thế để cho chúng ta có dịp gặp nhau mà yêu nhau. Anh thấy em rất xứng đáng với tấm tình yêu trong sạch của anh, vì từ trước, chúng ta đã hiểu tình tình nhau rồi... Em Thu! Em có yêu anh không?

Mấy lời trên kia như rót nhẹ vào lòng Thu. Nàng trả lời :

— Nhà em nghèo, em sợ ông Hôi và bà Hôi không thương em, không cho anh....

— Em Thu! Em khỏi bận lòng về điều đó. Anh hoàn toàn có quyền tự-do lựa bạn trăm năm. Cái nghèo của em, anh qui trọng hơn cái giàu của thiên hạ nhiều lắm. Điều mà em, anh, mà chúng ta đáng đề ý, đáng kính trọng, đáng thờ

phụng hơn hết là tấm tình yêu thành thật và thiêng-liêng giữa chúng ta. Ở đời, chỉ có tình yêu là đáng quý thời, em Thu ạ!.....

Sau mấy lời như ru tâm-hồn của bạn ấy, Thanh nhẹ nhàng choàng tay qua mình Thu giữ sát vào lòng và ôm-ái, chàng đặt lên đôi môi đỏ thắm của Thu một cái hôn nồng nàn say đắm!

Thu, mơ-màng!..... sung sướng!

Ngoài trời, mưa đã thưa hột, nhưng gió vẫn vi-vút thổi, điện vẫn chớp nhoáy.....

Được Thanh vừa buông tay ra, Thu vội giựt khăn trùm lên đầu, hối hả chạy ra chòi, rồi thoảng-thoắt đi mau trên bờ ruộng về ngã cuối xóm như muốn trốn tránh một việc bất chính mà nàng vừa mới làm, Thanh vội vã chạy đuổi theo nhưng không kịp, vì chàng không quen đi trên bờ ruộng, đành phải đứng lại mà nói với:

— Chiều mốt, em sẽ cho anh gặp em tại đây nhé!

Thu day lại mỉm cười tình tứ rồi đi thẳng.

(Coi tiếp qua trang 42)

(N° 12)**參茸衛生丸****SÂM NHUNG VỆ SANH HOÀN**

(Thuốc bổ)

Phàm nam nhơn thì lấy phần khí làm chủ, còn phụ-nữ thì lấy huyết làm trọng. Hễ khí huyết sung túc, thì thân thể tức nhiên khương cường, chẳng hề có bệnh hoạn gì xâm nhiễm đến được.

Nếu muốn cho khí huyết được dễ bề sanh trưởng, tinh thần dặng hưng vượng, thì chẳng dùng thuốc chi cho hơn được hoàn thuốc **Sâm-Nhung Vệ-Sanh** của bôn-dường. Dùng nó chẳng những giúp ích phần khí huyết, hưng vượng tinh thần mà thôi; lại còn làm cho cường ti khai vị, tráng kiện gân cốt, bổ dưỡng thân thể nữa.

Sự công hiệu thuốc này kể ra không xiết.

Cách uống :

Như trong mình chẳng phải hư nhược cho lắm, thì mỗi buổi sớm mai dùng nước trà mà uống với một hoàn thuốc này. Nếu thật hư nhược quá lẽ, thì phải dùng rượu mà uống với thuốc, mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và chiều tối, mỗi lần uống 1 hoàn. Uống liên tiếp trong ít ngày, thì thấy tinh thần trở nên sung túc như xưa.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 1 \$ 20

12 hộp..... 12 . 00

THIÊN-HÒA BAN-DƯỢC

**TRỊ CÁC CHỨNG BAN
VÀ TRÁI ĐỘC RẤT HAY**

(Tiếp theo trang 40)

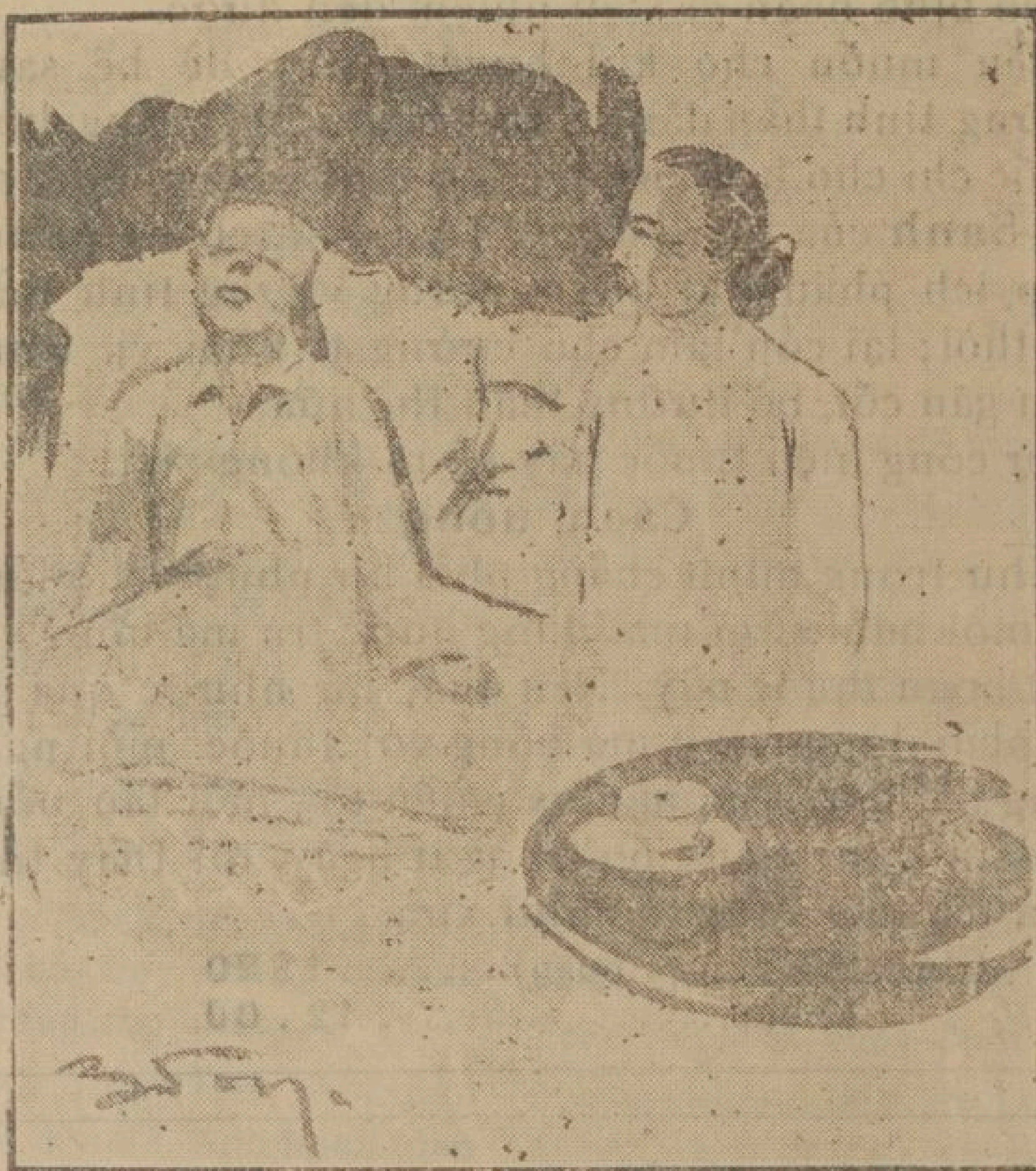
— Sao bữa nay con thức dậy sớm thế ?

Câu hỏi của bà Hội làm cho Thanh tỉnh giấc mơ mang những phút êm-ái buổi chiều hôm qua. chàng vội bước xuống giường, trả lời :

— Chiều qua con đi chơi về mắc mưa, mẹ sợ con bị cảm.

Nhưng khá con không sao cả. Con có thấy nhức đầu không ?

— Thưa mẹ, không ạ. Nhớ lúc này con mạnh trong mình nên cũng ít khi đau ốm vặt.

— Dạ thưa mẹ, con không muốn ngủ trưa nữa, mệt người lắm.

Bà Hội bước lại sờ trán Thanh :

— Tuy vậy con cũng nên thận trọng, chớ phí sức quá không được. !

Bà Hội trở ra, Thanh mỉm cười nói thầm : « Giá lúc trước

(Coi tiếp qua trang 44)

(N° 13) 加料六味丸

GIA LIỆU LỤC VỊ HOÀN

(Thuốc tề lục-vị)

Thuốc tề này dùng theo phương bát-vị của ông Trương-trọng-Cảnh, và học theo Tiền-trọng-Dương giảm bớt đi hai vị: Quế, Phụ mà chế ra, nên đã bỏ đắng chơn-âm, mà lại hay trừ bá bệnh.

Thật là một phương thuốc đề thống trị tam-âm, rất nên tuyệt diệu. Bởi đó cho nên dùng nó thì có thể trị dạng các chứng kể ra sau này:

Can thận bất túc, chơn-âm khuy tổn, tinh thần đoản thiều, hình thể ốm-o, hai mắt quáng-mờ, tai điếc lưng-bụng cồ đau, lưỡi nứt, hư-hỏa nhức răng, mất máu, tắt tiếng; tiêu, khát, lâm, lịch, lưng đau, chơn mồi, tứ chi rủ liệt, di-tĩnh đái máu, gân căng nhức đau, hạ bộ sanh ghê, âm hư lao thương, v. v.

Bồn-đường chủ-nhơn ròng nghề y-thuật trên mấy mươi năm, tuy tuân y cổ pháp mà cố lấy sự tinh ích cầu tinh, dùng hết binh sanh sở học mà gia liệu và chế ra tề thuốc này. Thật là: linh nghiệm khác thường, dùng nó thì dạng diên-niên ích thọ.

Cách uống:

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và tối trước khi ngủ.

Mỗi lần uống 3 chỉ, uống với nước sôi bỏ vào một chút muối. Nên uống thuốc này khi dạ đói.

GIÁ : Mỗi hộp (4 lượng)..... 0\$30

12 hộp..... 3.00

(Tiếp theo trang 42)

mà mắc mưa như hôm qua, ướt như chuột lột, thì thế nào cũng bị cảm đời ba ngày. Lần này đã chẳng đau mà lại còn sồn-sồn, tươi tỉnh nữa. Con Thu nó có bùa trừ!... »

Từ hôm có cuộc gặp gỡ Thu trở đi, tính tình Thanh đột nhiên đổi hẳn. Trước kia chàng gắt gỏng, buồn rầu, cau-có bao nhiêu thì nay chàng lại tươi cười, vui vẻ, dễ dãi bấy nhiêu. Khi ăn, lúc nói, chàng đều tìm câu pha trò, điều cợt. Sự chóng đổi tính tình của Thanh đã làm cho bà Hội đề ý. Nhiều lần bà phải nói với ông Hội: « Thằng Thanh đôn rầy sao nó vui tính quá. Kỳ bãi trường này, nó về đây, tôi không nghe nó chê cảnh đồng ruộng quê mùa là chán ngắt và buồn tẻ nữa ». Ông Hội và bà Hội cứ yên trí rằng vì Thanh thi đậu nên mới được vui vẻ như thế. Thật ra, việc thi đậu cũng có làm cho Thanh vui, nhưng cái cơ làm cho chàng không chán cảnh ruộng nữa hẳn là vì Thanh đã được quả tim của Thu rồi vậy.

Mặc cho cha mẹ đề ý đến tính tình của mình thay đổi, Thanh không cần quan-tâm đến sự ấy. Chàng chỉ tìm phương kế để gặp Thu nhiều lần, và chỉ nghĩ cách sắp đặt làm saoặng cùng Thu đi đến mục-dịch cuối cùng của tình yêu: sự khoái lạc nhục thể.

Thật, Thanh không phải chờ đợi lâu ngày, và không phải chịu thất vọng về con đường ấy.

Thu, tính tình chất-phác, mộc-mạc, đã đem hết tình yêu trao gởi cho Thanh, đã đem lòng tin cậy, cảm mến Thanh vì những lời tán-tĩnh đường mật của chàng. Trước mặt Thanh, Thu đã có lần thú thật rằng nàng chỉ yêu Thanh, và nàng xin ký-thác cuộc đời của nàng cho Thanh.

Những cuộc hẹn hò của Thanh và Thu ban đầu còn thưa: ba, bốn đêm mới gặp một lần; nhưng sau, những cuộc gặp gỡ bất-chánh ấy càng ngày càng thường hơn: chỉ cách khoản một hai đêm, có khi liên tiếp đêm này qua đêm khác. Gặp nhau thường quá,

(Coi tiếp qua trang 46)

(N° 14) 加料八珍丸

GIA LIỆU BÁT TRÂN HOÀN

(Thuốc tề bát-vị)

Thuốc hoàn này, nguyên dùng phương thuốc “Tứ quân-tứ” đặng bổ dưỡng, ích khí và phương “Tứ-vật” đề mà bổ âm, ích huyết, hai phương nhập một mà chế thành, nên tên gọi là **Bát-Trân**.

Chuyên trị: Nam nhơn, phụ-nữ, chừ hư bá tổn, khí huyết lưỡng khuy. Đàn-ông thân thể suy nhược, tinh thần bãi-hoải. Đàn-bà kinh nguyệt không đều, tử-cung lạnh, hay là phế, vị khuy tổn, ăn uống mà không sanh máu, sanh thịt.

Dùng thuốc này thì đặng bổ khí huyết, lại điều hòa dinh vệ nữa. Đàn-ông thì vị cường, tinh túc, thân thể tráng kiện, Đàn-bà thì máu me trở nên thanh vượng, dương kinh nguyệt có đều, dễ bề thai nghén.

Thuốc này tánh tuy hòa-bình song sự công hiệu của nó rất nên to tác, càng uống thường chừng nào, thì càng tốt chừng nấy.

Cách uống :

Mỗi buổi sớm mai dạ đói, uống 3 chỉ thuốc này. Dùng 2 lát gừng lùi và 2 trái táo lớn, sắc lấy nước mà uống với thuốc, hoặc uống thuốc với nước trà cũng đặng.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0 \$ 40
12 hộp..... 4 . 00

(Tiếp theo trang 44)

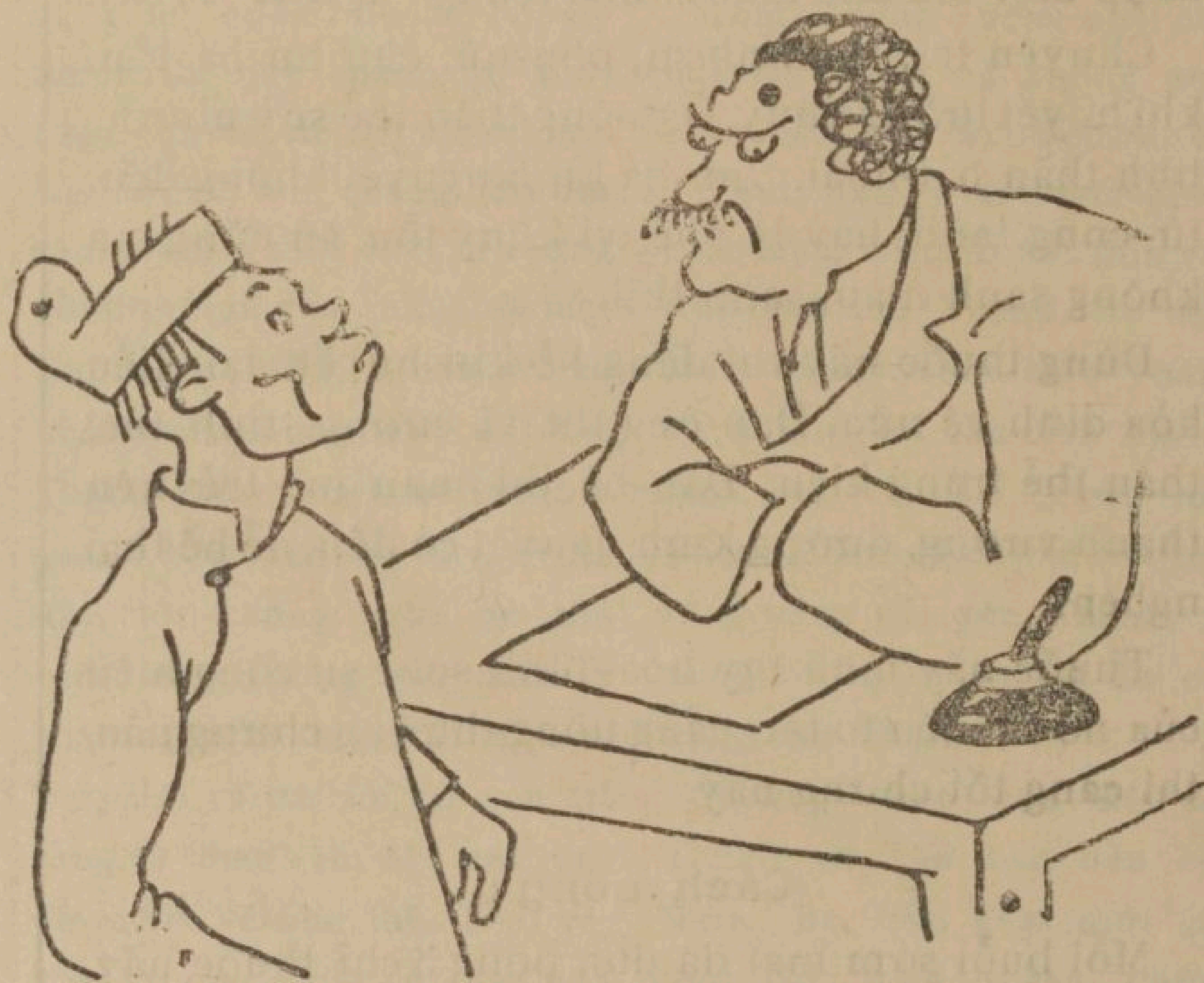
Thanh và Thu sợ trong làng người ta biết được. Hai người bèn tìm đến chỗ khác. Thanh thì mượn cớ đi lên tỉnh mua sắm vật liệu, Thu thì dối nhà rằng đi thăm người cô ở cách đó ba làng, nhưng kỳ thật nạng lén đáp xe lên tỉnh với Thanh. Hai người mượn phòng ở tự-dò như đôi vợ chồng

chánh-thức. Ở năm bảy ngày như thế rồi lại trở về; Thu về trước, Thanh về sau, không còn ai biết đâu mà nghi ngờ cái cả.

Trời đất vẫn xoay..... Mặt trời vẫn mọc..... Cuộc tình duyên giữa Thanh và Thu vẫn mặn-nồng, đậm-thắm!

Nhưng.....

(Coi tiếp qua trang 48)

- Chú mấy tuổi?
- Dạ con tuổi tỵ.
- Con bò!
- Dạ không phải, con chuột ạ.

(N° 15)

陳夏六君丸

TRẦN HẠ LỤC QUÂN HOÀN

(Thuốc tiêu đàm)

Thuốc hoàn này dùng để trị bệnh cho những người, bất luận già, trẻ, gái, trai, bị phổi yếu, ti-vị bởi thấp khí nên hàn đàm kết tụ, ăn uống không tiêu hóa, sinh bụng, no hơi, bợn dạ, ợ chua, buồn mửa, thường hay ho hen khó khè.

Các chứng kể trên đây, hễ uống thuốc này vào tức nhiên ăn uống tiêu hóa, trừ đàm thuận khí, khai vị cổ tì, công hiệu phi thường.

Cách uống :

Mỗi ngày uống 1 lần, mỗi lần uống 3 chỉ. Dùng hai trái táo lớn và hai lát gừng, sắc lấy nước mà uống với thuốc này, hoặc dùng nước trà mà uống cũng được.

GIÁ: Mỗi hộp (4 lượng)..... 0\$50

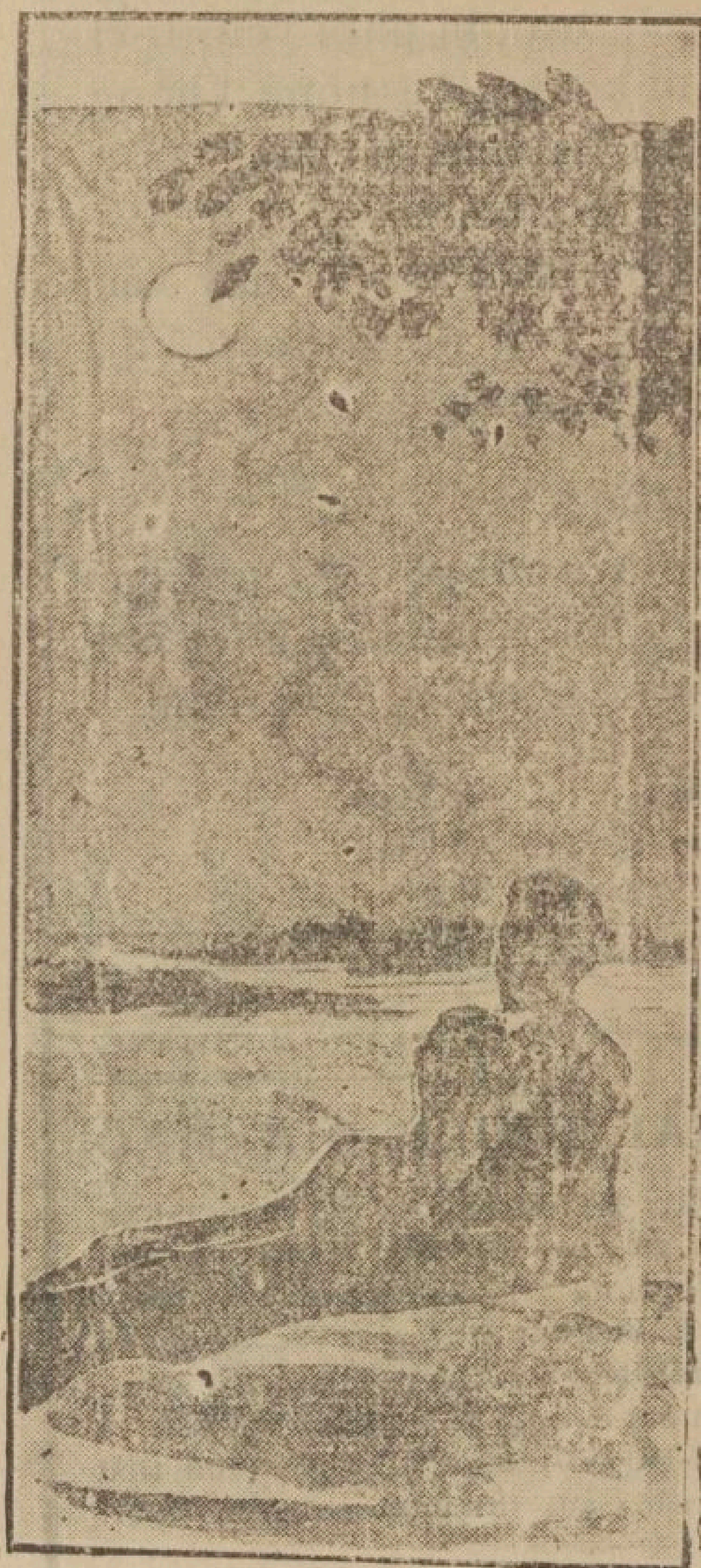
12 hộp..... 5.00

HỜI NGƯỜI MUA THUỐC!HÃY COI CHỪNG**KÈO MUA LẮM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO**

Mấy năm gần đây, bôn-đường có bắt dặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thư thuốc của bôn-đường. Vậy bôn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bôn-đường ở các tiệm bán thuốc, xin coi chừng kéo lăm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi kỹ phải nhãn CON NAI và phải hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và bính thật rõ và màu mực sắc sảo, thì mới là thuốc thiệt.

TỜ DUYÊN

NGĂN NGŨ!

Hơn ba tháng sau. Một đêm gặp nhau ở sau đình làng, Thu tựa đầu vào ngực Thanh, nũng-nịu, thõ-thẽ:

— Anh yêu của em ơ! Anh có muốn con không?

Thanh tưởng Thu hỏi chơi, chàng không ngập ngừng, trả lời:

— Có chứ. Nếu em sanh một đứa con trai thì anh quý lắm!

Tánh linh của con người như khiến thu có cái cảm tưởng rằng câu của Thanh vừa nói có ẩn một sự không thành thật. Nàng buồn rầu hỏi tiếp Thanh:

— Anh đã hứa sẽ thưa với cha mẹ đi cưới em cho anh, thế cha mẹ có bằng lòng không?

Thanh bối-rối, vờ ôm Thu hôn lấy hôn để, dặng tìm câu trả lời. Chàng ấp-úng:

— Anh đã nhiều lần ngỏ sơ ý anh cho mẹ biết, mẹ cũng không nói gì. Có lẽ mẹ chịu.

(Coi tiếp qua trang 50)

(N° 16)

十全大補丸

THẬP TOÀN ĐẠI BỔ HOÀN

(Thuốc đại bổ)

Thuốc hoàn này gồm cả hai thang “Tứ-quân” và “Tứ-vật”, lại gia thêm: Huỳnh-kỳ đề trợ dương cố biểu, Nhục-quế, để dẫn hỏa qui nguyên, nên đặt tên là **Thập-toàn đại-bổ**.

Chuyên trị: đàn-ông, đàn-bà, khí huyết đều hư, tinh thần bải-hoải, da vàng, vóc ốm, thân thể sưng phù, tứ chi vô lực, chơn bước không nổi, và các chứng như: chơn âm nội yết, hư dương ngoại cổ, cùng ngũ-lao thất-thương, đau lâu không điều dưỡng, uống thuốc này thật rất công hiệu. Càng uống nhiều chứng nào, thì công hiệu càng không xiết kể.

Cách uống :

Sáng sớm, dạ còn đói, uống 3 chỉ thuốc này.

Dùng hai trái táo đỏ và hai lát gừng lùi, sắc lấy nước mà uống với thuốc, hoặc uống với nước trà cũng dặng.

GIÁ : Mỗi hộp (4 lượng)..... 0 \$ 60

12 hộp..... 6 . 00

HÃY COI CHỪNG! KÉO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO

Rút trong báo ĐUỐC-NHÀ-NAM ngày 21-7-33

VÀO LƯỚI PHÁP-LUẬT

Ngày 11 tây vừa rồi, nhà chuyên trách ở Trávinh dò biết dặng chỗ trú ngụ của tên khách-trú chánh-phạm về vụ làm giả mao các thứ thuốc hiệu CON NAI của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Cholon, mà đã có tờ tập-nả kiểm bắt từ mấy tháng nay rồi. Nên ông có liền cho lính tới bắt nó, nhà ở cách xa châu-thành trên 10 cây số (đường đi Ba-động).

Vậy từ nay trở đi cũng đỡ bớt một mối hại về sự làm thuốc giả mao.

Mục “Tin trong nước”

(Tiếp theo trang 48)

— Chịu hay là không chịu, chớ anh nói có lẽ làm em lo buồn quá. Đã hơn ba tháng nay rồi.....

— Không sao đâu. Em đừng lo buồn nữa!

— Không lo buồn sao được. Em đã.....

Thu nói tới đó bỗng ngừng bật, rồi thở ra một hơi rất dài. Thanh nóng lòng:

— Em đã sao?

— Em đã..... có thai rồi anh à!

— Úy!..... Thiệt chơi?

— Em nói chơi với anh làm gì. Mà sao anh sợ hãi thế? Anh mới bảo rằng anh muốn có con với em!

— Không! Anh có sợ hãi đâu. Anh càng mừng chớ!

Thật ra, Thanh lấy làm lo sợ lắm. Lòng chàng lúc bấy giờ rất bối-rối, không biết phải xử trí làm sao. Nhưng Thanh con hi-vọng rằng Thu kiểm chuyện nói dối để buộc chàng phải cưới gấp mình. Chàng đỡ Thu đứng đang ra rồi hỏi với một giọng không quả quyết cho lắm:

— Sao em biết em có thai?

Đàn-bà mà có đôi chút trí-hóa, thương hay đoán tâm-lý

con người rất giỏi. Nhất là người ấy lại chồng mình hoặc người yêu của mình. Trước ngôn-ngữ, cử-chỉ của Thanh, Thu tự nhiên đem lòng ngờ vực Thanh, và đoán biết trước số phận của mình sau này. Nàng đứng tựa mình vào gốc cây, khóc nức-nở. Thanh muốn biết câu trả lời của Thu hơn là muốn an-ủi, mơn-trơn nàng. Chàng nhắc lại:

— Sao em biết em có thai?

Với một giọng đầy nước mắt, Thu nhỏ-nhẹ:

— Hơn tháng nay, em biếng ăn biếng ngủ lắm. Trong người rất mỏi mệt, hay nôn ọe. Công việc nhà em cũng bỏ phế, không làm lụng chi được hết. Mẹ em đã nhiều lần la rầy em, và có lẽ đã đề ý đến sự thay đổi trong người em.

Thanh day mặt chỗ khác, châu mày! Nhưng trong bóng tối, Thu không nhận được vẻ mặt khó khăn của bạn. Thanh thở dài:

— Thôi em về kéo khuya. Anh sẽ liệu.

Rồi chàng cùng Thu ra khỏi cổng đình mới phân tay nhau ai về nhà nấy.

(Coi qua trang 52)

(N° 17) 附 桂 八 味 丸

PHỤ QUẾ BÁT VỊ HOÀN

(Thuốc tễ bát-vị)

Thuốc này nguyên dùng phương thuốc lục-vị địa-hoàng mà làm gốc, gia vào: Pháo phụ-tử, Ngọc-quế, đặng bổ thận ích hỏa, mà chế ra thuốc hoàn này.

Đề mà trị cho: đàn-ông, đàn-bà, người già, con nít tương hỏa không đủ, tì vị hư lạnh, hạ nguơn lạnh lẽo, tứ chi sưng phù, bụng rún sinh đau, lưng gối đau nhức, thân thể mỗi mệt, hai chơn phát thũng, can thận hư tổn, hay là hư bất thọ bồ, v. v...

Cách uống :

Mỗi ngày uống 2 lần, khi dạ đói, mỗi lần uống 3 chỉ thuốc này. Uống với nước sôi, bỏ vào một chút muối.

GIÁ : Mỗi hộp (4 lượng).... 0 \$ 40

12 hộp..... 4 . 00

HÃY COI CHỪNG ! KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIÃ MẠO

Rút trong báo SAIGON ngày 20-7-33

Tên khách-trú làm thuốc giả đã bị bắt tại Tràvinh

Trước đây nhà chuyên trách ở Cholon có bắt dặng một bọn làm giả mao các thư thuốc của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Cholon, nhưng lúc ấy tên chánh-phạm đã tầu thoát.

Hôm ngày 11-7-33 vừa rồi, có bót ở Tràvinh dò biết dặng chỗ ở của tên ấy, nên cho lính tới bắt và đã giao giải về Tòa án Saigon. Nghe nói tên này trước kia hay đi bán thuốc dạo ở miệt Bểntre và Mỏcây thường lắm ; nhưng từ ngày có tờ tập-nả thì lại trốn, ăn trú ở cách xa chân-thành Tràvinh, đường đi Ba-động. Nay đã vào lưới pháp-luật, đề đền tội lương gạt bấy lâu.

Gần đây, nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG khám phá dặng nhiều vụ làm thuốc giả mao hiệu ấy.

Mục "Việc nước nhà"

(Tiếp theo trang 50)

Đêm ấy, nằm trên giường, Thanh cũng như Thu, không ai ngủ được. Nhưng nỗi lo ngại của mỗi người mỗi khác.

Thanh bối-rối, phập-phồng về phần mình nhiều hơn là lo buồn cho số phận của Thu. Chàng sợ công việc đổ bễ ra thì bên nhà Thu sẽ buộc chàng cưới Thu về làm vợ mà đến bây giờ chàng mới biết là chàng không phải thiết yếu nàng. Chỉ vì muốn thỏa-thích nhục-dục trong lúc bãi trường về quê buồn tẻ, thiếu-thốn, nên Thanh mới cảm dỗ Thu vào vòng ân ái. Chàng không dè cái tình dục của chàng đưa đến một cái kết-quả bất ngờ như ngày hôm nay. Thanh nghĩ: « Hay là ta cứ lấy Thu làm vợ? » Nhưng chàng xua đuổi ý nghĩ ấy ngay: « Không được! Ta thế này, nhà ta thế này mà cưới Thu về làm vợ, làm dâu thì thật không ra làm sao cả. Vả lại muốn cưới ai về làm vợ trước hết phải thật yêu người ấy đã. Ta chưa bao giờ cảm thấy ta thành thật yêu Thu? Yêu Thu? Con Hường, con Nguyệt, con Duyên ở Saigon là đẹp mà ta còn chưa yêu được nữa là Thu, chỉ có cái vẻ tầm thường, tuy có học chút đỉnh ». Thanh biết mình không bao giờ lấy Thu, nhưng

chàng vẫn ấy-nấy, trần-trọc, không biết xử trí ra sao cho khỏi lậu sự. Thanh muốn bỏ bứt ngan Thu đi, nhưng còn sợ nỗi bên nhà Thu làm khó dễ cho chàng. Thanh chỉ còn một nước hoãn binh để chờ diệu kế.....

Riêng phần Thu, sau khi về đến nhà, đi thẳng vào buồng, lên giường trằm mền lại rồi khóc. Và nàng chỉ biết có khóc thôi! Thu cảm thấy cuộc đời tương-lai của mình rất khổ. Tuy lúc này Thanh không tỏ ra vẻ gì rõ-rệt rằng sẽ phụ bạc Thu, trái lại chàng có hứa đề rồi sẽ lo liệu, nhưng Thu cứ tin tưởng rằng thế nào mình cũng bị Thanh bán-húi. Mỗi lần nhớ đến cảnh bị Thanh ruồng bỏ, sanh đẻ một mình, cha mẹ mắng chửi, thiên-hạ chê cười thì Thu lấy làm đau đớn cõi lòng, nàng không thể không nhờ nước mắt để tự an- ủi mình được. Nhưng tình thế kho khăn sắp hiện ra trước mắt rồi, nàng có thể nào tránh khỏi mà mong an- ủi! Vô ích! Thu chỉ còn một nước là cắn răng chịu cho nỗi khổ tâm vay-vô và phủ mặc số phận của nàng cho thời gian định liệu. Nàng tự ví thân nàng ngày nay như chiếc thuyền chở khăm mà Thanh đã lái neo

(Coi tiếp qua trang 56)

(N° 18) 天王補心丹

THIÊN VƯƠNG BỔ TÂM ĐƠN

(Thuốc bổ trái tim)

Gốc đơn thuốc này, là tự xưa có ông đạo ở hòn núi Chung-nam, bị cần lao quá độ, làm cho tâm huyết giảm lần, thần chí bất ninh ; sau chiêm-bao thấy Đấng-thiên-Vương cho phương thuốc này người bèn phối hiệp mà uống, thì quả nhiên thần hiệu vô cùng.

Bồn-đường tuân theo phương pháp ấy mà bào chế thành đơn thuốc này.

Không luận : già, trẻ, gái, trai, mỗi khi lao tâm ưu-lự, trái tim hồi-hộp sợ sệt vô cơ, chiêm-bao mộng-mị, đêm ngủ không an giấc, nếu uống thuốc này thì dặng ich trí ninh thần, không còn kinh khủng như trước.

Cách uống :

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và tối.

Mỗi lần uống 3 chỉ, uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi hộp..... 0 \$ 5

12 hộp..... 5 . 00

HÃY COI CHỪNG ! KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO

Rút trong báo CÔNG-LUẬN ngày 21-7-33

TRỪ BỚT MỘT NỖI HẠI

Mấy năm gần đây có lắm người vì thấy các thứ thuốc của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Chợ Lớn, bán rất chạy và dặng nhiều người tin dụng nên nay Lát chước, hoặc nhái kiêu, hoặc giả mạo các thứ thuốc ấy. Cứ lâu lâu thì nghe nói nhà chuyên trách bắt dặng người giả mạo.

Như hôm 11 tây mới rồi, có bớt ở Trà Vinh có bắt dặng ở lối đường đi Ba-dộng, tên khách-trú chánh-phạm về vụ làm giả mạo các thứ thuốc của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Chợ Lớn, mà đã có tờ tập-nả kiểm bắt từ mấy tháng nay rồi, nghe đầu vụ này Tòa án ở Saigon đã tuyên á 1 rồi, nhưng lúc ấy chánh-phạm vẫn cao bay xa chạy, nay mới lo vào lưới pháp luật.

SÂM-NHUNG BẠCH-PHUNG HOÀN

thuốc trừ huyết xấu và sửa đường kinh cho điều

(N° 19)

參茸白鳳丸

SÂM NHUNG BẠCH PHỤNG HOÀN

(Thuốc điều kinh)

Trong sự sanh sản thì phải âm-dương lưỡng hòa, nếu hai phần không cân thì chẳng hề thọ thai đặng. Vả lại trong sự sanh sản, tuy cũng có phần trách nhiệm của người nam-tử, nhưng mà phần lớn hơn thì ở nơi người đàn-bà. Lắm người xuất giá đã nhiều năm mà không sanh sản. Ấy cũng bởi hoặc tiên-thiên bất túc, khí thể hữu khuỵ, hoặc bởi hậu-thiên thất bồi, huyết mạch đa tổn, cho nên đường kinh không điều, khi sớm khi muộn, tháng có tháng không, khi có lại hay đau bụng, hoặc đậu thai rồi lại thành ra tiểu-sản, làm huyết băng, bạch-dái hạ, bế kinh, v. v. . .

Ấy cũng tại nơi huyết xấu mà sanh ra trăm chứng.

Đàn-bà mà như thế, thì còn trông chi đường sanh dưỡng.

Bồn-đường chế ra thuốc Sâm-nhung bạch-phụng hoàn này, tánh nó rất nên ôn-hòa, dùng mà chuyên trị những chứng bệnh của đàn-bà, con gái đã nói trên đây, cùng là hư hạ tổn, hình vóc ốm gầy, ăn uống chẳng đặng, nay sanh chứng này, mai sanh chứng khác. Nếu thường dùng thuốc này thì chẳng những bá bệnh đặng tiêu trừ, đường kinh có tốt, mà lại dễ bề thai nghén.

Tuyệt là một phương phụ khoa thánh dược trong đời này.

Cách uống:

Thuốc này công hiệu rất mạnh, chẳng cần phải dùng thuốc dẫn, mỗi buổi sớm mai và tối trước khi đi ngủ đa đoi mỗi lần uống một hoàn, uống với nước trà hay là rượu cỏ-nhắc cũng đặng.

GIÁ: Mỗi hộp (2 viên)..... 0\$50

Mỗi hộp (4 viên)..... 1.00

(Tiếp theo trang 52)

ra giữa bể khơi rồi bỏ đó mà về. Chiếc thuyền ấy không biết ngày nào sẽ gặp trận cuồng phong chìm đắm! Nghĩ đến đó, Thu lấy làm thân-trách Thanh, rồi nàng lại tự giận, tự khinh lấy mình sao có quá tin nơi Thanh để đến sanh lụy cho một cuộc đời xuân-xanh đáng lẽ phải có nhiều hạnh phúc.

Tiếng guốc của bà Hương-thân Ngân bước vào phòng làm đứt ngang mối lo nghĩ của Thu. Thấy Thu trằm mền bà hỏi:

— Con Thu làm sao cuốn mền nằm đó?

— Thu sợ hãi, lau vội nước mắt, thưa:

— Thưa mẹ, con không có sao hết ạ.

— Không sao mà trằm mền!

— Dạ con thấy hơi lạnh một chút.

Khi ta có một tâm sự rạo-rực trong lòng, ta có thể dấu cha ta được, anh em bà con ta được, nhưng ta không thể dấu nổi trước đôi mắt quan sát tinh-vi của mẹ ta được. Lâu nay bà Hương-thân đã để ý đến sự thay đổi trong người của Thu, bà đã nghĩ rằng con mình có tình ý với ai rồi, nhưng bà chưa hạch-hỏi Thu, vì bà còn e-dè, không muốn đột-nhiên làm động đến lòng tự-ái của con. Cái tính dè-dặt thái quá

của các bà mẹ Annam không biết giáo-dục con khi mới thấy phát lộ những điềm bất thường, để đến lúc việc làm của con gần thành hình rồi mới la rầy đánh đập thì sự đã muộn — cái tính ấy nhiều khi cũng có hai.

Bà Hương tằm trầu ăn rồi thông thả đến ngồi trên giường của Thu. Bà đưa tay sờ trán Thu, rồi hạ giọng nói:

— Mấy lúc nay mẹ trông con đổi khác nhiều lắm. Mẹ thấy thế mà lấy làm lo ngại! Con nói con có bệnh. Nhưng theo cái bệnh của con, mẹ đề ý từ sự ăn uống, nói-năng, cử-chỉ, mẹ thấy con sao giống mẹ lúc mẹ.... có thai quá.

Bà Hương định ý nói ba tiếng sau cùng để dò ý con, chớ bên trong bà cũng không quả quyết rằng Thu có thai. Nghe mẹ nói, Thu tuy không nóng mà mồ-hôi ra ướt cả trán. Nàng muốn thưa đáp tỏ hết lời mình cho mẹ rõ để mẹ định sao thì định, nàng cũng cam lòng chịu. Song khi nghĩ đến tình tình khó-khăn, nghiêm khắc của cha mẹ thì nàng không dám. Vả lại Thu còn hi-vọng nơi Thanh sẽ có thể xếp đặt ôn-thỏa được, tuy nàng vẫn ngờ lòng Thanh. Cao nên đáp lời mẹ, Thu cố giữ giọng bình-tĩnh, thân-nhiên, lại ngụ thêm ý trách mẹ đã ngó oan cho mình:

(Coi tiếp qua trang 58)

(N° 20)

參茸補腎丸

SÂM NHUNG BỔ THẬN HOÀN

(Thuốc bổ thận)

Sách thuốc của Tàu có nói rằng: Thận là kho lẫm của nguyên-tinh, nếu muốn bổ thận, trước phải điền-tinh, nguyên-tinh túc thì thận dặng cương. Ấy là một lẽ rất chính đáng.

Ông chủ-nhơn của bôn-đường vẫn là một vị y-sanh nghiên-cứu y-học đã lâu nên rõ biết thận là thủy hỏa chi nguyên, nên mỗi khi dùng thuốc hoặc ra toa, thì cứ lấy điền-tinh làm bổ thận, dùng rỗng những vị gọi là huyết nhục hữu tinh mà phối với sâm-nhung cho điều hòa, mới chế thành hoàn thuốc này.

Phàm đàn-ông, tiên-thiên bất túc, thường hay bệnh hoạn, tạng thận trở nên suy kém, lâu ngày hóa ra: di-tinh, mộng-tinh, lưng đau gối lạnh, khi tiểu tiện rồi lại són trong quần, ban đêm thường hay đi tiểu. Ấy cũng bởi khi còn thiếu-niên sự sắc dục không chừng, hoặc trông mình có bệnh mà không kiêng cử cho đến đổi nguyên-tinh suy kém, đã lạnh lại trong, thì còn trông chi đường hậu-tự.

Nếu bền chí uống thuốc này, chẳng bao lâu thì thận cố thân cường, sự hiệu nghiệm kẻ ra không xiết.

Ấy là: Tồn kỳ thận giả ích kỳ tinh, và: Tinh bất túc giả bổ chi dĩ vị. Thử vật thử chí dã.

Cách uống :

Mỗi buổi sớm mai, khi dạ đói, uống 1 hoàn thuốc này. Uống với nước sôi bỏ vào một chút muối, hoặc uống với rượu lâu năm thì càng tốt.

GIÁ : Mỗi hộp (6 hoàn)..... 0\$60

(Tiếp theo trang 56)

— Con có bệnh thật, chớ con lấy ai mà mẹ ngờ con có thai. Mẹ nói thế nhớ người ta hay được người ta cười con.

— Mẹ có ngờ gì cho con đâu..... Nhưng mẹ nói trước, con đã khôn lớn rồi, nếu con để nợ đến thân thể con thì cha con và mẹ chắc không dung thứ con được. Con cũng biết giòng dõi cha con ba đời đồ đát; tuy nhà nghèo nhưng vẫn trong sạch liêm-khiết, không có tấm liếng gì. Con mà

hur tức là con giết cha mẹ, tức là con đồ ụp gia-phong cả kiến họ xuống bùn dơ dỏ. Con khôn thì con hãy giữ lấy.

Bà Hương đứng dậy ra nhà ngoài mà lời giáo-huấn rất muợn của bà vẫn còn đè nặng trên lương-tâm của Thu. Trước mấy lời dạy dỗ ngọt ngào có ần sự đe-dọa ấy, Thu chỉ biết khóc, không còn can-đảm đâu để mở miệng dối mẹ một lần nữa.

* *

Một tháng qua, Thu trông tin của Thanh mãi mà không thấy. Một hôm, nóng lòng quá, Thu đánh bạo đón người ở của bà Hội mà hỏi khéo. Thì ra Thanh đã xin được ông Hội cho chàng sang Pháp du-học rồi. Chàng đã lên Saigon đáp tàu đi Tây hơn mười ngày rày.

Cái tin ấy như sét đánh ngang đầu, làm cho Thu như ngất như dại. Nàng không còn thiết đến sự gì ở đời này nữa. Nỗi đau khổ, lòng căm tức, điều lo ngại đã lên đến cực-điểm, làm cho Thu đến nỗi không còn khóc được nữa. Sự đau khổ một khi đã tàn-sát, đã phá hoại được tâm-hồn thì nước mắt lúc ấy có chảy ra cũng là thừa vì còn ở dưới mực-độ!

Về nhà, Thu thường trốn tránh không dám thấy mặt mẹ và cũng không dám cho bà Hương thấy mặt mình. Đã nhiều đêm một mình trong canh vắng, Thu muốn kết liễu cuộc đời nàng bằng chén thuốc độc. Nhưng khi nghĩ lại đứa bé trong bụng vô tội mà vì lỗi mẹ phải chịu thác oan, nên Thu ngập-ngưng, không nhứt quyết.

Đã mấy ngày đêm không ngủ, Thu hết sức suy nghĩ để tìm cách tự giải quyết lấy hoàn cảnh của mình. Rốt lại Thu chỉ còn một nước đánh liều. Nàng quyết đánh liều qua nhà bà Hội thưa rõ tự sự, họa may bà Hội có động lòng nói với cha mẹ nàng tha tội cho nàng chàng. Thu nghĩ thế và nhứt định thi hành ngay.

(Coi tiếp qua trang 62)

(N° 21)

即愈發冷丸

TỨC DỦ PHÁT LẠNH HOÀN

(Thuốc trị bệnh rét hay là nóng lạnh)

Bệnh rét là một chứng mà xưa gọi là ngược tật, bởi nó nóng lạnh có giờ, tới cử và hết cử cũng có chứng, nên người ta thường coi nó như một chứng bệnh nhẹ, ít quan tâm đến. Nhưng nếu chẳng điều trị, thì nó cứ dây-dưa hoài không hết; còn trị không trúng cách, thì tà khí càng ngày càng thịnh, chánh khí càng ngày càng hư, có khi đến đời không cứu được.

Ông Lương-y của hồn đường đã dày công nghiên-cứu về chứng bệnh này, nên lấy sự điều âm-dương hòa dinh-vệ là một cách để trị chứng bệnh rét rất hay, làm căn-bản mà chế ra thuốc này. Bởi vậy cho nên chẳng luận: gái, trai, già, trẻ, trong mình hàn nhiệt, hư thiệt, mỗi ngày đều có cử rét, hai ngày một cử hay là ba ngày một cử, hoặc có cử, không chứng không đời; nếu y theo cách chỉ trong toa mà uống, thì cam đoan trong vài ngày thì sẽ dứt tuyệt.

Người vô bệnh mà uống thuốc này, thìặng bổ ích tạng phủ, ngon ăn và tiêu đàm. Kể bệnh, trước khi tới cử phải uống 6 hoàn mà chặn cử trước chừng 2 giờ đồng hồ, cách nửa giờ sau thì uống thêm 6 hoàn nữa, uống với nước trà. Con nít thì uống phân nửa. Bữa sau, nếu còn hơi ớn lạnh, thì phải uống như vậy luôn vài ngày cho thiệt dứt sẽ thôi uống.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$10

12 ve..... 1.00

Xin chớ tởa chớ thấy bài chữ quốc-ngữ này chẳng giống theo bài dịch trong toa gói theo ve thuốc mà lấy làm lạ. Bài này mới thật trúng theo nguyên văn Tàu, còn cái bài trong toa, thì khi trước cậy người dịch không dặng thông chữ Tàu và học chẳng kỹ chữ quốc-ngữ, nên dịch không dặng rõ và viết nhiều tiếng không trúng chính-âm. Xin chớ tôn miến chấp và chớ nghi ngại về sự giả dối.

Ông còn ho, là tại lỗi của ông

thuốc ho

CHỈ-KHÁI HOÀN

trừ đàm, trị ho, mất lao, hết siêng

(N° 22)

除痰止咳丸

TRỪ ĐÀM

CHỈ KHÁI HOÀN

(Thuốc ho)

Người thường hay nói : Các chứng bệnh đều dễ trị, duy khó nhứt là bệnh ho. Sự khó ấy, vì bệnh ho là một chứng bệnh của tạng-phế (lá phổi), bởi ngũ-tạng thọ tà khí mà truyền vào phổi nên mới bắt ho.

Hoàn thuốc này hay về điều hòa ngũ-tạng chế nó phải dùng những vị thuốc thuộc về phế kinh, hóa khí hành đàm, mới trị được các chứng bệnh ho, hoặc hơi thở chẳng thông làm mệt, đàm chặn khó khè trong cổ cùng những chứng nội cảm ngoại thương mà sanh ra bệnh suyễn (siềng).

Chẳng luận: Già, trẻ, gái, trai, con nít còn bú, hay là đàn-bà có thai, nếu có bệnh, đều dùng dạng thuốc này. Uống vào trong giây phút thì thấy sự linh nghiệm của nó.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối. Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà. Con nít thì uống nửa ve. Như bệnh nặng thì phải uống liên tiếp đôi ba ngày cho dứt bệnh.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 10

12 ve..... 1. 00

(N° 23)

急救痢嘔丸**CẤP CỨU A-ẨU HOÀN***(Thuốc trị chứng ẩu-tả)*

Thuốc hoàn này trị bệnh âm-dương bất hòa, trên mửa, dưới ỉa, thủy thổ bất phục, san lâm chương khí, bốn mùa cảm mạo, ỉa, mửa, vọp bẽ, hoặc mửa mà không ỉa, hay là ỉa mà không có mửa.

Nếu ỉa, mửa và đau bụng, thì trước hết phải uống thuốc hoàn này và lập tức uống thêm thứ thuốc **Thở-thống hoàn** của bổn-dường, thì trừ đặng các chứng bệnh này trong tức khắc. Cam đoan chắc chắn trừ trăm bệnh không sai một.

Nên lo cho có sẵn thứ thuốc này trong nhà để phòng khi bệnh bất ngờ xảy đến.

Cách uống :

Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà.

Bệnh nặng, uống chừng 3 ve thì dứt tuyệt.

Đàn-bà có thai, cũng uống được.

Con nít, uống phân nửa mà thôi.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$10

12 ve..... 1.00

(Tiếp theo trang 62)

hết tự sự đầu đuôi cho bà Hội nghe. Nào lúc mắc mưa ngoài ruộng gặp Thanh, Thanh tỏ lòng yêu dấu nàng và hứa sẽ xin với cha mẹ đi cưới nàng làm vợ; nào những lúc hẹn-hò gặp gỡ, đôi bên ân-ái mặn-nồng, mỗi mỗi Thu đều thuật ra rất rõ ràng thứ lớp. Bà Hội ngồi nhai trầu nghe, vẻ mặt thản-nhiên không chút chi cảm-động. Mỗi lần Thu thuật đến những đoạn Thanh hứa hẹn với nàng, hoặc tỏ tình luyến-ái yêu đương nàng, thì bà ta chấm câu bằng những cái trề môi khinh-bĩ nay những tiếng « hừ »

rất đáng ghét. Thu thuật xong rồi kết luận :

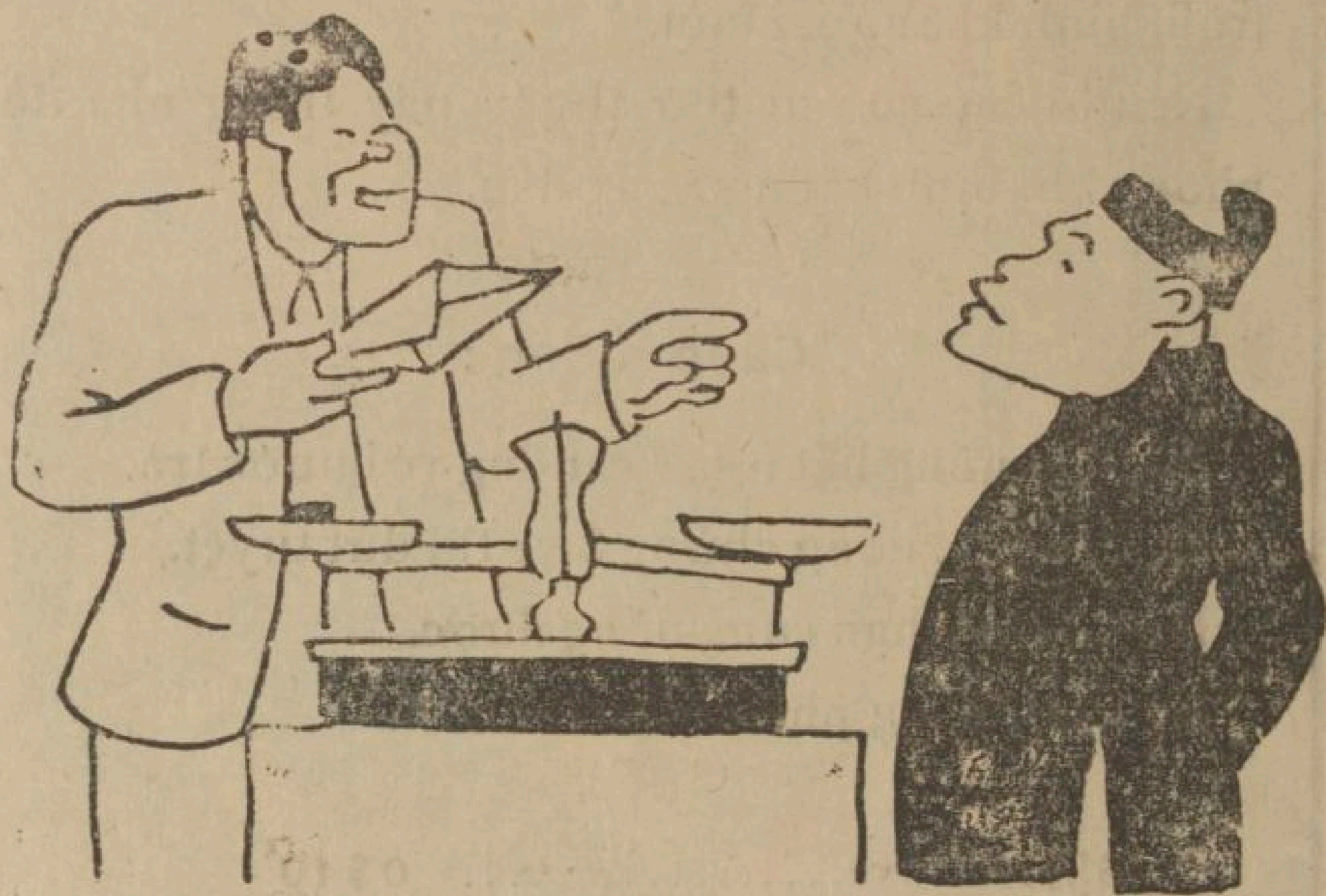
— Con xin bà thương cháu bà còn trong bụng đây mà cứu vớt giùm đời con.

Nghe Thu thuật xong, vẫn vẻ mặt thản-nhiên, bà Hội bước xuống đất đi vô buồng sau khi đã quăng vào mặt Thu một câu mà Thu nghe đến lạnh cả người, muốn chết đứng tại đó :

— Ai biểu lằng-loan thì chúng nó lấy chơi chờ cứu vớt nói gì! Thế mà cũng đẹp đẻ, thế mà cũng ăn học!!! Khéo nhiều chuyện cho mất thì giờ người ta.

Thu mỉm cười chua chát!...

(Coi tiếp qua trang 66)

- Thơ ông nặng quá phải dán thêm cò.
- Vô lý. Dán cò thì nặng thêm lên chớ!

(N° 24)

心氣肚痛丸

TÂM KHÍ THỎ THÔNG HOÀN

(Thuốc đau bụng)

Thuốc này trị cho những người đàn-ông, đàn-bà, con nít, có những chứng bệnh đau bụng, đau tim, vãn, vãn...

Bất luận là bệnh nào mà làm cho đau bụng và tức ngực, hoặc đau bụng phong (ăn đồ độc tích trữ lại mà làm đau), đau xóc hai bên hông, hay là ỉa mửa không dứt.

Uống thuốc này vào, tức thì thấy sự ứng nghiệm của nó.

Thuốc này trị bệnh rất lạ lẫm, không có thứ nào sánh bằng.

Cách uống:

Người lớn, mỗi lần uống một ve. Con nít uống nửa ve, uống với nước trà. Bệnh nặng uống luôn 2, 3 ve, thì dứt tuyệt. Đàn-bà có thai cũng uống được.

Thật là một thứ thuốc nên sẵn có trong nhà đặng dùng, hoặc đi đường xa đem theo rất hữu ích.

GIÁ: Mỗi ve.....	0\$ 10
12 ve.....	1. 00

HỎI NGƯỜI MUA THUỐC!HÃY COI CHỪNG**KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO**

Mấy năm gần đây, bổn-đường có bắt đặt tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bổn-đường. Vậy bổn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bổn-đường ở các tiệm bán thuốc, xin coi chừng kéo lằm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải nhãn CON NAI và phải hiện THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc sảo, thì mới là thuốc thật.

BƯỚC PHONG-TRẦN

Câu chuyện Thu đến nhà bà Hội đã đến tai ông bà Hương Thân Ngàn. Ông Hương ngồi trên ngựa, cạnh bên còn cây roi mây, mặt hầm-hầm quát tháo:

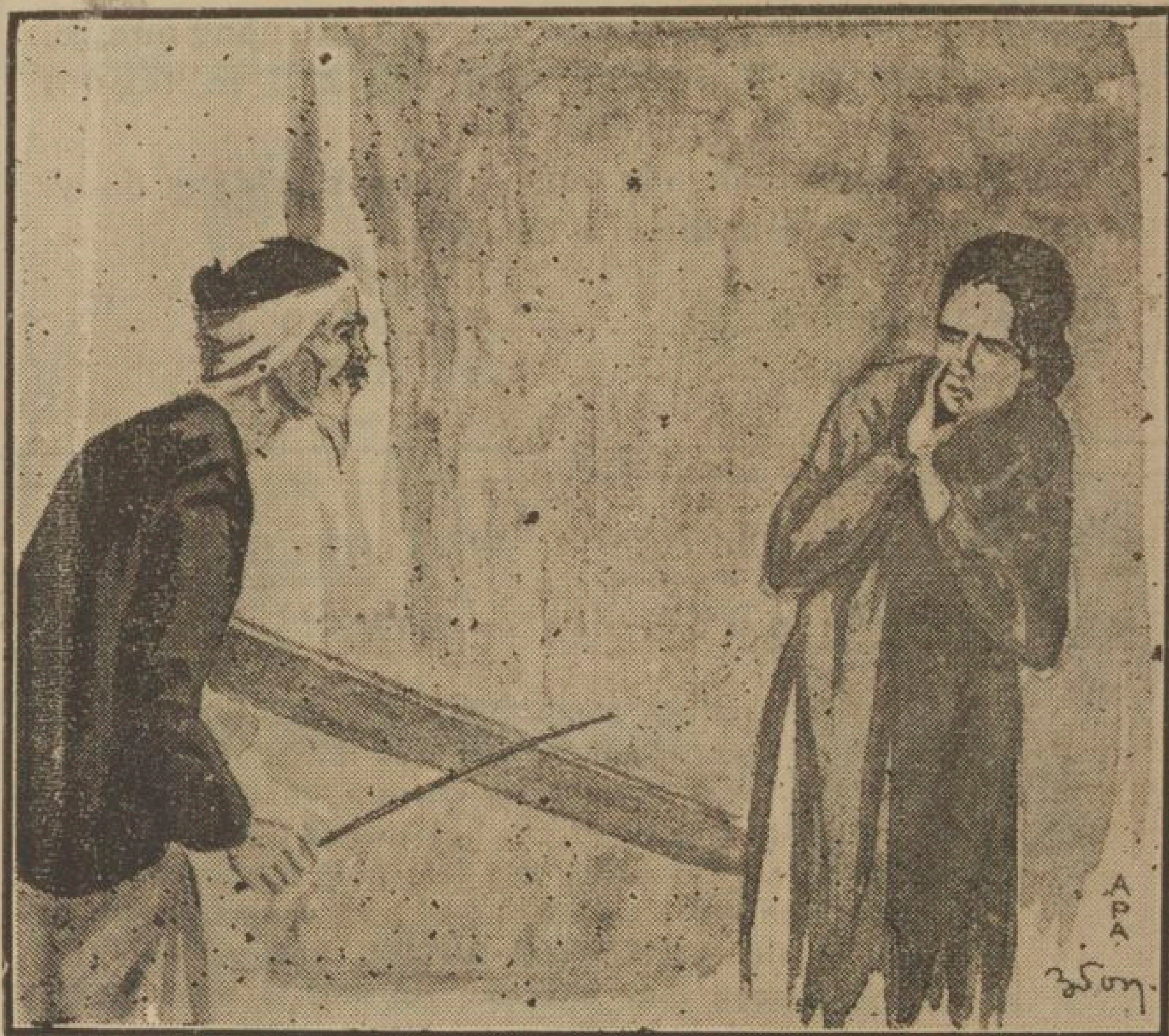
— Cừ đánh chết nó cho tôi! Đồ gái hư làm nhục-nhả tông môn tôi đường không dễ sống làm gì.

Người cô của Thu hôm ấy được mời về nói chuyện, can gián ông Hương:

— Anh rầy nhỏ-nhỏ chờ anh la lớn quá thiên-hạ người ta nghe họ cười chịu sao cho nổi.

Ông Hương lại nói lớn hơn:

— Ôi! Khéo lo! Nếu đáng cười mình cũng nên để cho họ

(Coi tiếp qua trang 72)

(N° 25)

紅 白 痢 丹**HÔNG BẠCH A-LỢI ĐƠN***(Thuốc tán trừ bệnh kiết-dàm kiết-huyết)*

Thứ thuốc tán này giải thấp và nhiệt độc, làm cho sạch những tích tụ trong ruột và bao-tử. Dùng nó mà trị hàn nhiệt bất hòa, bụng đau bảo-bột, thốn trôn ngày đêm không ngớt, ỉa ra máu mủ và đám dạnh, cùng các chứng đại tiểu trường và bao-tử thấp nhiệt, ỉa rớt như nước. Bất luận là bệnh kiết dàm hay là ỉa nước, nếu bởi trong mình thấp nhiệt, dùng thuốc này điều trị đều đặng cả.

Thật là một phương thuốc kiết rất hiệu nghiệm.

Cách uống :

Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà. Đản-bà có thai và con nít, thì uống nửa ve mà thôi.

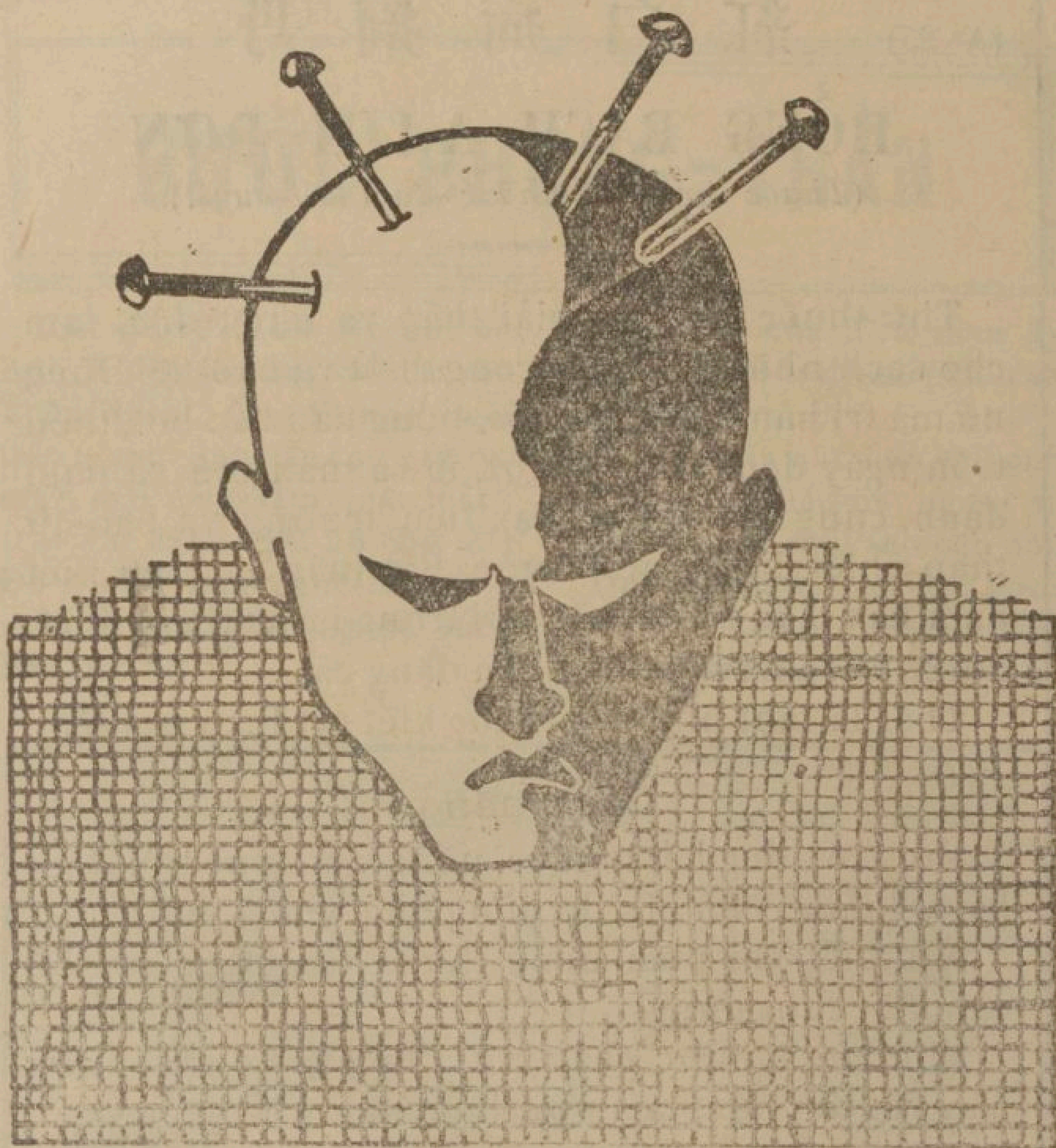
Nếu kiết, thì phải uống thuốc với nước sôi bỏ vào một chút gừng.

Như ỉa ra nước chảy rớt, thì phải dùng nước nấu với tim bức, hòa với thuốc tán này mà uống.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 10

12 ve..... 1. 00

HÀ Y DÙNG THUỐC**THIÊN-HÒA BAN-DƯỢC***(để trị các chứng bệnh ban)***RẤT HIỆU NGHIỆM**

nếu trong mình có một chút hư hỏa
thì nó dồn lên óc mà làm ra bệnh nhưc dầu

ĐẦU-THỔNG TÁN

*thuốc trị bệnh nhưc dầu
rất hiệu nghiệm*

Thuốc này đã dặng nhiều vị thân-nhơn trong Hoàng-
tộc Nam-Triều dùng đến, đều công nhận là ừng-nghiem.

(N° 26)

立止頭刺散

LẬP CHỈ

ĐẦU THÔNG TÁN

(Thuốc trị bệnh nhức đầu)

Trong thân thể con người, cái đầu là cội rễ của khí dương, nên khi nào trong mình có chút hư hỏa, thì nó dồn lên óc mà làm ra chứng nhức đầu, long óc rất dễ.

Thứ thuốc tán này, tánh rất cam hòa, hay thanh-nhiệt giáng-hỏa, lại bất hàn, bất tháo trị các chứng bệnh nhức đầu rất lạ lẫm.

Khi trong đầu nặng gần muốn nhức, hãy lập tức uống thuốc này vào, thì thấy nhẹ nhàn và khoan-khoái như thường.

Thật là một phương thuốc rất hiệu-nghiệm.

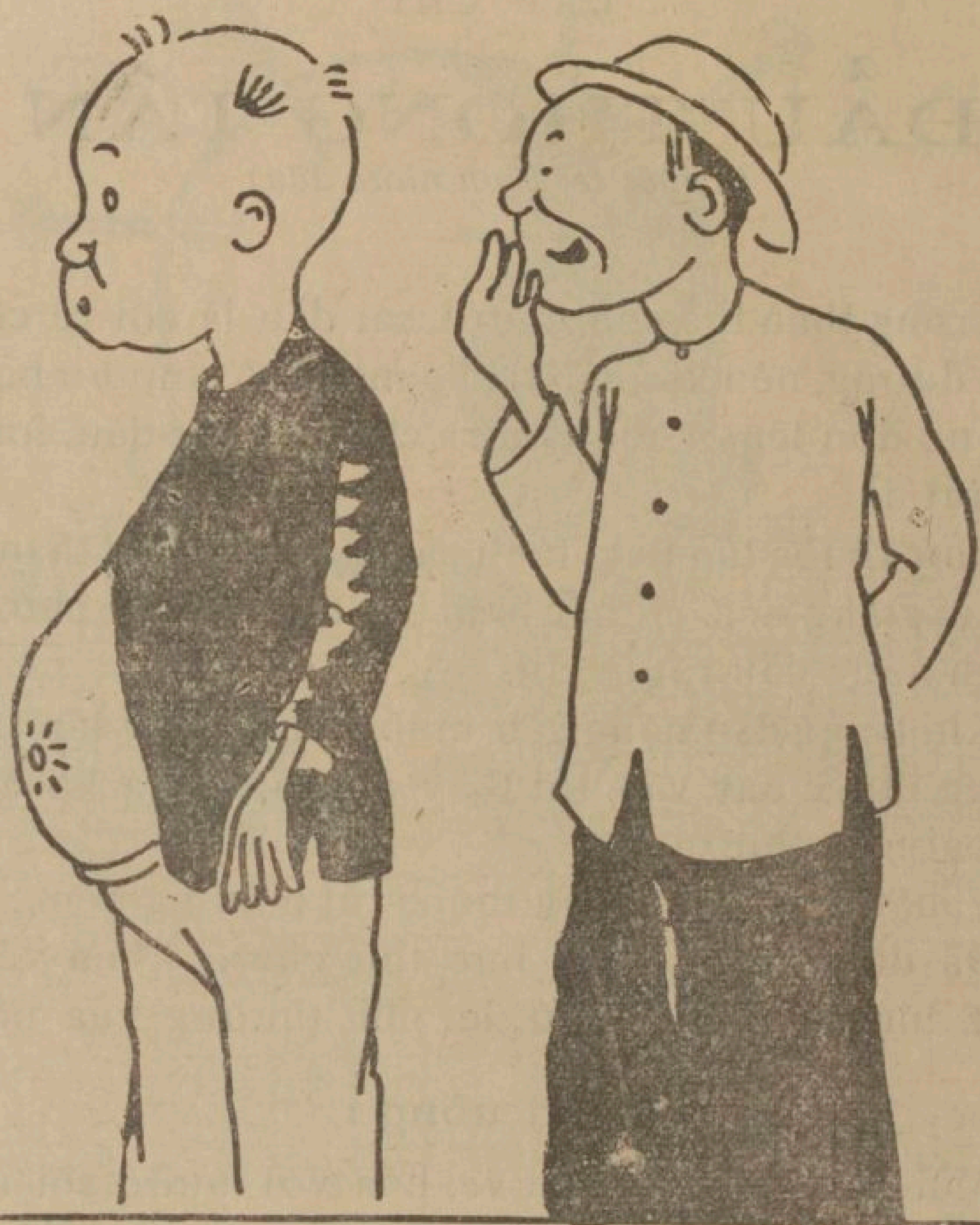
Đã đăng hằng trăm bức thơ chung khen về sự hiệu-nghiệm mau lẹ phi thường của nó.

Cách uống :

Mỗi lần uống hết một ve, hòa với nước sôi mà uống. Chẳng luận: đàn-ông, đàn-bà, già, trẻ, bé, lớn, thai tiền sản-hậu (trước hay là sau khi nằm bếp) đều uống đặng thuốc này. Con nít thì cho uống nửa ve mà thôi. Như thường thường hay nhức đầu, thì mỗi lần nhức phải uống, uống luôn chừng ít ve thì dứt tuyệt.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$ 10

12 ve..... 1. 00

NHỮNG TRẺ EM

gầy ốm biếng chơi, nước da mét, bụng nổi gân xanh...

Hãy coi chừng ! Chúng nó có bệnh Cam-tích

— nên cho chúng nó uống: —

CAM-TÍCH TÁN

thuốc tán trị bệnh Cam-tích, rất hiệu nghiệm

(N° 27)

開胃疳積散

KHAI VỊ CAM-TÍCH TÁN

(Thuốc tán trị bệnh Cam-tích)

Con nít thường hể có bệnh Cam-tích thì nước da vàng mét, biếng chơi, bụng lớn bình-rình, lại hay cắn móng tay và mọc lở mũi, bụng nổi gân xanh, hai con mắt nổi mây, dường như chẳng muốn vận-dộng.

Nếu uống thuốc này vào, như thiệt phải chứng bệnh Cam-tích, thì liền xổ ra trụng lải; còn như không phải thì nó làm cho bổ dưỡng, ngon ăn, trẻ em lại trở nên trắng kiện và thân thể sẽ nhờ đó mà đỏ da thắm thịt.

Người lớn, cũng nên uống thuốc này, để giúp cho dặng ngon ăn và tiêu hóa.

Thuốc này rất dễ cho trẻ em uống và thật rất hiệu nghiệm.

Cách uống:

Con nít từ 6 tháng cho tới 2 tuổi, mỗi lần uống nửa ve. Quá 2 tuổi sắp lên thì phải uống hết 1 ve. Hòa với nước sôi, hoặc với nước cháo trắng mà cho uống.

Người lớn mỗi lần uống 2 ve, uống với nước sôi.

Thường thường đến đầu tháng, nên nhớ cho trẻ em uống liên tiếp đôi ba bữa như vậy, để ngừa chứng Cam-tích thì nó mới sỡn-sơ mau lớn.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$ 10

12 ve..... 1. 00

(Tiếp theo trang 66)

cười mà. Lâu nay nhà ta trong sạch ai ai cũng đều khen, hôm nay bị đồ yêu quỷ nó chôn cả họ xuống bùn như thế thì ta cũng phải chịu cho họ cười chê khinh bỉ chớ dẫu dút đi đâu.

Thu bị cha đánh quá nhiều. Nàng chạy nép vào góc tường, xây lưng ra ngoài để mặc ông Hương muốn quất bao nhiêu thì quất. Hai tay Thu chỉ lo ôm giữ chỗ bụng nên lần roi ác-nghiệt của ông Hương không chạm đến được. Khấp mình Thu, mặt mày, lưng, cổ, tay, chơn đều bị lần dọc lần ngang bầm tím. Bị đánh như thế, song Thu vẫn cắn răng chịu, không hề than khóc. Nàng tự nghĩ rằng cái tội của nàng làm mất danh dự gia-đình đâu bị đánh như thế cũng chưa quá đáng.

Bà Hương thì cứ theo đuổi Thu; bà vừa vả, vừa xía xói vào mặt, vừa chửi Thu:

— Con ơi, con sáng mắt chưa con! Danh giá lắm, tốt đẹp lắm! Một mảy chối không có, hai mảy chối không có. Bây giờ cái bụng thê-lẻ ra đó mảy còn dẫu tao nữa hết. Đồ gái hư! Gái như mảy thì phải ra đứng đường kiếm ăn. Cho mảy đi học thiết uồng cơm tợn áo. Mảy khôn hồn thì lập tức đi ra khỏi nhà này, mảy còn ở lại một phút thì tao giết cả mẹ lẫn con mảy đi. Giòng dõi kiến họ tao không có thứ dốt tu như mảy vậy đâu, vãn, vãn...

Bà Hương không chừa một tiếng tục-tỉu nào, một lời xau hồ nhứt nào mà không ném vả vào mặt Thu. Và những lời ấy làm cho Thu đau đớn hơn những lần roi, cái tát nữa. Bà Hương xỉ-ma chưởi rửa mỗi tay mỗi miệng rồi, bà ta còn vào phòng ôm hết áo quần của Thu mà liêng ra sân, đuổi Thu ra khỏi nhà...

* * *

Chuyến xe đồ ở Bacliêu lên vừa ghé bến Saigon thì một thiếu-nữ mặc nâu phục, trông người có vẻ tiều-tụy, mặt nhọc, ở trên xe bước xuống, một tay cắp dù, một tay ôm gói khá lớn. Những người đi đón, những hành khách và mấy anh « lơ » chuyên hành lý trên mui

xe xuống đang rộn-ràng, bấp-tấp, nói la inh-ỏi. Phụ vào cảnh rộn-rục ấy, năm bảy chủ kéo xe giành mỗi nhau, chia gong vào lưng, vào đùi, vào chơn người ta như không kiên nề ai cả.

Một chú sồn-sồn trong bọn người kéo xe ấy, trông thấy Thu — vì chính cô thiếu-nữ

(Coi tiếp qua trang 74)

(N° 28)

祛風除痰定驚散

KHỬ PHONG TRỪ ĐÀM

ĐỊNH KINH TÁN

(Thuốc kinh phong)

Thứ thuốc tán này hay về: khử phong, trừ đàm, định kinh, bảo an, v. v... Chuyên trị các chứng bệnh nguy cấp của đàn-ông, đàn-bà, già hay là trẻ, đều trị đẳng cả.

Con nít có chứng cấp-mạng kinh phong, đàm lên chặn nghẹt hơi thở, bất khô khê, bú vào thì ọc ra, ban đêm hay khóc, ngủ hay giựt mình, không thảng giấc, hai mắt ngó lên như trợn trắng, tay chơn vộp bẽ, phát nóng, phát lạnh, hoặc ỉa nước cùng là ho hen.

Người lớn trúng phong, trúng đàm, cảm mạo thương hàn, hạ-mã phong (1), ỉa mửa, đau bụng, bất chim-chim, tay chơn vộp bẽ, nóng mê sảng, nói diều nói cuồng, mơ màng thấy ma thấy quỷ, sản-hậu cảm gió, bất tỉnh như sượng, hay là tức ngang nơi ngực chẳng dám thở mạnh, vân, vân...

Các chứng nói trên đây, bất luận nặng hay nhẹ, hễ uống thứ thuốc tán này vào thì thấy khỏi ngay. Hiệu nghiệm phi thường.

Cách uống:

Con nít còn trong tháng, mỗi lần cho uống nửa ve, hòa với sữa đàn-bà, rồi thoa nơi nướu vú mà cho đưa trẻ bú. Con nít đặng ba bốn tuổi, thì mỗi lần uống hết 1 ve, như bệnh nặng thì phải cho uống 2 ve.

Người lớn mỗi lần phải uống 2 ve, bệnh nặng phải uống đến 3 ve, uống với nước trà. Đàn-bà có ghen cũng uống đặng.

Nếu kẻ bệnh đã cứng hàm, thì phải lấy 1 ve thuốc, hòa với nước mà thoa xát nơi ngạt-kéo, rồi sau sẽ cho uống.

Thật là một phương thánh-được để phòng trị bệnh và cứu mạng người trong cơn nguy cấp.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$10

12 ve..... 1.00

(1) Chứng bệnh này người Tàu thường có, chớ người Annam ta thì ít thấy. Người nào trong mình yếu, lúc khi trời nóng nẩy, nhút là ở trong buồng kín bit bùng mà giữa nguyệt chơi hoa, thì sao cho khỏi xuất hàn, nếu chẳng dùng khăn khô lau cho ráo mồ hôi nơi xương khu sắp lên lưng quằn, lại ra ngoài mà hong mát, như rũi có rởn óc thì mồ hôi ấy lại rút trở vào mình, mà sanh ra chứng này. Khởi sự thì nóng nóng lạnh lạnh, không chừng. Nếu không biết mà điều trị thì trong chừng 3 ngày phải chết. Cũng cứ nóng nóng lạnh lạnh mà thôi, chớ không trở chứng gì khác cả. Như biết trước thì đề trị không nên vì mắc cỡ mà giấu thiệt mạng.

(Tiếp theo trang 72)

khi này là Thu — đang ngơ-ngác đứng nhìn quanh ngó quẩn, bèn đến hạ xe trước mặt Thu, mời:

— Xe, cô ?

Thu lạnh ý, vì nàng cũng thừa hiểu tính lợi hại của mấy anh kéo xe ở Saigon, lắc đầu:

— Không. Tôi còn chờ một người nữa đi mua đồ xong mới về.

— Cô về đâu ?

Lần này Thu không thêm trả lời với chú kéo xe ấy nữa. Nàng bỏ đi nơi vô trong lẽ, đứng ngó mấy con cá thia-thia đề bán đang quẩn-quại trong những chai chắt hẹp. Mắt ngó mấy con cá, nhưng trí Thu vẫn rộn-ràng, bối-rối. Nàng suy nghĩ toan tính không biết phải đi đâu bây giờ. Mà đứng mãi ngoài đường thì bất tiện; trời đã về chiều, lại sắp mưa, sắp tối rồi! Bỗng Thu nói thầm: « Hay ta mượn phòng ngủ ở dờ rồi sẽ liệu? » Nhưng hai tiếng « phòng ngủ » vừa thoáng chạy ngang qua trí Thu thì hai má nàng đỏ ửng, mặt nàng nóng bừng. Thu cúi đầu ngó bụng mình vừa được bốn tháng có lẽ.

Rồi như không định sẵn, Thu rảo bước đi, đôi mắt đắm sâu trông thoáng những cửa hàng, những người qua lại về mặt ngơ-ngác như con nai con lạc đang mất mẹ. Thu đi đến một ngã ba đường, liếc mắt lăm-nhăm đọc những hàng chữ trắng trên trụ đèn: « Rue d'Espagne ». Rồi nàng theo con đường đó đi tới, về phía chùa Bà Đen. Vừa đi Thu vừa để ý đến cảnh rộn-riپ hai bên đường. Nàng trông ai cũng thấy họ nhìn trông trọc vào nàng, rồi nàng sanh ra cảm-giác rằng ai cũng để ý đến nàng cả. Thu đi qua khỏi ngã tư đường Amiral Roze và d'Espagne thì trời đổ mưa. Thu hối hả chạy trở tới. Thấy bên mặt có một dãy phố trống, Thu chạy vào đứng trong hàng ba đợt mưa. Trời sắp tối, mưa mỗi phút càng dày hột thêm. Thu rất lo sợ. Không có chỗ thì đêm nay ngủ đâu? Nhưng Thu hơi yên tâm, vì nàng mới nhận thấy rằng cái hang ba căn phố có thể chưa dờ nàng một đêm được. Và khi nghĩ đến những chuyện không may có thể xảy ra ban đêm, Thu chép miệng: « Thôi cũng đánh liều chờ biết sao ! ».

(Coi tiếp qua trang 76)

(N° 29)

救 危 保 安 丸**CỨU-NGUY BẢO-AN HUỒN***(Thuốc bảo an bá chứng)*

Thuốc hoàn này chuyên trị cho: nam, phụ, lão, ấu, vương nhằm các chứng bệnh nguy cấp như: trúng phong, trúng đàm, trúng thử, làm cho bất tỉnh như sượng, cắn răng cứng hàm, hoặc những ban, trái, phát nóng, phát lạnh, thượng ẩu, hạ tả, mẩn giương, mẩn chiếu, vọp bẻ tay chơn, hoặc nhiễm tà-khí mê mang sảng sốt, nói điên nói cuồng. Hoặc con nít mắc phải chứng kinh phong, bỏ bú nóng mê mang, hai mắt trợn trắng ngó lên, tay chơn gân rút, ã mửa đau bụng, ọc sữa khóc đêm, đàm lên chặn cổ khô-khè, ho hen không dứt.

Nên dùng thuốc hoàn này để trị các chứng bệnh nguy hiểm ấy, thì thấy sự công hiệu mau lẹ khác thường của nó.

Nhứt là, những khách đi đường xa, nên đem theo cho có sẵn, để phòng bệnh bất ngờ xảy đến trong lúc giữa đường.

Cách uống:

Con nít, mỗi lần uống 1 hoàn. Người lớn thì uống 2 hoàn. Uống với nước trà hay là nước sôi cũng được.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi hoàn..... 0 \$ 20
Mỗi hộp (10 hoàn)..... 2 . 00

(Tiếp theo trang 74)

Mệt nhọc quá, Thu ngồi tựa vào gốc tường mà nghỉ. Nàng đưa mắt mơ màng trông lên nền trời xám-thẫm, sự liên tưởng đưa ý nghĩ nhắc Thu nhớ đến buổi chiều gặp Thanh trời cũng mưa tầm-tả như thế này. Nàng so sánh; buổi chiều hôm ấy đem lại cho nàng bao nhiêu sự sung sướng êm dịu, còn chiều hôm nay sao nàng phải cảm nhiều nỗi đau đớn, khổ sở như vậy! Cảm động và tủi phận mình quá, Thu gục đầu trên hai tay khoanh lên gối mà khóc.....

Bức màn đêm đã chìm đắm vũ-trụ trong bóng đen dày lạnh lẽo. Những con đường nhựa ướt át phản chiếu ánh đèn điện, xa trông như những miếng nhung đen kết vàng. Mưa còn lâm râm. Ngoài đường ít người qua lại. Thu hơi vững lòng: Nàng tin rằng không ai ngờ có nàng ngủ ở đây. Thu sửa soạn chỗ ngủ. Nhưng tiếng rao bán « cháo lòng chè đậu » của bà già gánh đi ngang nhắc Thu sực nhớ rằng từ sớm mai đến giờ nàng chưa ăn chi cả. Thu gọi « cháo » rất nhỏ. Bà già gánh gánh vào hàng ba. Khác

hơn mọi lần, sự ngạc-nhiên của bà ta lớn hơn cái vui mừng bán được cháo. Múc cháo trao cho Thu xong, bà già đưa đôi mắt lơ quan sát Thu và đồ vật của Thu một cách rất xoi bói. Bỗng bà ta mỉm cười; bà vừa mới nghĩ rằng Thu có lẽ là một ả buôn hương không giấy.

— Bà bán thường có khá không, bà ?

Bà già trả lời một cách rất lơ-là :

— Không khá mấy.

Rồi bà ta tọc mạch hỏi Thu :

— Sao cô không ở có nơi lại ra đây mà phải ăn mặt như vậy ?

Bà ta cho câu hỏi của mình rất kín đáo. Nhưng Thu không hiểu. Bà già hỏi luôn :

— Cô ở đâu đến đây ?

Thu thật thà :

— Tôi ở Bạc-liêu vừa mới lên chuyến xe hồi chiều.

— À! Té ra cô là người ở Lục-Tĩnh. Cô lên đây làm gì? Không kiếm dựng nhà bà con sao mà lại còn bơ-vơ ở chỗ này? Cô tỉnh ngủ ở đây sao ?

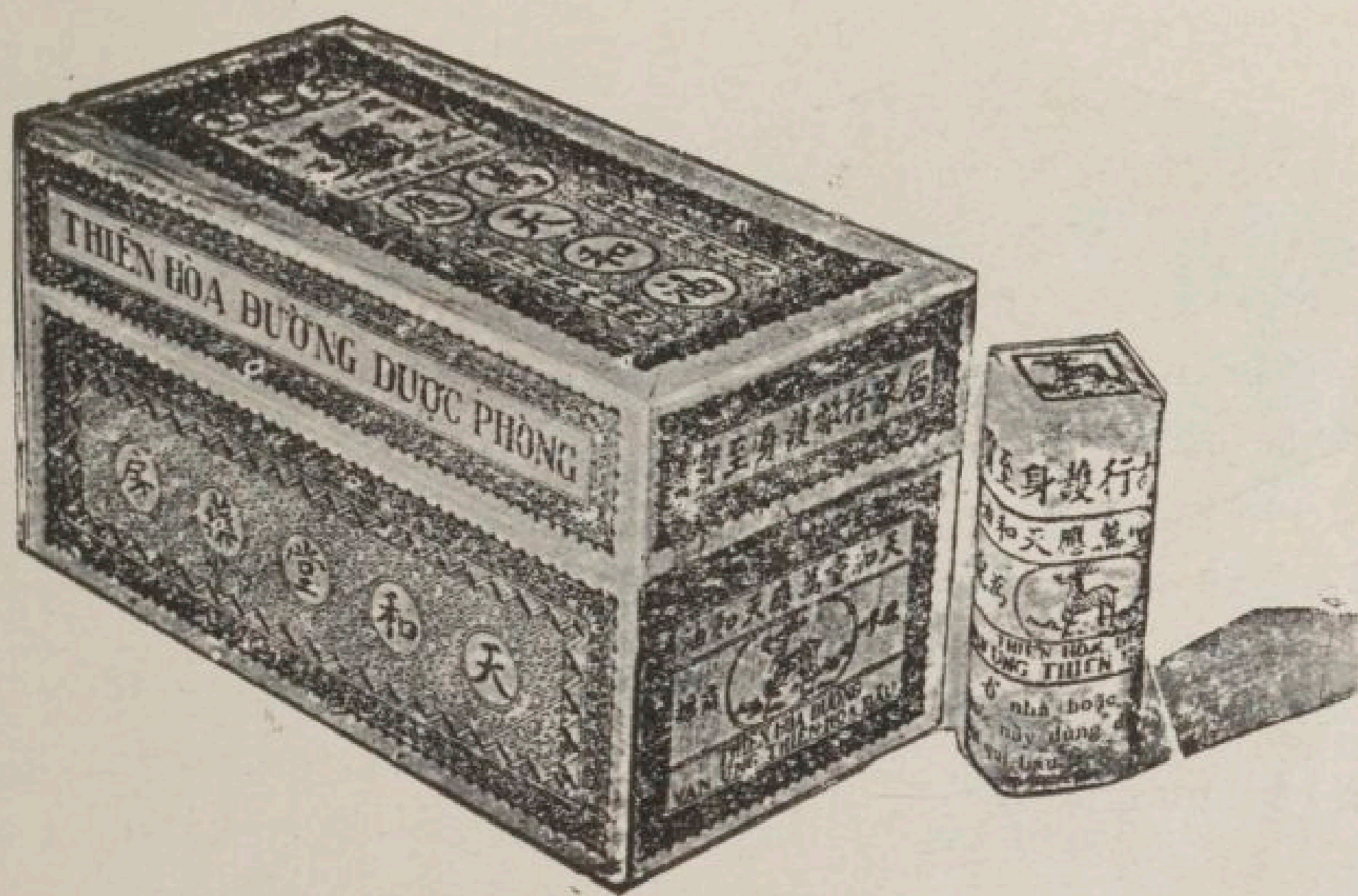
Thu lo ngại, lưỡng-lự, không biết nên nói thật hay nói dối.

(Coi tiếp qua trang 82)

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

DẦU THIÊN-HÒA

(DẦU TRỊ BÀ CHỨNG)

Hình trên đây là hình cái hộp và cách gói ve **Dầu Thiên-Hòa**.

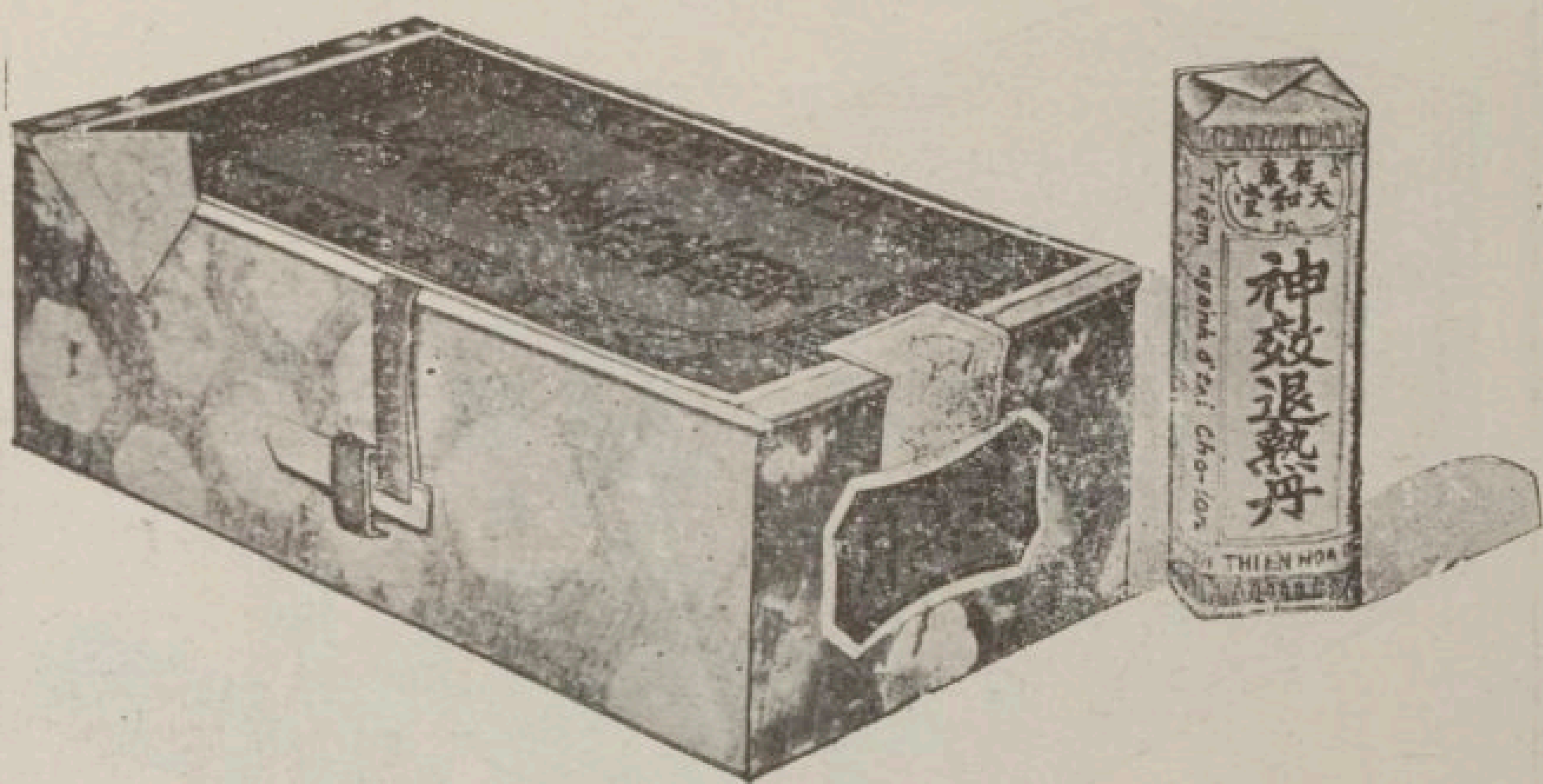
Bồn-dường đã có cầu chứng kiểu hộp và cách gói **Dầu Thiên-Hòa** này nơi tòa Thương-Mại Saigon. Cấm nhắc giả mạo cùng là nhái theo kiểu này.

— NHÀ THUỐC —

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

THẦN HIỆU
THỐI-NHIỆT ĐƠN
(THUỐC CON NÍT NÓNG MÌNH)

Hình trên đây là hình cái hộp và cách gói thuốc **“Thối-nhiệt đơn”** Thiên-Hòa-Đường.

Bồn-dường đã có cầu chứng cái hộp và giấy gói thuốc **“Thối-nhiệt đơn”** này nơi tòa Thương-Mãi Saigon.

Cấm nhắc giả mạo cùng là nhái theo kiểu này.

===== NHÀ THUỐC =====

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

(N° 30)

萬病回春散

VẠN BỆNH

HỒI XUÂN TÁN

(Thuốc tán trị bá chứng)

Lời cổ ngữ rằng: « Vạn chứng giai do ngoại cảm khởi ». Nghĩa là: « Muôn chứng bệnh đều do nơi ngoại cảm mà ra cả ».

Sao gọi rằng ngoại cảm? Ngoại cảm ấy là mấy chứng bệnh: phong, hàn, thử, thấp, tháo, hỏa; tên gọi là lục-dâm mà cả muôn chứng bệnh đều do nơi đó mà phát tích vậy.

Bồn đường chế ra thứ thuốc tán này, rất tuyệt diệu. Nó đã có sức mà trị phong, trị hàn, trị thử, trị thấp, trị tháo, trị hỏa, lại còn trừ đàm, thuận khí, tiêu thực, hành trệ rất hay. Chẳng luận: gái trai; già trẻ, lớn bé, nếu trong mình có chút chi bần thần (khó ở) bất kỳ chứng gì, vừa khởi đau thì phải uống liền thứ thuốc tán này vào mà chặn trước, thì tất nhiên muôn bệnh đều tiêu trừ không phát-tích được. Thật là một phương thuốc để ngừa bá chứng bệnh, rất hiệu nghiệm. Còn gặp bệnh thì được đảo hồi xuân. Vì vậy mới dùng hai chữ Hồi-Xuân mà làm tên thuốc.

Ở nhà hay đi đường xa, nên có sẵn thuốc này bên mình để phòng khi ương yếu.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống hết một ve. Con nít từ 1 tới 5 tuổi, thì một ve chia làm ba, mà cho uống mỗi lần một phần. Từ 6 tới 10 tuổi, thì uống hai phần. Bỏ thuốc vào chén chung có nắp, chế nước sôi đầy lại trong 20 phút đồng hồ, rồi cho uống luôn và nước va cái.

Như chứng bệnh thiệt nặng, thì trong một ngày đêm uống cho đặng ba lần thì mới thấy công hiệu.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 15
12 ve..... 1 . 50

— *DẠ THƯA PHẢI*, nhà thuốc **Thiên-Hòa-Đường** ở gần đây, đường Thủy-Binh số 208. Thiếm không nói ra, nhưng tôi cũng độ biết dạng, thiếm đi lại đó để mua thuốc **THỐI-NHIỆT ĐƠN** chờ gì.

— Tại làm sao mà anh đoán biết dạng vậy ?

— Vì tại Cholon này, hề ai có con cái mà đi lại nhà thuốc hiệu **Con Nai** ấy, thì mười người dũ mười đều đến đó để mua thuốc giải nhiệt **THỐI-NHIỆT ĐƠN**. Vì thuốc đó dùng để trị chứng nóng mình của con nít thì không có thứ thuốc nào sánh bằng!

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-DƯƠNG — CHOLON

Saigon, le 30 Novembre 1937.

A Monsieur le Directeur
de la Pharmacie Sino-Annamite
THIÊN-HÒA-DUONG.

CHOLON

Kính ông,

Gần đây nhân vật mới xứ ta là phe Âu-học thường cho
y dược Đông-phương không thể sánh với của Tây-phương.
và chính tôi đây mỗi khi trong nhà có bệnh là tôi dùng

*Ba đứa bé mập mạp dễ thương này là con của
M. Công-Minh, biên tập viên của báo Điện-Lín*

thì không có hiệu quả vì không hợp với cái thể-phách yếu
ớt của chúng nó.

thuốc Tây cho
ít khi rõ tới
thuốc Bắc.

Lúc sau này
tôi mới rõ là
tôi lầm, là vì sự
quá tin đó. Như
ông đã biết, xứ
này là xứ viêm-
nhiệt, trẻ con
bồn xứ thường
thường nhỏ dứa
và ti-vị không
dặng mạnh mẽ
như người, hay
mắc phải chứng
bệnh biếng ăn,
ít ngủ, có khi do
đó mà sanh ra
nhiều chứng
khác, nếu dùng
thuốc sức mạnh
quá mà điều trị.

(Tiếp qua phía sau)

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON

Mấy đứa con tôi hôm nay được sớn-sơ, tôi xin nói thật là cũng nhờ thuốc của ông đó, chắc là phương thuốc của ông nó hạp với tí-vị của con nít ở xứ này nên mới dặng như thế.

Một sự ngẫu nhiên là hôm trước nhờ một người bạn thân của tôi đến nhà tôi chơi thấy đứa nhỏ tôi không được vui vẻ sớn-sơ như trẻ khác, nên mới chỉ thuốc **Thối-nhiệt đơn** của quý hiệu và bảo hãy mua dùng thử rồi mới biết sự linh nghiệm, ban sơ tôi không tin, nhưng vì nề lòng bạn nên sai người nhà mua về cho chúng nó dùng thử.

Thật là của khinh hình trọng, y như lời ông đã tuyên bố trong toa, chúng nó uống vô một chút thì đồ mồ hôi rất nhiều, sau đó chừng nửa giờ, sắc mặt chúng nó trở nên tươi tỉnh và chạy chơi coi thơ thời lắm.

Món thuốc giá chẳng bao nhiêu mà cái sức ứng nghiệm phi thường, thế nên từ đó, hề tôi thấy chúng nó hơi biếng chơi hoặc biếng ăn là tôi cho chúng nó uống ngay thuốc ấy, và lần nào cũng được hiệu-nghiệm, thật đáng gọi là một món báu cho trẻ con.

Lâu nay tôi ít hay khen ai, nhưng tôi phải nhìn-nhận thuốc **Thối-nhiệt đơn** của ông đang nêu danh khỏi phải sợ ai mai-mĩa.

Tôi sai thằng nhỏ ở cầm lá thơ này trước nữa đề lời khen mọn thánh-dược của ông và tài bào chế danh bất hư truyền của hiệu **Thiên-Hòa-Đường** sau hết nhờ ông coi theo số tiền hai đồng bạc tôi dính theo đây mà gởi giùm thuốc **Thối-nhiệt đơn** xuống cho anh tôi tên: M. Triệu-xuân-Sơn, Instituteur, village Vĩnh-mỹ (Bạc-liêu) vì mấy đứa con của anh tôi thường hay mắc bệnh như mấy đứa nhỏ tôi vậy. Chỗ anh tôi ở không có bán thử thuốc này, nếu ông cho người gởi đi gấp thì càng hay.

Tiện đây tôi xin biểu ông bức ảnh của mấy đứa nhỏ tôi đã nhờ thuốc **Thối-nhiệt đơn** của ông mà dặng sớn sơ vui vẻ như ông thấy đó, ơn ông tôi chẳng hề quên được,

Kính bút.

KHÔNG-TUYÊN

Journaliste C/° "**ĐIỀN-TÍN**"

Rue Catinat

SAIGON

(N° 31)

神效退熱丹

THẦN HIỆU

THỎI-NHIỆT ĐƠN

(Thuốc trị con nít nóng mình)

Thứ linh-dơn này hay về: khử phong, giải nhiệt, huộc huyết, hành khí. Chủ trị các chứng bệnh làm cho nóng nảy trong mình dường như lửa đốt, miệng lưỡi khô khan làm cho khát nước, nhức đầu, no hơi, tứ chi mỏi-mệt, cơn nóng, cơn lạnh không chừng; hoặc vừa xế chiều thì phát nóng, trong mình có ban cua, trái gió, trái rạ, đến đổi nóng mề-mang, sản sốt nói xàm.

Chẳng luận: già, trẻ, bé, lớn, đàn-ông, đàn-bà, bệnh nặng, bệnh nhẹ, đều uống dặng cả. Uống thuốc này vào thì thấy hết bệnh tức thì.

Con nít biếng ăn hay đòi uống nước, nên cho nó uống thuốc này, trong vài lần, thì dặng ngon ăn, ngon ngủ như thường.

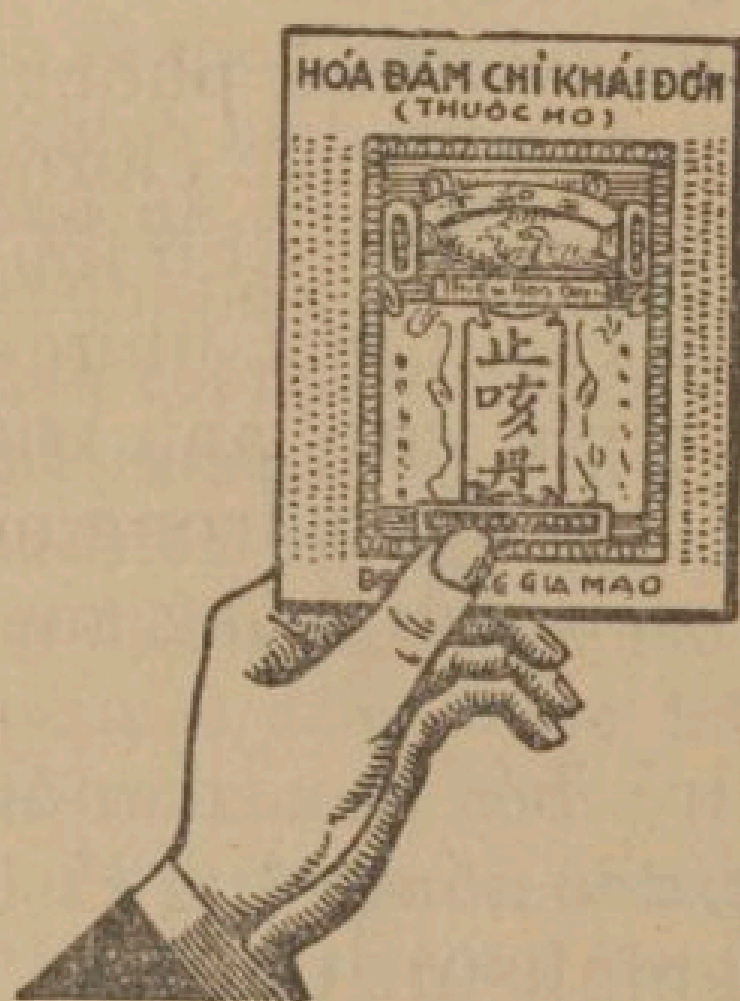
Xin kẻ bệnh hay là kẻ có con nên biết rằng thuốc này chẳng phải dùng những vị khổ hàn mà bảo chế, dầu có uống nhiều một chút ít cũng không hề chi cả.

Cách uống :

Người lớn mỗi lần uống 1 ve, như bệnh nặng thì trong một ngày đêm, uống 3 lần. Con nít, mỗi lần uống chừng nửa ve mà thôi. Đàn-bà có thai cũng uống dặng. Hòa với nước sôi hay là nước trà mà uống.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$ 10
12 ve..... 1 . 00

*phổi yếu sanh ho
không lo điều trị
sau thành lao tổn*

THUỐC HO

HÓA-ĐÀM CHỈ-KHÁI ĐƠN

HIỆU

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG

trừ đàm, trị ho, hết lao, bỏ phổi

CÔNG HIỆU VÔ CÙNG

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$10

(N° 32) 化 痰 止 咳 丹

HÓA-ĐÀM CHỈ-KHÁI ĐƠN

(Thuốc ho)

Thuốc ho này của bôn-đường, nếu sánh với thuốc hiệu khác thì khác nhau nhiều. Chế nó thì bôn-hiệu dùng ròng những vị thuốc thật tốt, chế luyện nhiều phen mới thành, đã vậy mà lại còn phải biên sẵn theo đây, tùy từng căn bệnh phải dùng những vị nào, sắc lấy nước hòa với nó mà uống đặng làm thuốc dẫn, nên sự hiệu nghiệm của nó đã chắc ý mà lại còn mau lẹ là khác.

Bởi vậy cho nên chẳng luận là chứng bệnh ho nào, nếu coi theo dưới đây mà mua thuốc dẫn đặng uống với thuốc ho này, thì thể nào bệnh cũng phải dứt tuyệt, chẳng còn trở đi trở lại nữa.

Những vị thuốc dẫn của mỗi chứng bệnh ho, kê ra sau này:

Ho mới phát: Bắc-hạnh 3 chỉ, Tô-cánh 3 chỉ.

Ho đã lâu: Tữ-huyền 3 chỉ, Phúc-hoa 3 chỉ.

Ho hàn: Tế-tân 5 phân, Bắc-vị 5 phân.

Ho nhiệt: Tang bạch 3 chỉ, Kiết-cánh 3 chỉ.

Dùng một chén nước, đồ chung với hai vị thuốc dẫn tùy theo bệnh như đã nói trên đây, sắc lấy chừng nửa chén, hòa với một gói thuốc tán này mà uống. Con nít thì cho uống chừng nửa gói. Đàn-bà có thai cũng uống đặng.

Như không tiện mua thuốc dẫn, thì uống thuốc này với nước trà cũng đặng.

GIÁ: Mỗi gói..... 0 \$ 10

12 gói..... 1 . 00

(Tiếp theo trang 76)

Nhưng khi trông mặt bà già có vẻ hiền hậu, Thu đem lòng tin cậy :

— Cháu lên đây hồi chiều, cốt ý tìm một việc làm hay đi buôn bán. Cháu mới lên Saigon lần này là lần thứ nhứt nên không quen ai cả. Hồi chiều trời mưa với cũng gần tối rồi nên cháu vào đây nghỉ đỡ, mai sẽ đi tìm chỗ trọ.

— Tội nghiệp! Vậy mà lúc này mới thấy tôi tưởng cô là người chơi bời. Cô cảm phiền cho. Nè! cô đừng ngu đấy, không được dẫu. Linh bắt con gái nó thấy nó tưởng là diêm nó bắt về bót và đem đi Lục-xi tại khờ!

— Thưa bà, vậy sẵn có bà đây, cháu xin bà chỉ giùm cháu một chỗ ở.

Bà già tỏ lòng thương hại :

— Cô thân gái một mình ở đâu cho tiện. Người ở đây họ gian-trá, lanh-lợi lắm. Thôi, tôi tính với cô như vậy : Không gặp cô thì thôi, chớ gặp cô trái bực lỡ đường như vậy mà tôi bỏ cô sao nỡ. Tôi coi cô cũng như con cháu, vậy cô đừng ngại chi, cứ về nhà tôi mà ở, khi nào kiếm được việc làm sẽ hay.

Vẽ mừng rỡ hiện lên nét mặt Thu :

— Nếu bà thương tình giùm phận cháu như vậy thì cháu xin cảm ơn bà nhiều lắm.

— Không sao đâu. Thôi, cô gói đồ lại đi rồi theo tôi về nhà.

— Vậy bà không đi bán nữa sao ?

— Về rồi đi bán ở xóm nhà thờ cũng được.

Thu yên lặng ôm gói theo bà bán cháo về ngã Chợ-dũi. Nàng lòng tai nghe bà ta kể lẽ :

— Nhà tôi ở xa đây lắm, ở trên đường « Hai mươi thước » lận. Tôi không có con trai, chỉ có một gái lấy chồng ở Gia-định đã được 20 năm rồi. Nó cũng nghèo, không giúp tôi được nên tôi phải ráng chạy chọt buôn bán để sống qua ngày tháng. Nhà tôi bây giờ đó là một căng phố lá cho mướn mỗi tháng một đồng bạc. Tôi đi bán thì khóa cửa bỏ đó chờ không ai coi ngó hết.

Thu ngắt lời bà bán cháo mà người ta thường gọi là bà Hai :

— Cháu về đó cháu sẽ trông nom nhà cửa và giúp đỡ công việc cho bà.

Bà Hai cười híp mắt lại một cách rất bằng lòng, và sau tiếng cười, bà cất giọng rao lãnh lót “Cháo lòng, chè đậu hô-ô-ô-ng!”

(Coi tiếp qua trang 84)

"TÂN-TIỀN"

"Le Progrès"

JOURNAL HEBDOMADAIRE
Paraissant tous les Samedis

REDACTION-ADMINISTRATION
39 Quai de Vinhphong
- SADEC -

DIRECTION :
227 Bd Gallieni
Saigon.

Saigon, le 9 Novembre 1937

A Monsieur le Directeur de la Pharmacie
Thien-Hoa-quang,
208 rue des Marins, CHOLON

Tiên Sinh ,

Ông cho tôi mua 10 ve Thôi-Nhiệt-đơn hiệu của tiệm Ông, vì mấy đứa nhỏ của tôi, hễ mỗi lần ốm đau, nóng-nóng, thì uống một ve thuốc của Ông, sau khi đó, chừng một giờ đồng hồ, thì hết ngay và chơi đùa như thường.

Lúc trước, tôi không biết thuốc của Ông, nên cho chúng nó uống đủ thứ và gần đủ hiệu mà vô hiệu quả.

Nói thật, là từ 3 năm nay, chúng nó nhờ thứ thuốc THÔI NHIỆT ĐƠN của Ông mà được mạnh giỏi, luôn luôn, nên tôi không ngại gì mà không giới thiệu này khen tặng Ông có công bào chế thứ thuốc đó, để trẻ nhỏ ốm-dầu rất thần hiệu.

Và tôi ao ước làm sao, những vị nào có con trẻ, mà biết được thuốc này, thì rất may mắn cho họ lắm.

Cảm ơn Ông và nay kính.

Horantant

Hồ-van-Lang.

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-BƯỞNG — CHOLON

BỨC tranh bên đây là một tác-phẩm của nhà danh-họa Trung-Hoa là M. Hoàng-Áo-Ngô, đã tặng bòn-hiệu để lam kỷ-niệm cùng một lượt với bức thơ của ông gởi khen **Dấu Thiên-Hòa** mà ông đã có dịp dùng thử rất có công-hiệu trong những

ngày ông ký-ngụ tại đây, nhưn cuộc Càn-nhơn mỹ-thuật triển-lãm mà ông đã bày ra đề ra mắt công-chúng tại nhà hát Tây Saigon, ngày 30 Septembre 1937

(N° 33) 小腸氣痛丸

TIÊU-TRƯỜNG KHÍ-THÔNG HOÀN

(Thuốc trệ khí)

Bệnh “Tiêu-trường-khí” tục gọi “Trệ khí” là một chứng bệnh mà sách Nội-Kinh gọi là “Sán khí”.

Ấy là bộ ngọc hành khí không mà phát sưng lên nặng nề tức đau khó chịu, bứt rứt cả và thân thể. Khi thì sưng hòn bên tả, khi thì bên hữu, hay là cả hai bên đều sưng và trắng đau đến dạ dưới. Chứng này có ba thứ khác nhau, có hàn khí, có thấp khí, có trệ khí, nhưng cả ba thứ nào khi sơ phát thì cũng đều làm cho tức đau nặng nề khó chịu lắm.

Bồn-đường chế ra thuốc hoàn này, nguyên lấy sự làm cho tiêu, xẹp bàng-quang mà làm gốc. Nên hễ hơi ở trong bàng-quang mà tiêu, xẹp dặng, thì chứng nào cũng phải lành. Bởi đó cho nên kẻ bệnh mà uống thuốc này thì trong giây phút thấy sự công-hiệu của nó liền. Như chứng nặng, hoặc đau đã lâu năm, thường hay trở đi trở lại, thì phải uống liên tiếp trong vài tuần mới tuyệt dứt dặng.

Cách uống :

Phải uống thuốc này khi dạ đói.

Mỗi ngày sớm mai uống một lần.

Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước sôi
bỏ vào một chút muối.

Giá :	Mỗi ve.....	0 \$ 20
	12 ve.....	2 . 00

(Tiếp theo trang 82)

Sáng hôm sau, nội xóm bà Hai người ta đều hay cái tin nhà bà Hai có một cô gái khá đẹp đến ở. Đề ý đến cái tin ấy nhiều hơn hết là mấy gã thiếu-niên vô học và mấy chị đàn bà ăn không ngồi rồi. Người ta nói chuyện với nhau :

— Chà ! Bà Hai bà diên ở đâu được một con ngon qua vậy !

— Chắc cũng là một tội đáng điểm chơi bởi thất thời lỡ vận chớ gì !

— Không lẽ bà Hai lại mang bọn ấy về nhà ?

— Ừ ! Tao coi bộ mặt nó còn thiệt thà quá.

— Mà sao tao coi con đó bụng bình-rĩnh, hình như mắc cảm-tích vậy vậy.

— Chắc có chửa chớ gì ? Thôi còn nước mẹ gì.

Một bà lão xen vô :

— Bộ mặt của mày rửa chun cho con đó biết được chưa mà làm bộ tiếc !

Rồi bà ta làm ra mặt thạo :

— Con đó là cháu kêu bà Hai bằng cô. Nó có chồng ở Lục-tĩnh. Chồng nó gởi cho bà

Hai để nhờ bà nuôi để cho nó. Bầy mà hỗn-hào bà Hai bà chửi cho tặc bếp.

Vài người đàn-bà khác hùa theo :

— Ừ ! Tôi coi con đó nó làm ăn kim-chỉ quá, chị. Thấy nó quét cái nhà, rửa mâm chén hồi sớm này cũng biết.

Thế là người ta in trí rằng Thu là cháu kêu bà Hai bằng cô. Đối với bà Hai, Thu cũng không nói thiệt hết cảnh mình, tuy bà Hai tỏ lòng thương mến mặc dầu. Nàng nói dối với bà Hai rằng nàng tên là Năm, mồ côi cha mẹ, có chồng được hơn hai tháng thì chồng chết để lại cho nàng một đứa con còn mang trong bụng. Nàng lên Saigon cốt để kiếm việc làm đăng ký tiền sanh đẻ.

Bà Hai nghe nói lấy làm cảm động. Bà bàn với Thu.

— Ở đây bọn du-con đàn-giếm nhiều lắm. Vậy nếu người ta có hỏi thì tôi nhận cô là cháu gọi tôi là cô. Như vậy chúng sợ miệng tôi mới để yên cho cô được. Còn về việc làm ăn thì cô chớ gấp rút. Cứ yên tâm ở đây rồi tôi sẽ tính giúp cho cô.

(Coi tiếp qua trang 88)

(N° 34) 經 期 止 痛 丸

KINH-KỲ CHỈ-THÔNG HOÀN

(Thuốc trị bệnh đau bụng khi có tháng)

Thuốc hoàn này hay về giải uất, tiêu tích, thông kinh, huyết. Nó chuyên trị bệnh của những người đàn-bà, con gái kinh-nguyệt không đều, khi có tháng thường hay đau bụng, máu cục tích tụ bên trong, khi ở một nơi, khi chạy chỗ này chỗ nọ không chừng, đàn-bà có sanh-sản hay gọi máu nhà con, còn người chưa thai nghén thì bởi huyết ứ ngưng trệ, hoặc gần đến kỳ lại bắt đau lưng, đau bụng, hoặc bởi khí trệ huyết đông, làm cho bế kiết không thông đặng.

Nếu thường uống thuốc hoàn này thì không còn thấy các chứng lật-vật ấy nữa; bất luận chứng bệnh thuộc về âm, dương, hư, thiệt, có bệnh cùng là vô bệnh, uống thuốc này thì đường kinh-nguyệt trở nên tốt và khi có tháng không hề đau bụng đau lưng như trước nữa.

Cách uống:

Mỗi lần uống hết một ve

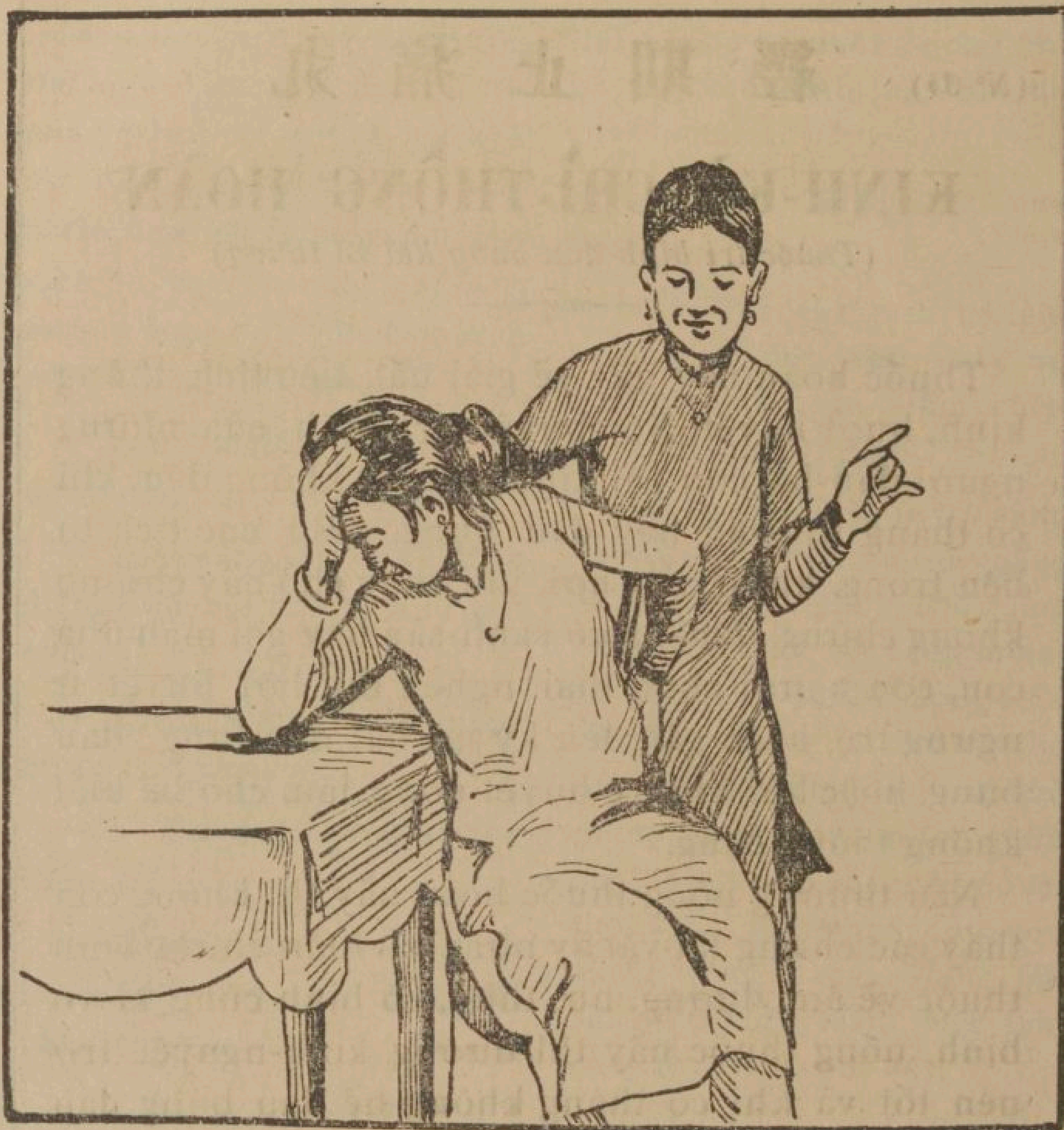
Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và chiều tối.

Uống với nước trà.

Bệnh nặng, uống liên tiếp ba ngày thì dứt tuyệt.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi ve.....	0\$20
12 ve.....	2.00

Cho dạng tránh khỏi chứng đau bụng,
đau mình trong khi có tháng

HÃY DỪNG THUỐC

KINH-KỲ CHỈ-THỐNG HOÀN

làm cho đường kinh-
nguyệt trở nên tốt, hết các
chứng bệnh đau bụng, đau mình, v. v...

(N° 35) 神效白帶丸

THẦN-BIỆU BẠCH-ĐÁI HOÀN

(Thuốc trị bệnh Bạch-đái hạ)

Chứng Bạch-đái-hạ là chứng bệnh mà người đàn-bà thường hay có. Hoặc bởi kinh-nguyệt không đều, hoặc phòng lao quá độ, hoặc bởi nằm bếp rồi huyết hư, làm cho hạ-nguơn khuy tổn, hay là ti vị hư hàn, thấp-đàm hạ trú, hoặc bởi ăn uống không kiên-cữ, thành-thữ trong mình thấp nhiệt bàng lưu, tích tụ nơi bao-tử hay là đại-tiểu trường.

Nếu chẳng lo điều trị cho gấp để cho bệnh càng ngày càng nặng, thì chẳng những không trông đều thai nghén, mà lại còn sanh ra bệnh nọ bệnh kia cả trăm chứng là khác nữa.

Thử thuốc hoàn này chuyên trị các chứng bạch-đái nói trên đây rất hiệu nghiệm; tánh nó tuy hòa hoãn, mà công lực của nó rất lớn lao. Nếu bền chí mà uống nó chẳng bao lâu sẽ thấy sự công-hiệu và sự hữu-ích của nó chẳng có thứ nào sánh bằng.

Cách uống :

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và tối, khi bụng đói. Mỗi lần uống một ve, uống với nước sôi bỏ vào một chút muối.

Bệnh nhẹ chỉ uống trong vài ngày thì hết. Như bệnh nặng phải uống cho khá thì mới tuyệt dứt dặng.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 20
12 ve..... 2 . 00

Thu còn trong túi hơn ba đồng bạc. Nàng lấy trao cho bà Hai hai đồng và nói :

— Cháu biết nhà bà nghèo, cháu ở không mà ăn thì cũng tội nghiệp cho bà. Vậy bà cầm 2 đồng bạc này đặt làm vốn thêm buôn bán. Cũng như cháu hùn với bà vậy.

Bà Hai lấy bạc, miệng nở một nụ cười sung-sướng. Từ đó hễ bà Hai đi bán thì Thu ở nhà trông coi quét dọn. Ban ngày thì Thu giúp bà Hai nấu cháo, luộc đậu. Vì bà Hai đi bán ngày một gánh, đêm một

gánh nên công việc của Thu vẫn có làm mãi. Tuy công việc có làm Thu mệt nhọc, nhưng Thu cũng vui vì thấy mình đăng yên thân với một bà già biết thương nàng. Trước khi đặt gánh lên vai đi bán, bà Hai lần nào cũng múc để lại nhà cho Thu một tô cháo và một chén chè đậu để Thu ăn. Đi bán về, bà Hai cũng nhớ mua cho Thu vài ba xu bánh, trái. Bà thấy Thu có thai chắc thêm chua, nên bà thường mua quít, ổi hay bưởi cho Thu. Thật bà Hai ở với Thu cũng hết lòng !

(Coi tiếp qua trang 90)

THIÊN-HÒA BAN-DƯỢC

TRỊ CÁC CHỨNG BAN
VÀ TRÁI ĐỘC RẤT HAY

(N° 36) 保產安胎丸

BẢO-SẢN AN-THAI HOÀN

(Thuốc dưỡng thai)

Hoàn thuốc này chuyên trị các chứng bệnh của đàn-bà trong khi có nghén và cũng là phương thuốc dùng mà bảo sản, an thai hay vô cùng.

Cách uống :

Phàm đàn-bà thọ thai được chừng một tháng, nên uống thuốc này mà an thai giúp cho dễ bề sanh sản. Mỗi khi uống thì dùng ít lát gừng sống nấu lấy nước hòa với một hoàn thuốc này mà uống hằng ngày cho đến khi lâm bồn, thì mẹ con đều dặng bình an vô sự, khỏi lo mấy điều nguy-hiểm như là : tiểu-sản, thai lậu, hoành sanh, nghịch-sản, v.v..

Nếu ốm nghén mà hay buồn dạ buồn mửa, thì dùng :

Pháp-hạ 3 chỉ, Trần-bì 5 phân, Ô-mai 2 trái, sắc lấy nước mà uống với thuốc.

Như thường hay chóng mặt và hai mắt đỏ sao, no hơi bần-thần, trắng đầu dạ dưới, thì dùng :

Đương-qui 3 chỉ, Xuyên-khang 2 chỉ, Xuyên-phác 1 chỉ, sắc lấy nước mà uống với thuốc.

Như động thai làm cho trong mình bức-rức khó chịu, đến đời đương tiểu tiện có máu, rồi sanh ra chứng lý (kiết) có huyết có đàm, thì dùng :

Đương-qui 3 chỉ, Kỵ-ngại 3 chỉ, Xuân-sa 1 chỉ, sắc lấy nước mà uống với thuốc.

Các chứng nói trên đây, nếu không tiên mua thuốc dẫn, thì dùng nước sôi hòa thuốc mà uống cũng dặng. Thật là một thứ thuốc lữ dụng lữ công, đã dặng nhiều thơ chứng khen về sự hiệu-nghiem phi thường của nó.

GIÁ: Mỗi hộp..... 0 \$ 4)
12 hộp..... 4 . 00

ĐỜI HOA CÒN NẶNG NỢ

Ở nhà bà Hai được hơn 5 tháng thì Thu, một đêm kia, thấy mình đau bụng rất khó chịu. Biết Thu sắp chuyển bụng đẻ, bà Hai lật đật chở Thu vào nhà thương thi trong Chợ-lớn. Thu sanhặng một đờa con

trai. Bồng đờa bé trên tay, Thu ngậm-ngùi rơi hai hàng lệ. Nàng than thầm : « Kết quả của một cuộc tình-duyên khốe-hại và giả dối đây ! » Thu lấy họ nàng khai sanh cho con, đặt tên Lê-văn-Tân. Còn cha đờa bé thì Thu khai rằng không biết ai. Trong giấy khai sanh, người ta biên là “père inconnu”.

Một tuần lễ sau, Thu về nhà. Thấy cảnh tình mình nghèo khổ, phải ăn đùm ở đậu nơi nhà người ta, Thu biết sức nàng

không nuôi đờa bé đau yếu, vả lại Thu cũng không muốn thấy cái kỷ-niệm chua cay của cuộc đời dĩ-vãng mình nữa, chỉ có làm cho nàng thêm tủ nhục mà thôi. Cho nên Thu tỏ thật với bà Hai rằng nàng

(Coi tiếp qua trang 92)

(N° 37)

清心牛黃丸

THANH-TÂM NGƯU-HOÀNG HUỒN

(Thuốc Thanh-Tâm giải nhiệt)

Thuốc này chuyên trị cho đàn-ông đàn-bà, bất luận già, trẻ, hốt nhiên kinh-hải, đàm chận mê-mang, trúng phong, trúng khí, bất tỉnh nhưn sự, cắn răng cứng hàm, trợn mắt, méo miệng, tay chơn gân rút, tê-xụi một bên, hoặc tả, hoặc hữu (bán thân bất toại), tứ chi móp lạnh, nói xam nói đề; hoặc cảm thử phát nhiệt, ác-khí công tâm, dường như điên-cuồng, múa tay múa chơn, hay là trong cổ có nhọt dãi và đàm chận kho-khè, ho khạt không dứt, thở không kịp hơi; hoặc nhức đầu long óc, hai mắt đỏ sao, châu thân lam tê bủn-rủn, hay là cảm nhảm sơn lâm chương dịch, làm cho ruột sôi đau bụng, nằm ngổ không yên, lặn-lộn và rên-siết không dứt, v. v. . . các chứng nguy-cấp như thế dùng thuốc này đều trị dặng cả.

Dùng nó làm cho thanh tâm, giải nhiệt, trừ đàm, lợi thông cữu khiếu, tiêu trừ ác dịch. Thật là một thứ thuốc có sức khởi tử hồi sanh, phò nguy cứu cấp, công-hiệu rất lạ lạn, chẳng có thứ nào bì kịp.

Con nít mắc phải chứng cấp mạng kinh-phong, nóng mình khóc đêm, thở khò-khè và mệt, hể bú vào lai ọc, thì hãy cho chúng nó uống thuốc này, thì thấy công-hiệu cấp-ký trong giây phút.

Cách uống:

Người lớn mỗi lần uống một hoàn: chứng nặng phải uống hai hoàn. Dùng ít lát gừng nấu lấy nước mà uống với thuốc.

Con nít, thì uống nửa hoàn mà thôi. Dùng bạc-hà và câu-đăng, mỗi món một ít, sắc lấy nước hòa với thuốc mà cho uống. Nếu đứa trẻ còn bú và khó cho uống thuốc, thì dùng sữa mẹ nó mà hòa với thuốc rồi thoa nơi nướu vú mà cho nó bú cũng dặng.

ĐÀN-BÀ CỘ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

Giá: Mỗi hộp (2 hoàn)..... 0\$40

Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0.80

(tiếp theo trang 90)

muốn tìm người đặng cho đứa bé. Bà Hai cũng không cần. Và cách vài ngày sau bà Hai dắt một người đàn bà đến bằng đứa bé đi. Thu trao cả khai sanh đứa bé cho người đàn bà ấy. Nàng không buồn hỏi thăm thân-thể của người xin con nàng nữa. Nàng chỉ biết sơ qua rằng người đàn bà ấy làm nghề buôn bán ở An-Nhon nào đó mà thôi. Tựa cửa trông theo con, chỉ lúc ấy Thu mới thấy nỗi buồn đau ăn sâu trong tim phổi!

Ránh-rang, Thu lại trở về với cuộc đời cũ; giúp đỡ bà Hai. Nhưng nàng cũng không làm được nhiều vì còn non ngày non tháng.

Một năm qua! Một năm chung đậu với bà Hai, tuy Thu cũng tạm yên thân, nhưng khi nghĩ đến cảnh tình mình, vì ai phải chịu gian-nan, đau khổ thì Thu cảm thấy tê-tái cõi lòng, rồi bất giác nàng đề đôi tròng ướm lệ, giữa đêm dày tịch-mịch, âm-u!

Một năm qua! Một năm ứ-dột đem lại cho Thu bao nhiêu chuyện thương tâm!...

Một hôm kia, cách ngày Thu sanh sản được sáu bảy tháng, vì tuổi già sức yếu, bà Hai nhuộm bệnh đau rất nặng. Thu chạy lo thang thuốc được không

đầy một tháng thì bà Hai mất phần, gia tài của bà để lại chỉ còn có vài cái nồi đất với năm ba cái rồ! Phụ lực với con gái bà Hai và những người hàng xóm chôn cất bà Hai rồi, Thu giao hết đồ đạc trong nhà bà Hai cho con bà, nàng chỉ mượn lại cái nhà ở đặng buôn bán.

Chia lời với bà Hai trong một năm nay, Thu góp nhóp tiền-tặn được gần hai chục đồng bạc. Nhưng trong khi bà Hai bình và chết, Thu đã xài thâm tiền miếng của nàng có trên mười đồng. Thành thử công việc xong xuôi rồi, Thu chỉ còn vồn-vẹn có 5 đồng mà thôi. Nàng phải sắm một cái chõng tre để ngủ và chén bát nồi tréch để nấu cơm. Còn lại trên hai đồng. Thu đi mua những hàng vật về bán quanh lối xóm như đậu phộng nấu, buối, mia, chuối, bánh-ủ v.v. Những thứ hàng ấy bán không được bao lâu tiền. Mỗi ngày Thu lời được chừng hơn một cắc. Nàng phải chịu thiếu-thốn lắm mới đủ sống. Thấy cảnh sống của mình vất-vã, khổ cực quá, nhiều lần Thu cũng muốn đi tìm một chỗ làm lương tháng cho đỡ lo, vì nàng biết chữ quốc-ngữ và chút dĩnh chữ tây. Nhưng khi Thu nhớ lại rằng mình không có áo quần

(Coi tiếp qua trang 96)

(N° 38)

龍涎珍珠斷根哮喘丸

LONG-DIÊN TRẦN-CHÂU

ĐOẠN-CĂN HIỆU-SUYỄN HOÀN

(Thuốc siễn)

Bệnh suyễn (siễn) là một chứng bởi tạng phế (lá phổi) có bệnh mà sanh ra. Khi thì mỗi tháng phát siễn mấy lần, khi thì một năm phát mấy lần, tùy bệnh nặng hay là nhẹ, lâu năm hay là mới phát.

Mỗi khi phát siễn, thì cũng bởi tạng phế bị đàm bít nghẹt làm cho sự hô-hấp chẳng thông, khó khê khó thở, hít lấy sanh khí không kịp, không đủ dùng trong thân thể nên hóa ra raệt, ăn uống bỏ liêu, đã vậy mà mỗi khi bị siễn, lại nằm không dậy phải ngồi ròng gục đầu vào gối mà chịu. Cái sự bứt rứt khó chịu về bệnh này kể ra không xiết.

Bổn-đường chế ra thuốc hoàn này, dùng toàn những vị thuốc mạnh và quý báu, lại đã lắm công phu luyện nhiều lần mới thành ra thuốc này, cho nên chẳng luận: nam, phụ, lão, ấu, hoặc bệnh mới phát, hay là có lâu rồi, nếu y theo cách chỉ sau đây mà uống thuốc thì sẽ dứt tuyệt.

Cách uống:

Bệnh mới phát mỗi ngày uống 7 viên, lúc trưa đứng bóng, uống với nước trà; uống như vậy choặng 15 ngày, rồi mới tăng lên, mỗi ngày uống hai lần, ban mai 7 viên, buổi tối 7 viên. Cứ như vậy mà uống trong 2 ve thì dứt bệnh. (Mỗi ngày chẳng nên uống quá 14 viên).

Nếu suyễn đã ngoài một năm, thì mỗi ngày cũng uống 2 lần, mỗi lần 7 viên; nhưng phải uống cho khá lâu, uống cỡ bốn ve thì hết bệnh.

Như suyễn đã lâu năm rồi, thì cũng y như cách chỉ ở trên mà uống, nhưng phải uống cho khá nhiều, uống cỡ sáu ve thì mới thuyên bệnhặng. Cứ bền chí mà uống, thì dầu bệnh lâu năm cũng tuyệt gốc.

Con nít thì mỗi ngày cho uống hai lần, ban mai hai 2 viên, buổi tối 2 viên; cứ vậy mà cho uống trong 15 ngày, uống cỡ nửa ve thì dứt tuyệt.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI CHẴNG NÊN UỐNG

GIÁ : Mỗi ve..... 1\$00
12 ve..... 10.00

Ông đã dùng nhiều thứ thuốc rồi mà chưa hết dạng binh suyễn của ông
nhưng ông chưa dùng thuốc

ĐOẠN-CĂN HIẾU-SUYỄN HOÀN

thì ông chưa đến đời thất vọng

Thuốc ĐOẠN-CĂN HIẾU-SUYỄN HOÀN đã dạng nhiều vị thân-nhơn
trong Hoàng-tộc Nam-Triều dùng đến, và công nhận là linh-nghiệm.

(N° 39)

消腫脚氣丸

TIÊU CHỨNG

CƯỐC-KHÍ HOÀN

(Thuốc trị bệnh thũng)

Thường trong các xứ Nam-Dương Quần-Đảo khí trời nóng nực, người người đều dùng nước lạnh mà tắm rửa hằng ngày; lại đất xứ Đông-Dương này thì thuộc về miền nê thấp, nên thủy thổ đều hàn. Bởi cơ ấy nên chứng phù thũng và cước-khí sanh ra rất nhiều.

Chủ-nhơn của bốn-dương là một danh y, đã có công nghiên-cứu nhiều năm mới chế ra thứ thuốc hoàn này. Dùng để mà trị các chứng cước-khí, hoặc bần chơn hay là cổ chơn sưng phù, lấy ngón tay nhặn vào thấy móp, hoặc sưng lên tới hai vẽ, bụng, hai tay, cũng là mặt mày và đầu cổ. Dùng thuốc hoàn này, y theo cách chỉ bảo sau đây mà uống, thì bệnh ắt lành. Uống nó vào chừng 48 giờ đồng hồ thì thấy rõ sự hiệu-nghiệm của nó.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối. Mỗi lần uống một ve với nước trà. Uống như thế trong ba bốn ngày thì hết thũng.

Như chứng nặng và thũng đã lâu, thì phải uống trong chừng sáu bảy ngày, thì bệnh mới dứt tuyệt dặng.

GIÁ : Mỗi ve.....	0 \$ 25
12 ve.....	2 . 50

(Tiếp theo trang 92)

chỉ xứng đáng để mặc thì nàng lại thôi. Lúc Thu bỏ nhà ra đi vì không chịu nổi sự hà-khắc của gia-đình, Thu chỉ mang theo có một bộ đồ hàng đen và một cái mền mà thôi. Bao

hiều nữ-trang và quần áo khác của nàng, mẹ nàng đều lấy cất hết. Bà Hương bảo rằng Thu không xứng đáng với những vật ấy, do bà và ông Hương làm ăn cực nhọc mới có.

* * *

Đã mấy tháng nay Thu sống cô-độc trong một gian nhà lạnh lẽo. Nàng lấy làm lo sợ vì dường như cuộc đời của nàng — cuộc đời của một thiếu-nữ cô thân — bị xâm lấn, hăm dọa bởi cảnh chung quanh.

Chung quanh Thu toàn là những người gian-trá, xảo-quyệt, lạnh-lợi, điêu-ngoa. Thu muốn sống yên, nhưng họ không chịu để cho Thu yên, nhất là Thu lại là « gái một con » nữa cái lòng ham muốn chiếm-đoạt Thu của bọn con trai vô học lại còn lên đến cực điểm. Vả chăng tuy Thu ăn mặc vải thô, nhưng sạch sẽ, vén khéo, gương mặt lại trắng trẻo hữu duyên thì ai thấy mà chẳng muốn yêu ! Nhiều lần Thu bị ghẹo chọc một cách rất bất nhã, sỗ-sàng, nhưng nàng cố lặng-im mà chịu chờ không thêm nói lại cũng không dám mắng nhiếc, vì nàng sợ sanh thù. Lắm đêm Thu phải thức đến sáng để giữ mình. Là vì ban

ngày chọc ghẹo Thu không được, bọn chúng bèn rủ nhau đòi ba đưa đến gọi cửa nhà Thu và nói cười những câu hết sức dè-tiện. Thu tức uất người lên, nhưng chỉ biết khóc mà chịu. Cũng có một đôi người đàn-bà thấy Thu bị phả rồi như vậy, lo ngại giúp Thu nên khuyên Thu lấy chồng để làm ăn cho tiện. Thu mỉm cười trả lời cho xong chuyện :

— Dạ, dễ rồi tôi cũng liệu.

Thật ra, từ khi bị Thanh ruồng-rẫy đến giờ, Thu chưa lúc nào nghĩ đến việc sẽ lấy chồng khác. Thu cho lấy chồng là một việc không cần cho cuộc đời nàng lắm. Rồi Thu bảo thầm : « Chỉ gây hại lẫn nhau chứ ích gì ! »

Bỗng một hôm, Thu vừa mở cửa để đem hàng đi bán thì có một thằng nhỏ lối 14, 15 tuổi đến trao cho nàng một phong thơ màu xanh. Thu không nhận, giao trả lại cho thằng nhỏ. Không chịu thất vọng, thằng

(Coi tiếp qua trang 98)

(N° 40) 立止吐血丸

LẬP-CHỈ THỔ-HUYẾT HOÀN

(Thuốc trị chứng thổ huyết)

Thuốc hoàn này hay về sự điều hòa huyết mạch. Kể có bệnh thổ-huyết uống nó vào có thể làm cho huyết nghịch hành trở nên thuận, huyết đi lạc mạch trở vào mạch máu và hòa bình như thường.

Dùng thuốc này mà thống trị các chứng bệnh thổ-huyết, ho ra huyết từng cục, lạc-huyết, khạc ra đàm có huyết, thì không có thuốc nào sánh bằng.

Nó cũng trị đặng những chứng như: lỗ mũi, chứng răng ra máu không dứt, trước khi hay là sau khi đại, tiểu-tiện máu ra đầm-dề, vân vân, và nhứt thiết các chứng bệnh ra máu cũng dùng đặng thuốc này.

Cách uống :

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và tối, mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà.

Thật là một phương thuốc cầm máu rất thần hiệu.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20
12 ve..... 2.00

HỎI NGƯỜI MUA THUỐC!HÃY COI CHỪNG**KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO**

Mấy năm gần đây, bôn-đường có bắt đặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bôn-đường. Vậy bôn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bôn-đường ở các nơi mua đi bán lại, xin coi chừng kéo lằm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải nhận CON NAI và phải hiện THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc sảo, thì mới là thuốc thiệt.

(Tiếp theo trang 96)

nhỏ cứ theo nài nỉ Thu lấy cho kỳ được. Bà Bảy, mẹ Bàn, thiếm Xứng thấy Thu cứ mãi từ chối không nhận thơ, bèn nói giúp vò vời thẳng nhỏ :

— Thôi cô cứ lấy xem thơ của ai. Nếu là thơ tầm bậy thì xé bỏ chớ sợ gì.

Thu cầm lấy bức thơ, xếp hai lại bỏ vào túi áo rồi khóa cửa, bungbúng đi. Ngồi trước mấy mẹt hàng bánh, trí Thu bận rộn suy nghĩ không biết bức thơ của ai gửi cho nàng. Thu muốn bóc thơ ra xem liền cho biết, nhưng nàng sợ thẹn với những người ngồi chung quanh. Muốn trấn tĩnh trí nghĩ của mình, Thu đoán thầm : « Thơ của tụi chó chết chớ của ai ! Tuy vậy, Thu cũng trông ngáy giờ qua mau dặng về nhà xem thơ.

Đêm đã khuya. Người hàng xóm đã ngủ say. Sau hè, tiếng dế rên-rĩ trong cảnh tịch-mịch đưa vào lòng người một nỗi nhớ-nhung, thương tiếc ! Thỉnh thoảng, tiếng chon ngựa kéo xe thồ-mộ dậm trên đường nhựa phía xa nghe đều-đều và tẽ-ngắt.

Bung cây đèn chong đặt trên đầu giường, xong, Thu uể-oải buông mình nằm xuống. Nàng hồi-hộp đưa tay vào túi móc

thơ ra xem. Trông ngoai bao, Thu thấy đề hai chữ “ Em Thu ”; nét chữ sắc-sảo cứng-cát. Thu biết ngay là thơ của đàn ông. Bao thơ vừa bị xé thì một mùi thơm ngậy-ngắt bay ra làm, cho Thu phải dừng tay nghĩ ngợi giây phút. Nàng ngạc-nhiên sức nhớ rằng cái mùi hương ấy tương-dương với cái mùi nàng đã ngửi thấy trên tóc và áo của Thanh ngày trước. Tinh tọc-mạch đã đánh đổ được sự lưỡng-lự của Thu. Nàng mở thơ ra đọc dưới ánh đèn dầu mờ nhạt :

« Em Thu yêu quý của anh,

Mới đọc được bao nhiêu đó, đầu óc Thu đã thấy choáng-váng, mắt nàng hoa lên, hai tay nàng run như bị lạnh. Rồi trong một lúc, cuộc tình-duyên của nàng ở thời dĩ-vãng hiện ra trong trí Thu rất rõ-rệt.... Hai giọt nước mắt bỗng từ-từ lăn xuống gối ! Thu cảm thấy ngực nàng như bị đè nặng bởi cái quá-khứ chua cay ! Chờ cho cõi lòng mình bình-tĩnh, Thu mới đưa thơ lên đọc tiếp :

« Lời thư nhất của anh trong bức thơ này là anh xin em tha tội cho anh. Vâng, coi tội của anh lớn lắm. Anh tưởng chừng như anh không xứng đáng với tấm lòng tha thứ của em nữa.

(Coi tiếp qua trang 100)

(N° 41)**泄夢遺精丸****TIẾT-MỘNG DI-TINH HOÀN***(Thuốc trị bệnh di-tinh)*

Sách Nội-kinh có nói rằng: « Quân-hỏa nhứt động, tương-hỏa tùy chi ». Bởi tạng thận là chủ việc bế tàng, còn tạng can thì về xuất phát. Hai tạng ấy đều có tương-hỏa và cả hai đều thuộc về tâm. Tạng tâm là quân-hỏa. Cho nên nếu có thọ cảm một vật gì thì rất dễ mà cảm động. Hễ tâm mà động thì tự nhiên tương-hỏa phải động theo, tuy không giao-hội, nhưng chiêm bao có thể hóa tiết-mộng là vậy. Tiết-mộng lâu ngày thì tinh khiếu mòn lờn, ngọc môn (chỗ chứa chơn tinh) không còn quan bế như trước đặng, chừng ấy tuy không chiêm bao mà cũng xuất tinh như chiêm bao vậy. Ấy gọi là di tinh.

Bồn-đường chế ra thứ thuốc hoàn này, dùng những vị thuốc rất hay về trấn tâm, ninh thần, và mấy vị hay về bình can, cố thận mà làm gốc; phối hiệp với các vị diệu dược khác, đặng khiến cho tâm thận tương giao, tự nhiên tà hỏa không thể lầy lừng, thì chơn tinh mới cố kết đặng.

Thuốc này uống đặng nhiều chứng nào thì chẳng những khỏi đặng chứng mộng-tinh, di-tinh mà thôi, lại còn đặng quăng-tự đa nam là khác. Thật là một phương thuốc đại bổ nguơn-tinh rất mau nhiệm.

Cách uống:

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và chiều tối, khi dạ đói. Mỗi lần uống hết một ve. Uống với nước sôi bỏ vào một chút muối.

GIÁ :	Mỗi ve.....	0 \$ 20
	12 ve.....	2 . 00

(Tiếp theo trang 98)

« Em ôi ! Trong một phút điên cuồng, anh đã lia bỏ em, anh đã ruồng-rẫy em : anh đã phá-hoại cuộc đời em, anh đã chìm đắm thân em vào vòng khổ lụy. Anh còn làm gì nữa ? Thật tội ác của anh đã vô cùng !... Hơn một năm nay anh để thắm cho em đến bức nào rồi ! Anh thật là một người chồng ác - nghiệt, một người cha bất-lương !

« Em ôi ! Hôm nay anh lấy làm hối-hận lắm. Lương-tâm anh hành-hà anh quá tồi ! Tâm-hồn anh thật là khốn-nạn ! Xin em rộng lòng thương anh mà tha thứ cho anh.

« Anh ở Pháp mới về hơn tháng nay. Anh nghe rõ tự-sự tình-cảnh em như vậy, lòng anh lấy làm đau đớn quá ! Anh lập tức trở lên Saigon tìm em. Gần một tháng nay anh dò-la, thăm hỏi, anh mới biết em sống một cách khổ sở ở chốn này. Anh muốn đến gặp em ngay, nhưng anh ngại rằng em còn giận anh mà không tiếp. Anh gửi bức thư này xin em bỏ qua việc trước mà vui lòng cho phép anh gặp mặt em để anh tỏ lòng ăn năn cải quá. Vậy chiều mốt, nhằm 25 tây tháng Novembre, em chờ lưỡng-lự, đúng 6 giờ, anh xin em ra tại

ngã năm đường Frères Louis đợi anh. Anh sẽ chờ đón em tại đó.

« Một lần nữa, xin em tha lỗi cho anh và mong rằng em vui lòng cho anh gặp mặt, đừng để anh thất-vọng ! Gửi hôn em và con anh ».

Anh của em :

HUỲNH-HÒA-THANH.

Đọc xong bức thư, Thu gát hai tay lên ngực như cố đè mạnh một thứ tình-cảm mới lạ đang bùng-bột trong lòng nàng. Thu lặng yên. Nàng tưởng chừng như mới tỉnh giấc mơ-màng la lung, nhưng êm-ái. Thu tự hỏi không biết có phải thật bức thư này của Thanh viết hay không ? Nàng chưa bao giờ thấy nét chữ của Thanh viết ra sao. Hai người trước kia có bàn-bạc, chuyên trò đùa dùng lời nói chớ chưa viết thư cho nhau lần nào. Tuy vậy, khi đọc kỹ lưỡng bức thư lại một lần nữa, Thu tin ngay là của Thanh. Nàng tự giải : « Lời thư dịu dàng, nhỏ nhẹ, trôi chảy và cảm động ; hơn nữa, việc riêng của ta đều nói trúng cả. Phi Thanh ra thì còn ai gồm đủ hai điều ấy nữa ! »

Vẽ mặt Thu lúc bấy giờ đang tư-lự. Nhưng nếu ta trông kỹ

(Coi tiếp qua trang 102)

(N° 42)

神效撞紅丸

THẦN HIỆU

CHÀNG-HỒNG HOÀN

Thuốc hoàn này chuyên trị bệnh chàng-hồng. Phàm gái trai khi giao-cấu, mà lúc đó người đàn-bà gần đến kinh-kỳ, nếu tinh vào gặp nhằm lúc huyết vừa phát ra, thì phải bệnh. Bệnh ấy gọi là (chàng-hồng). Thường dương kinh-thủy của đàn-bà, mỗi tháng có một lần; nhưt là khi mới khởi sự có, huyết đó là phần âm-huyết tối độc; lắm khi trong trường huê-nguyệt vì say tình đắm sắc mà không cần kể đến đều ấy, nên mang lấy bệnh mà không hay không biết, cho đến dỗi dề lâu ngày mới phát ra. Sơ khởi thì đau thắt ngang lưng quắn và ho, phải lập tức uống thuốc này vào mới khỏi lo đều hậu hoạn. Vả lại dầu không phải chứng ấy cũng không hại vì thuốc này cũng hay về giải các thứ nhiệt-độc cũng là tích-trệ trong ngũ tạng lục phủ, phàm dương đại-tiện uất bôn bởi trong mình nóng nảy, hay là dương tiểu-tiện rất-rao đau đớn. Mỗi khi nghi hoặc thì nên uống thuốc này trước để trị bệnh chàng-hồng sau để giải các thứ nhiệt độc trong mình thì nhưt cử lưỡng tiện, có ích mà không có hại chi cả.

Cách uống:

Khi trong mình sanh ra những bệnh nói trên đây, hoặc sau khi giao-cấu chẳng bao lâu mà phát ho và đau thắt ngang lưng quắn, thì phải uống thuốc này. Mỗi lần uống hết một ve. Uống với nước trà.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 10
12 ve..... 1 00

(Tiếp theo trang 100)

mới nhận thấy trong đôi mắt mơ-màng có pha vào một nét vui phơn-phớt.

Người đàn-bà, nhất là người đàn-bà còn trẻ, có học thức và nhiều tình-cảm, thường hay có tấm lòng tha-thứ ấy cho họ một đức tính hi-sinh rất lớn lao mà bọn đàn ông chúng ta ít người có. Họ có thể chịu tất cả sự đau khổ ở đời, tất cả nỗi gian truân của thân-thể mà không bao giờ mở miệng thống trách ai. Và nếu những người đã làm cho họ đau khổ, gian truân mà biết ăn năn, hối hận, thì họ có thể, trong một phút, tha thứ rất dễ dàng.

Thu cũng thuộc về hạng đàn-bà trên đó. Nàng soát lại trí-giác của mình, nàng thấy nàng không còn hờn giận Thanh nữa. Trái lại, Thu đem lòng thương hại Thanh đã vì nàng mà bị lương-tâm cắn rứt. Thế là tình yêu của Thu đối với Thanh, lâu nay tưởng đã dập tắt trong quả tim, không ngờ

vì một bức thơ mà nay nhen-nhúm lại.

Trông thấy bóng mình in trên vách ván, Thu hồ-thẹn âm thầm. Và dường như sợ cả cái bóng ấy đọc rõ được ý-nghĩ của mình, Thu vội thôi đèn. Trong bóng tối, Thu để trí tưởng-tượng dắt nàng đi từ cái hy-vọng này sang cái hy-vọng khác. Nàng thấy trong trí rằng Thanh đến xin lỗi nàng, nàng tha lỗi, rồi Thanh đem nàng về làm vợ, và nàng cũng tính luôn đến việc đi tìm thằng Tân mà nàng đã cho người ta khi còn đỏ lỏi và mới đặt tên chưa đầy một tuần lễ.

Tìm được rồi nàng sẽ bảo Thanh xin lại hay chuộc lại mà nuôi. Gia-đình nàng chừng ấy gồm có Thanh, nàng và con nàng, sẽ sống trong cảnh đầm ấm, thuận hoà. Ông Hương và bà Hương cũng sẽ được vui vẻ mà hết giận nàng nữa. Thu hoàn-toàn sống trong cảnh mơ-mộng cho đến 4 giờ sáng mới ngủ.

* * *

Thu đứng đợi dưới gốc me đã 15 phút rồi mà chưa thấy tâm dạng gì của Thanh cả. Thấy người nào mặc đồ Tây đi bộ, đi xe kéo hoặc xe-hơi

ngang qua, Thu đều để ý nhìn rất kỹ. Mỗi lần có người nào hơi giống Thanh xăm-xúi đi về phía Thu đứng thì lòng Thu rất hồi-hộp, khấp-khởi và cũng

(Coi tiếp qua trang 104)

(N° 43)

立止白濁丸

LẬP-CHỈ BẠCH-TRƯỚC HOÀN

(Thuốc trị bệnh lậu)

Thường những người có tánh ưa sớm muộn tối đảo thì hay triêm-nhiễm cái chứng độc này, tục gọi là : đau lậu. Lời xưa có nói : « Xương ky âm khí, tinh tạp thành độc ». Nghĩa là : Kẽ xương-nhi ky-nữ thì bằng ngày đưa đón khách chơi hoa, nên âm-vật sao cho khỏi tích-tụ tạp-tinh thành khí độc. Hễ ai mà triêm-nhiễm đến, thì trước hết khỏi sự đau lậu ; bệnh đau lậu là cái ngòi dẫn đường cho các chứng dương-mai huê-liều khác, nên hễ khỏi đau thì phải lập tức điều trị, chằng nên diên trì mà sanh ra nhiều chứng khác.

Thuốc này tuy tánh nó hòa-bình, nhưng sự công hiệu rất lạ lẫm. Nó chuyên trị các chứng huê-liều, bạch-trước, hay là trong mình thấp nhiệt mà sanh ra chứng lậu, làm cho đường tiểu-tiền không thông, lại rất rạo đau đớn khó chịu. Bệnh nhẹ uống trong hai ngày thì dứt khỏi : như chứng nặng thì phải uống trong năm ngày.

Thật là một phương thuốc dễ trị chứng huê-liều sơ khởi rất hay, lại không công phạt.

Cách uống :

Mỗi ngày uống 2 lần, sớm mai và tối trước khi đi ngủ, mỗi lần uống hết 1 ve. Lấy 1 cái trứng gà, đập lấy lòng trắng, bỏ vào một chút đường cát trắng, đánh trộn cho đều, chế nước sôi vào, rồi dùng mà uống với thuốc này.

Uống vào nước chừng trong tám giờ đồng hồ, thì cả độc trong mình đều theo đường đại, tiểu tiện mà ra hết.

Hiệu nghiệm vô cùng

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20
12 ve..... 2.00

(Tiếp theo trang 102)

rất mừng thầm. Nhưng khi nhìn kỹ không phải Thanh thì Thu day mặt chỗ khác, bẽn-lẻn.

Trời mưa lâm-râm; tay mới hơn 6 giờ mà đã tối mịch. Thu nghĩ có lẽ nàng đứng dưới gốc cây, trời tối nên Thanh không thấy rõ. Thu bèn đến đứng ở một chỗ trống-trải bên, gần bên lại có ngọn đèn điện chiếu sáng. Đợi lâu quá — vì Thu nóng lòng nên thấy lâu! — Thu đã bắt đầu chán nản, muốn bỏ về. Bỗng Thu chú ý đến một người đàn-bà lối 25 tuổi, y-phục kiểu mới, mới mông thoa son đỏ choét, chơn mày kẻ đậm, nhổ rí chạy dài tới màng-tang. Người này vừa đến gần Thu vừa nhoẻn miệng cười hỏi Thu một cách thân-mật:

— Chị Thu! Chị đứng đợi lâu mau rồi?

Thu dương to đôi mắt ngạc-nhiên nhìn trông-trọc vào cô ấy:

— Tôi không quen với cô.

Người ấy lại vỗ vai Thu:

— Phải! Chị chưa biết tôi, chứ tôi biết chị nhiều lắm. Đáng lẽ anh Thanh thân hành đến đây rước chị. Nhưng anh ấy tính cơ mắc bận việc rất quan-hệ nên anh mượn tôi đến đây rước chị giúp cho anh. Thôi, đi chị. Tôi nghiệp! Vợ chồng năm rưỡi nay mới gặp nhau.

Đột nhiên gặp sự bất ngờ, lòng Thu đã rối loạn. Sự hoài-nghi bắt Thu gỡ tay, cô nọ ra, đứng lùi lại và nói:

— Anh.... thầy.... Thanh bận việc, thôi để tôi về, khi khác sẽ đến.

— Không! Chị đừng sợ. Anh ấy bận một chút thôi chờ lâu lắc gì. Anh trông gặp chị lắm. Chị đừng làm thế, anh buồn. Máy ngày trước tìm không gặp chị, anh rầu buồn khóc-lóc thấy thương hại quá! Chị hãy đi về với tôi cho anh Thanh thấy mặt đặng anh yên lòng một chút.

Cô nọ vừa nói vừa nắm tay Thu dắt đi theo mình. Không biết những lời kia có mãnh lực gì mà Thu riêu-riêu đi theo, không cự-nự rứt-rẻ chi cả. Hai người đi bộ về phía chợ Bến-Thành. Đi được một đôi Thu mới mở lời hỏi:

— Cô là ai mà tôi không biết?

— Tôi là em bà con chú bác của anh Thanh. Bà tôi là em ruột của ba anh Thanh. Chị đừng ngại. Công việc của chị anh Thanh đều nói rõ-ràng với tôi hết cả rồi.

Thu hơi có lòng tin thật, hỏi tiếp:

— Anh..... Thanh đi Tây học sao về sớm vậy?

(Coi tiếp qua trang 106)

(N° 44)

護身防毒丸

HỘ-THÂN PHÒNG-ĐỘC HOÀN

(Thuốc ngừa và giải nhiệt)

Thuốc hoàn này hay về thanh-nhiệt, trừ thấp, giải uế, hóa độc. Dùng nó để ngừa các thứ độc như là: nhiệt độc, thấp độc, thời chứng độc, (bệnh thiên-thời) cũng là huệ-liều độc (bệnh tim-la), vân vân.

Hễ uống nó vào thì các thứ độc đều tiêu tan đi mất; cũng như nhiệt-tích, thấp-trệ, mà uống thuốc xở vậy.

Phàm ai là kẻ ham vui, sớm mận tối đào, nếu muốn tránh cho khỏi sự lưu độc mà sanh hại về sau, thì mỗi khi trăng gió tình tự xong lập tức phải uống một liều (1 ve) thuốc này, thì trong chừng 12 giờ đồng hồ sau sẽ đi đại-tiện và tiểu-tiện, ít nữa là một hai lần; nếu có nhiễm lấy độc khí, thì độc khí sẽ do theo phân và nước tiểu mà ra, làm cho máu phần đen thui và nước tiểu vàng sậm.

Nếu có điều chi nghi ngại trong khi giao-cấu, uống chừng ít ve thì dặng vô sự. Bình thường mỗi tháng nên uống thuốc này một vài lần dặng phòng sự bất ngờ, như có bệnh thì nó trừ bệnh, còn nếu như vô bệnh thì nó tẩy trường khai vị, tất nhiên trong mình dặng bình an mạnh khỏe.

Cách uống :

Người lớn mỗi ngày uống 1 lần, mỗi lần uống hết 1 ve. Uống với nước trà.

Con nít và đàn-bà có thai, nếu muốn uống để giải độc, thì uống chừng nửa ve mà thôi.

GIÁ: Mỗi ve.....	0 \$ 20
12 ve.....	2 . 00

(Tiếp theo trang 104)

— Thì chị cứ đường-hoàng gọi «anh Thanh», chờ ngại gì mà ngáp-ngưng? Anh Thanh về sớm là tại bác tôi kêu về. Chị cũng biết, nhà bác tôi tuy giàu, nhưng năm nay «kinh-tế» khủng-hoảng quá, bác tôi phải buộc lòng kêu anh Thanh về.

Thu thở dài, nghĩ đến cảnh mình và cũng nghĩ tiếc cho Thanh lỡ-dở công danh. Nàng hỏi :

— Anh Thanh ở đâu bây giờ?

— Lên Saigon đây thì phải mượn phòng ngủ mà ở chờ ở đâu bây giờ. Mình có quen lớn với ai trên này đâu.

Hai tiếng «phòng ngủ» đánh vào ký-ức của Thu. Nàng nhớ lại căn phòng mà Thanh với nàng tạm trú để dan-dia với nhau ngày trước. Thu đứng lại từ chối :

— Không, tôi không lên phòng ngủ đâu.

Cô nọ sợ nói lỡ lời, nên lúng-túng sợ Thu kỳ-kẻo không chịu đi. Cô ta vờ tay cười ngặt-ngheo và dùng giọng thành thật :

— Chị thiệt thà quá! Bộ mình lên phòng ngủ một mình sao mà sợ? Chị đi với tôi, mà lên phòng còn có chồng chị ở trên nữa ngại việc gì. Thôi đi kéo anh Hai đợi, chị.

— Một lần nữa, Thu lại riêu-riêu đi theo.

Cô kia dắt Thu đi đến một nhà ngủ ở một con đường vắng-vẽ ít người qua lại hơn hết. Sau khi leo đôi ba tầng thang, quẹo ba bốn vòng tường, hai người đến chạm trán với một căn phòng cửa đóng. Cô nọ vặn bốt xoay mở cửa bước vô, theo sau có Thu ngáp-ngưng, bẽn-lẻn. Cô kia lên tiếng :

— Ủa! Vậy chờ anh Thanh đâu rồi? Anh Thanh ơi! Anh Thanh! Chị đã về đây nè.

Rồi cô ta mời Thu ngồi, chạy lân-xăn rót nước cho Thu uống. Bỗng cô ta giả vờ lượm được mảnh giấy trên bàn, đưa lên đọc và reo :

— Nè, chị Hai, anh Hai để giấy gì lại cho chị đây phải không? Đâu, chị đọc nghe.

Thu tiếp lấy mảnh giấy, đọc :

Em Thu,

«Em có đến đây thì ngồi chơi nán đợi anh một chút. Anh đi chợ mua thuốc rồi về liền. Lúc nầy anh hơi khó ở trong mình nên cần phải uống thuốc. Anh hôn em».

THANH.

Thu nhìn nét chữ tầy giống thư chữ trong bức thơ. Nàng ngồi đợi, nhưng trong lòng không yên cứ hồi hộp, lo sợ. Cô bạn đi với Thu cũng ngồi nói qua loa ba bốn chuyện với Thu rồi xin kiếu :

(Coi tiếp qua trang 108)

(N° 45) **清 毒 補 瀉 丸****THANH-ĐỘC BỒ-TÀ HOÀN**

(Thuốc tiêu xổ)

Thuốc hoàn này chuyên trị tạng phủ bị thấp nhiệt, đại-trương tháo uất. Tánh thuốc này hòa-bình, không phá bụng, lại thêm tiêu tích, trừ trệ, thanh huyết, giải độc, rất công hiệu.

Dùng nó thì đi tiêu một ít, đã không phạt ti-vị, mà lại làm cho ti-vị được kiện-vận ngon ăn và tiêu hóa là khác. Cho nên đặt tên nó là « THANH-ĐỘC BỒ-TÀ HOÀN » là vì tánh chất của nó.

Thật là một phương thuốc rất hấp vệ-sanh.

Đi đường xa đem theo dùng rất tiện, bởi nó không đi tiêu nhiều, làm mệt cả người và không hề đau bụng.

Cách uống:

Người lớn, mỗi lần uống 1 ve

Con nít, thì uống nửa ve. Uống với nước trà.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 10

12 ve..... 1 00

NÊN DÙNG**DẦU THIÊN-HÒA**

— để ngừa và trị bá chứng bệnh —
vì chất dầu thật tốt, không hề thay đổi

(Tiếp theo trang 106)

— Chị Hai ngồi chơi cho em đi cầu một chút rồi em lên liền.

Cô ấy ra và khép cửa lại. Bấy giờ chỉ còn một mình Thu trong phòng. Thu cảm thấy sự chầu nần và nỗi lo sợ nhiều hơn là sự muốn gặp Thanh. Thu toan đứng dậy. Bỗng đập một cái, như nháy mắt, một người đàn-ông dưới ngựa chun ra, nháy đến sau lưng Thu, một tay ôm choàng qua mình nàng, một tay nọ ấn vào lỗ mũi của Thu một miếng gòn lớn có tẩm thứ thuốc chi không biết mà nực nồng mùi trái nẫu.

Thu không kịp la một tiếng, vừa ngửi lấy hơi thuốc thì dường như đã-dưới cả người không còn sức kháng cự hay là dây dựa đang nứa. Một phút

Tên đàn ông giả tâm dả lừa dối, hãm hại Thu kia là ai? Chắc có nhiều độc giả muốn biết lắm. Tôi hãy gỡ mặt nạ của hắn ra.

Trong những anh em bạn học của Thanh, chỉ có Trần-vĩnh-Kim là bạn thân thiết với Thanh hơn hết. Thanh tin cậy, thương mến Kim vô cùng. Chàng đối với Kim bằng một mối tình đậm-dà, chân thật có

qua. Người đàn-ông bỗng Thu dễ nhẹ-nhàn lên giường. Anh ta tươi cười đặt một cái hôn rất lâu trên cặp môi đỏ thắm của Thu, trước khi đi gài khóa các cửa cẩn thận.

Và trên cái thân lửa-lồ vô tri, vô giác của Thu, mặc tình kẻ dã-man vô liêm-sỉ kia vầy-vò, chà-xát và dâm-ô tùy ý, cho đến đạt được cái mục-đích là thỏa-mãn sự khao-khát rất đê-hèn về đường nhục-đục. Knác nào một con ong vô-vẻ nụt nhụy một đóa hoa hương trong một vườn hoa vắng chủ. Ôi! thương hại thay cho cái vóc liễu hình mai, mà bị sa vào tay một con thú-vật mang lộn lốt người! Nó đã không kiên pháp-luật mà lại không buồn biết chi chi là nhân-đạo.

lẽ còn hơn tình anh em cắt ruột nữa. Không một cuộc vui chơi nào của Thanh mà không có Kim, cũng như không một tâm sự nào kín-đáo của Thanh mà Kim chẳng biết tường tận. Lẽ tất nhiên là cuộc tình duyên vụng trộm giữa Thu và Thanh, Kim đều hiểu biết rõ ràng cả. Thanh sang Pháp, Thanh bỏ Thu là một cái dịp cho Kim thi hành theo cái tâm-địa loài vật của hắn vậy.

(Coi tiếp qua trang 110)

(N° 46) 花柳搜毒靈丹

HUÊ LIÊU SƯU ĐỘC LINH ĐƠN

(Thuốc trị bệnh dương-mai)

Bệnh huê-liêu là cái chứng tối độc trong xã-hội, ai ai cũng biết sợ, mà trong cuộc truy hoan lắm kẻ đánh liều. Thật là một chứng bệnh rất hiểm nghèo của nhơn loại.

Như bệnh đã thâm nhiễm rồi, nếu chẳng phải là một thứ thuốc thật hiệu-nghiệm và gồm nhiều vị thuốc có sức tẩy trừ các thứ độc trùng, thì không thể nào trị nó cho tuyệt được.

Thuốc hoàn này dùng ròng những vị trân-quí thượng phẩm, sức thuốc mạnh khác thường, nên mới tẩy trừ đặng những độc đã thâm nhập vào mình, rồi sanh ra các chứng như: tim-la, dương-mai, hột xoài, dương tiểu-tiện ra máu ra mủ, nhức mỏi trong xương trong cốt, vân vân...

Các chứng nói trên đây; nếu rủi vướng nhằm hãy mau mau mua thuốc này mà uống thì mới trị đặng tuyệt nọc và khỏi lo hậu-hoạn.

Cách uống :

Mỗi ngày, sớm mai uống nửa ve; uống đặng 3 ngày như vậy, rồi mới tăng lên mỗi lần uống hết ve. Uống lâu mau tùy theo bệnh cũ hay là bệnh mới.

Thuốc này rất linh-nghiệm, lại không hại đường sanh dục.

GIÁ : Mỗi ve..... 2\$ 00

12 ve..... 20 . 00

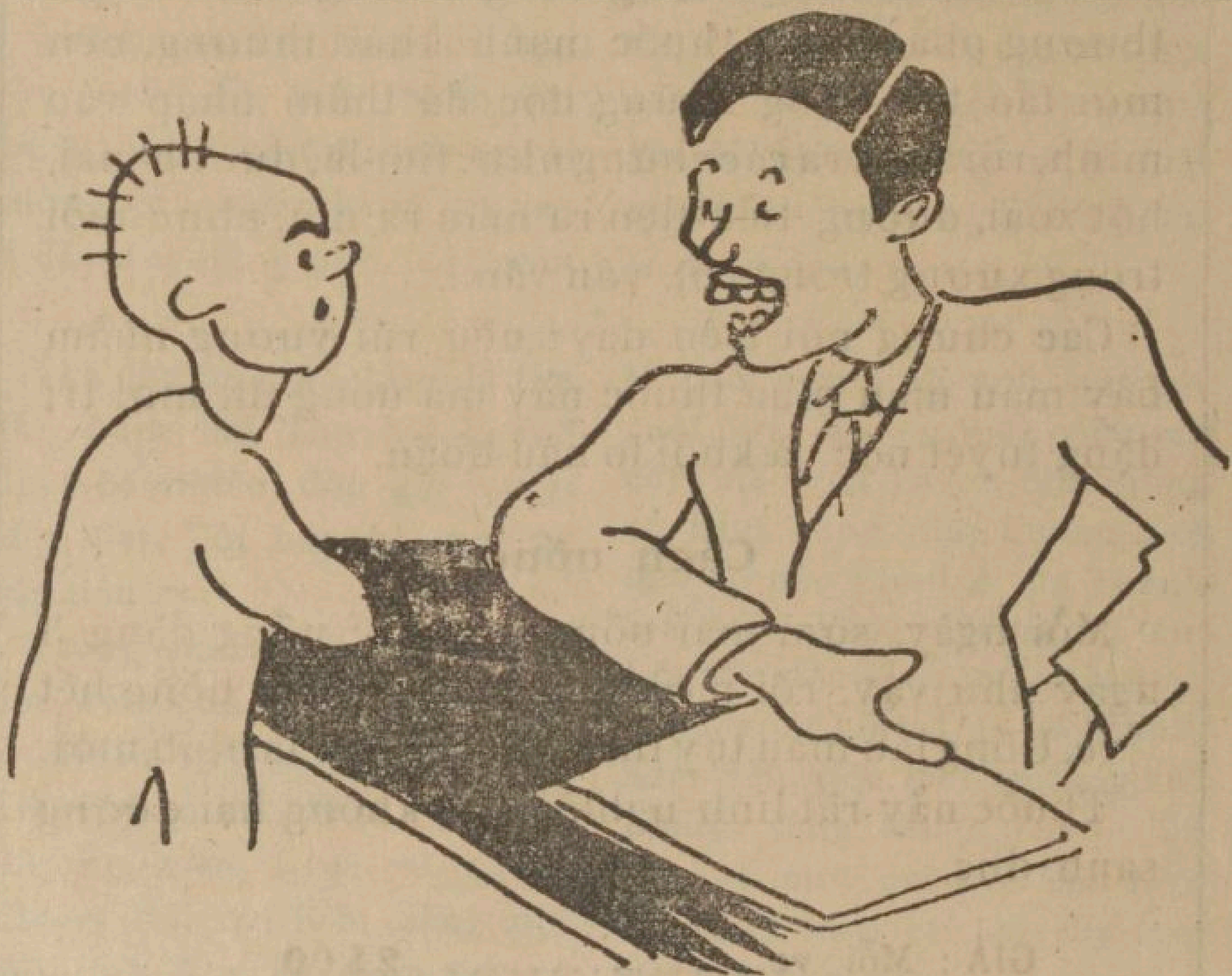
(Tiếp theo trang 108)

Thu phiêu-bạt lên Sài-thành một năm rưỡi nay, Thu tưởng rằng không ai biết tâm dằng nằng đau cả. Thu đâu ngờ rằng Kim, người bạn thân của chồng nàng, từ bấy đến nay đi theo dõi cuộc đời của nàng từng bước? Sở dĩ Kim không ra tay sớm là vì Thu còn trong thời kỳ thai nghén, sanh sản. Hẳn chờ cho Thu trở lại tươi đẹp, mạnh khỏe rồi hẳn mới lập kế đề thỏa lòng dục. Bức thư xanh và người đàn bà tự xưng là em

Thanh đều do ở tâm trí Kim sắp đặt hết cả.

Nhưng vì sao Kim không đến ngay nhà tổ thật nôi lòng và xin lấy Thu làm vợ, mà lại đi dùng mưu kế bức hiếp nàng?— Lấy Thu làm vợ? Không! Không bao giờ Kim có ý muốn khôi hài ấy. Hẳn chỉ muốn « biết » Thu qua một lần cho say, thể thôi. Cho nên khi thú tánh của hẳn thỏa rồi, hẳn xuống phòng chuồng mất.....

(Coi tiếp qua trang 112)

- Trò kể thử thử rằng nào mọc sau hết.
- Dạ, răng vàng ạ!

(N° 47) **還魂跌打散****HUỒN HỒN ĐIỆT ĐẢ TÁN**

(Tục gọi là thuốc nghề võ)

Thuốc tán này hay về khử-phong, huợt-huyết, khử ứ, sanh tân; làm cho hết sưng, hết nhức, khô miệng và kéo da non.

Dùng nó mà chữa cho những người bị diết đả tổn thương nghĩa là bị té bị đè bay là bị đánh đến đôi có thương tích. Bất luận vật chi đánh nhằm, dao chém, tên đâm, té cần, bị đánh bằng tay hay là bằng cây, té ngựa, ngựa đá nhằm, vân vân..., vết thương ở ngoài có miệng hay là thương tích bên trong, hoặc dập xương hay là trật lật-léo, đứt gân, máu ra không dứt bất tỉnh như sượng, thử thuốc tán này đều trị dặng cả.

Trong uống, ngoài thoa, thì thấy công-hiệu tức thì.

Cách dùng:

Như không có miệng mà bầm sưng, thì hoà thuốc này với rượu mà đắp nơi đau, rồi dùng giấy dầu bó rịt lại cho kín.

Như vết thương có miệng, thì chẳng luận miệng lớn hay là miệng nhỏ, cũng dùng thuốc này để khô rất vào nơi vết cho thật dày, tức thì cầm liền, trong ít ngày thì kéo da non lành miệng.

Nếu như bị trọng thương, thì ngoài cũng đắp thuốc, nhưng phải dùng rượu hâm cho nóng, hòa với 1 ve thuốc này mà cho uống.

Thật là một phương huồn hồn đệ nhất thánh dược, có sức khởi tử hồi sanh trong khoa diết-đả.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$15
12 ve..... 1.50

TRUY LẠC!...

Đêm ấy, hai giờ sáng. Khi thuốc mê đã hết thấm, Thu lần-lần tỉnh lại. Nàng nghe khắp mình đau nhức, lở tai lưng-bụng, đầu óc choáng-váng. Thu sẽ đưa mắt liếc quanh một lượt. Nàng tự hỏi: « Đây là đâu? Nhà này của ai? » Sự kinh-ngạc của Thu lên đến cực điểm, không thể tả được. Nàng uể-oải chống tay ngồi dậy. Bỗng Thu rú lên một tiếng ghê rợn rồi chụp ngay cái gối đắp lên đùi: Thu vừa thấy bóng mình trong gương lõa lồ thân thể. Thu hồ thẹn quá! Trong hơi lạnh ban đêm mà mồ-hôi ra ướt đầm mình Thu hết. Thu vội lấy áo quần mặc vào, bước xuống giường. Thu nhớ... nhớ rành mạch các chuyện vừa xảy ra..... Thu thở dài tuông đời hàng lệ!

Bơi sơ đầu tóc, Thu hối hả ra về dặng tránh cho khuất căn phòng đồng lửa hãm hại nàng ấy. Nhưng vừa mở cửa toan bước ra thì một tiếng nạt lớn làm Tau kinh-hoảng lùi lại: « Muốn chạy trốn hả? đừng

đó! » Tiếp theo tiếng nạt ấy, một bàn tay lực lưỡng kèm chặt cánh tay của Thu. Nỗi tức uất sợ hãi lên đến cực điểm, Thu vùng-vẫy la lối:

— Làm gì vậy? Buông ra không!

Một người đàn ông nước da thâm đen, vừa cười hỉ-hả vừa đáp gay gắt:

— Làm gì thì mày biết lấy chớ. Chà! tội nghiệp dữ hông! Mày thiệt thà vậy mà cũng làm dĩ! Mày có lãnh giấy chưa?

Lòng tự ái bị xâm lược một cách rất sâu độc, Thu lạnh tái cả người. Nàng xô đẩy với người đàn ông ấy:

— Nè, không được hỗn hào! Buông ra không tôi la lớn bây giờ. Làm dĩ hồi nào, sao chú biết?

— Tao nói trước cho biết: đừng làm dữ mà chết đa bậu. Ồi! Hừ! Không làm dĩ mà giờ này một mình dám muren phòng ở. Áo quần, tóc tai nhèo rối hết như vậy mà còn chối. Nệm gối ngổn-ngan nữa kia....

(Coi tiếp qua trang 114)

(N° 48) 雙料萬應跌打丸

SONG LIÊU VẠN ỨNG

ĐIỆT-ĐẢ HOÀN

(Thuốc trị thương tích)

Thuốc hoàn này hay về khữ ứ, sanh tân, khữ phong, huột huyết, làm cho hết sưng và hết nhức, rất công-biêu. Dùng nó mà chữa những thương-tích hoặc trên cao té xuống bị cắn, bị đè, bất tỉnh nhưn sự, hoặc bị đánh nhảm, đánh thoi hay là bằng trường-côn, hoặc bị ngựa đá, vau, vau..., thì chẳng có thứ thuốc nào sánh bằng.

Cách dùng:

Như nơi thương-tích lũng, đứt, có miệng chảy máu, thì lấy chừng một hai hoàn thuốc này, tùy theo miệng lớn nhỏ; nhai cho nát mà đắp trên vit đó. Nếu như bầm sưng mà không có miệng, thì dùng thuốc này mà chưng với rượu cho tan ra sết-sết, rồi để ấm-ấm-như vậy mà đắp nơi chỗ đau, rồi dùng giấy dầu, hoặc vải sạch mà bó rịt lại cho chặt.

Chứng nhẹ, thì dùng chừng một vài hoàn.

Như chứng nặng, thì phải dùng chừng mười hoàn.

Đắp xong rồi, đoạn mới lấy thêm hai hoàn thuốc này dùng rượu cũ, ít nữa cho dặng vài tháng, mà chưng cho chảy ra mà uống khi còn nóng, thì thấy công lực của nó khởi từ hồi sanh trong tức khắc.

Ngoài thoa, trong uống, hiệu nghiệm vô cùng

ĐÀN-BÀ CÓ THAI CHẴNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0\$ 80

(Tiếp theo trang 112)

Thu như chết điếng trong người. Nàng không vùng vẫy nữa. đứng nức nở khóc như kẻ lữ :

Tang tích đâu ? Thôi đi ! Về đây cho bạn áo trắng quét cầu tiêu rồi mới biết bị gạt hay bị găm !

— Trời ơi ! tức tôi quá đi, Trời ! Tôi bị người ta gạt đến đây hăm-hiếp chờ tôi có làm cái nghề nhơ-nhớp đó đâu.

— Bị gạt, bị hăm-hiếp ! Hừ ! Khéo già dò ! Có chừng ai ?

Mấy người kia soát phòng xong, dần xuống lầu bốn. năm ã giang-nồ lậu thuế. Họ vừa đi vừa khóc rầm-rức. Tên đàn ông lúc nãy cũng đây Thu đi tới. Nàng cương lại. Va phải

(Coi tiếp qua trang 116)

(N° 49)

眼科退膜丸

NHÂN KHOA THỎI MẠC HOÀN

(Thuốc uống để trị bệnh đau mắt)

Suy trong ngũ-quan của con người thì hai mắt là một quan cần-yếu nhất trong thân thể, người ta nhờ có hai mắt mới thấy dạng mọi vật, vậy mới dựng hoàn toàn một cái thân thể hữu dụng trên đời. Song hai mắt lại thường hay bị các khí lực dâm: phong, hàn, thử, thấp, thảo, hỏa, làm hại hoai.

Khi sơ khởi, hoặc sưng, hoặc đỏ, hoặc ngứa, hoặc nhức, hoặc ã ghèn, hoặc chảy nước mắt, hay là sợ sáng, sợ gió cũng là xốn xang khó chịu.

Nếu chẳng trị liệu, lân lân đến nổi mây, sanh cườm; hoặc trị không nhằm thuốc và không trúng cách, nhiều khi đến đời phải đui mù. Ồi! người mà mang cái tật đui mù rồi, nếu sánh với các chứng bệnh thường sanh ra trong thân thể con người, thì có bệnh nào mà thâm hơn nữa dặng!

Bổn-đường chế ra thuốc hoàn này để chuyên trị các chứng bệnh đau mắt, hoặc sưng, hoặc đỏ, hoặc nhức, hoặc ngứa, cũng là có cườm, có mây, đau lâu sanh lòng cộm, mây áng con người, vân, vân. Nói tóm là: nhất thiết các chứng đau mắt đều trị được cả.

Cách uống :

Tùy bệnh nhẹ, bệnh nặng, phải uống từ 1 hộp (1 lố) cho đến 3 hộp (3 lố) làm chừng.

Mỗi ngày uống 2 lần, mỗi lần uống 1 ve, uống với nước trà.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 20

12 ve..... 2 . 00

(Tiếp theo trang 114)

nắm tay Thu lời sền-sét. Thu uất lên một tiếng « Trời ôi ! » rồi bất tỉnh như sượng. Người ta khiến nàng ra xe chở xuống

bót, rồi sáng ra nàng bị đem nhốt vào nhà thương Bạc-hà.... tuy Thu có giải bày mọi lẽ, nhưng không thêm tin.

* * *

Theo lệ ở sở Phong-Tục, những gái bị bắt lần thứ nhất mà có ai đến lãnh ra thì người ta bằng lòng cho về dễ cái hối, sau khi xét ra cô gái ấy chưa vướng bệnh. Nếu bị bắt lần thứ nhì thì phải lãnh giấy. Thu tuy không có bệnh chi, nhưng không ai nhận lãnh nàng ra, Thu phải ở lại trong nhà thương 15 ngày theo phép.

Thu bị bắt đã mười ngày rồi. Ở trong nhà thương, ngoài sự bị bắt buộc phải đến phòng bệnh cho người ta khám xét và chích thuốc, Thu phải đi làm chút đỉnh việc vặt nội trong vòng thành ấy. Ngày nào đòi mất Thu cũng không được rảo rệ. Nghĩ đến cuộc đời éo-le, chua chát của mình, Thu đau khổ trong tâm hồn vô cùng. Thấy Thu buồn, bọn gái cùng bị nhốt với nàng xúm-xích quanh Thu, kẻ tọc-mạch hỏi thăm, người kiếm lời khuyên giải ấy đâu có an- ủi cõi lòng của Thu được, chỉ làm cho Thu thêm tủi nhục mà thôi. Đại khái những lời khuyên ấy như

vầy : « Chị đừng buồn nữa. Ráng chịu vai ngày cho hết bệnh rồi cũng sẽ được ra vui chơi nữa », hoặc : « Chị khóc làm chi vô ích. Cứ ăn no ngủ kỹ, chích thuốc cho mập. Lần này ra đặng rồi nếu gặp thằng tương nào đau mà rớt tới mình thì cứ đánh cho nó bể mặt ». Mấy lời trên kia là do ở cửa miệng những ả tướng Thu lâu nay làm nghề ấy chả nh thức rồi mà nay bị nhốt vì xét ra nàng có bệnh. Còn những người tướng Thu bị bắt vì nghề buôn hương lặn thuê thì khuyên Thu nên lãnh giấy đi cho rồi. Họ bảo : « Chừng ông thầy cho ra chị cứ việc lấy giấy đi chị à. Đông thuê không có bao nhiêu đâu, đừng sợ ! » Trước những lời khuyên của kẻ không hiểu cảnh ngộ Thu đó, Thu không buồn cãi lại cũng không phiền hà chi hết.

Một hôm kia, Thu đang ngồi dưới bóng cây, một mình suy nghĩ và buồn rầu vô-vấn, thì có một người đàn-bà mập-mập, đôi mắt nhắm đầy vẻ xảo-quyet, sâu hiểm, đi ngay đến nàng.

(Coi tiếp qua trang 128)

(N° 50) **眼科復明丸**
NHÂN KHOA PHỤC MINH HOÀN
 (Thuốc uống để trị bệnh đau mắt)

Trong thân thể con người, hai mắt là vật có nhiều cảm-giác hơn hết trong ngũ quan. Nhiều vị cổ-nhơn thuở trước đã chuyên về khoa nhãn-mục và định chắc rằng : « căn-tinh-khi của lục-phủ, ngũ tạng, đều thông lên đến hai con mắt và tụ lại đó mà làm biểu hiệu cho tinh-thần : như là hai tạng : « Can » và « Thận » thì là trọng hệ hơn hết.

Cho hay tạng « Can » của con người, thì lấy hai mắt mà làm khiểu, nghĩa là lỗ hơi thông ra ngoài : còn cái thần-quang của đồng-tử (là con người) thì thuộc về « thận ». Bởi đó cho nên nếu tạng « Can » và tạng « Thận » cả hai đều hư nhược (yếu sức), thì hai con mắt lần lần hóa ra lơ quáng, mà thành chứng bệnh trong y-thơ gọi là : « Nội-chương (mắt không hư mà chẳng thấy).

Bổn-đường khi chế ra thứ thuốc hoàn này, thì chuyên lấy sự tu bổ can huyết lại cho tốt và bồi dưỡng thận thủy lại cho sung-túc ; lấy hai điều ấy mà làm gốc, lại gia thêm vào những vị trân-quí khác, hay về làm cho sáng con mắt, đặng đủ sức trị các chứng nội chương, cùng là đồng-tử thất minh, đã làm cho con mắt hóa ra lơ thấy không tỏ rõ ; con người, hoặc rút lại nhỏ, hoặc hóa ra lớn, thấy trước mắt dường thể có ruồi bay, mà không có, hoặc đồ sao, hay là một vật thấy thành hai, vân, vân...

Nếu bền chí mà uống thuốc này, thì can huyết (huyết trong hai lá gan) càng ngày càng trở nên đầy đủ và tốt, thận thủy càng ngày càng đặng sung túc, tất nhiên hai con mắt sẽ đặng thấy lại rõ ràng như trước.

Cũng bởi cơ cho nên mới đặt tên thuốc này là : « PHỤC-MINH-HOÀN » là vậy đó.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối, khi dạ đói. Mỗi lần uống hết một ve, uống với nước sôi bỏ vào một chút muối.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$ 25
 12 ve..... 2 . 50

Mắt là vật cần nhứt của con người và cũng
là vật mỏng mảnh rất dễ mà nhiễm lấy bệnh.
Phải điều trị liền trong ngày sơ phát
mà không nên để qua tới ngày mai.

———— THUỐC RỬA MẮT ————

“NHÂN-DƯỢC THỦY”

Trừ mắt đỏ, trị mắt nhắm, vệt hết mây. tan
vẩy cá, không có thứ thuốc nào so sánh dặng.

(N° 51)

除翳退紅眼藥水

TRỪ-AI THỐI-HỒNG

NHẢN DƯỢC THỦY

(Thuốc trị mắt nhắm)

Phàm con người ta trong thân thể có hai con mắt là vật trọng; hễ ai ngoại cảm lục khí, nội thương thất tinh, đa lao về tưu sắc thì thường hay đau mắt.

Khi con mắt khởi bệnh thì nó sưng và đỏ, ngó chỗ sáng không đặng, hoặc xốn như kim đâm và thường ra nước mắt, lâu ngày kéo mây, sanh cườm, con người hóa đục không thấy, trông con mắt nổi gân đỏ, bao cả con người. Nếu sớm không lo điều trị thì nguy hiểm vô cùng, con mắt có thể trở nên dui tối.

Thuốc này hiệu-nghiệm khác thường, nó làm cho vệt mây và tan vẩy cả, tiêu mất những gân đỏ, con người trong lại, thì tất nhiên con mắt mới hết xốn, hết đồ ghen và thấy tỏ rõ lại được.

Cách dùng :

Đàn-ông, đàn-bà, lớn, bé, đều dùng được thử thuốc này. Khi dùng thuốc này thì phải rửa mấy đầu ngón tay cho thiệt sạch, rồi lấy bông gòn nơi cổ ve, rút một ít chấm vào ve thuốc mà nhều vào con mắt đau; mỗi ngày ít nữa mười mấy lần. Hiệu-nghiệm lạ lán, không có thuốc nào sánh bằng.

CHẮNG NÊN ĐỀ CHO THUỐC NÀY VÔ MIỆNG

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20

MỘT SỰ SỬA ĐỔI ĐỀ NGŨA SỰ GIẢ MẠO

Cao, đơn, hoàn, tán, là những phương thuốc chế sẵn, cốt để cho tiện bề cứu chữa bệnh nhưn trong cơn nguy cấp. Tự nhiên sự công dụng của nó có quan-hệ đến tánh mạng con người khác hẳn với những hóa vật khác bán nơi thị trường, chỉ bán cho té lời là đủ. Bởi thế nên dùng thuốc thì phải cho thiệt tinh-lương, sự phối chế phải cho đúng phép thì mới có thể khởi từ hồi sanh, vẫn hồi tánh mạng của bệnh nhưn đặng.

Nhưng mà, nếu y-khoa không lợi-lạc và không có sẵn cái lương tâm đem ra mà tế-thế, thì sự bào chế không đặng đúng phép và những thuốc dùng mà chế cũng cầu-thả không đặng thật tốt, sai chạy một ly có thể làm cho sự kết quả khác xa ngàn dặm, thì còn trông chi mà trị bệnh cho lành đặng!

Bốn-đường từ khai trương đến nay, kể đã mấy mươi năm. Cả thấy các thứ: cao, đơn, hoàn, tán, đều do ông chủ-nhơn của bốn-đường là ông DIỆC-HOÀI-ĐÔNG Y-khoa học-sĩ đích thân bào chế. Ông ấy đã dùng hết sự nghiên-cứu của mình và mười mấy năm kinh-nghiệm ở xứ này mà chế từng thứ thuốc, thứ nào cũng đã có thí-nghiệm, thấy rõ sự hiệu-nghiệm chắc-chắn và mau chóng của mỗi thứ rồi mới dám đem ra mà tế thế; vì vậy mà trong xứ này gần xa đều nghe danh tiếng và tin dùng các thứ thuốc của bốn-đường.

Nào dè bởi do mà làm cho kẻ bất lương sanh lòng tham-lam, dùng đủ cách mà giả-mạo, hoặc nhái theo kiểu thuốc của bốn-đường dặng thũ lợi. Trước kia, như vụ hai tên khách Ân-Dương và Liêu-văn-Bồn giả mạo thứ DẦU-THIÊN-HÒA và thuốc THỐI-NHIỆT-ĐƠN của bốn-đường.

Còn mới đây như vụ ở Soctrăng, chợ Cái-nôn, và ở Vinhlong gần biên-giới châu-thành, đều là giả mạo và nhái kiểu nhiều thứ thuốc của bốn-đường. (Mấy vụ đã kể trên đây đều có đăng trong các nhật-báo quốc-âm trong năm rồi đây). Mấy vụ ấy đều do bốn-đường tìm ra bằng cơ trìn quan xin bắt. Vụ thi quan trên luận tội mà phạt tù,

(Coi tiếp qua trang 122)

(Nº 52)

天和氣痛散

THIÊN-HÒA KHÍ-THỔNG TÁN

(Thuốc tức Thiên-Hòa)

Khí thống, nghĩa là tức cùng là đau xốc hông, là một chứng bệnh khó trị, hoặc bởi trái tim mà đau, hoặc bởi bao-tử mà ra, hoặc bởi lá gan bên tả, hoặc bởi lá phổi bên hữu mà đau, hoặc bởi sãn-hậu huyết-ứ, huyết xấu mà đau. Khi thì một tháng tức mấy lần, khi thì một năm tức mấy lần, nhiều khi đau đến đòi muốn sống mà không sống, muốn chết mà không chết đặng. Cái sự thống-khổ về chứng bệnh này khó mà tả ra cho xiết đặng. Bệnh tình mà đến đòi như thế là vì khi sơ khởi kẻ bệnh bỏ liều không lo điều-trị hay là uống thuốc không hợp với chứng bệnh của mình, nên bệnh cứ dây-dura càng ngày càng nặng mới đến thế ấy.

Bổn y-sanh đã nhiều năm tìm-lỗi và nghiên-cứu cái chứng bệnh này. Dùng ròng những vị trân-qui phối-hiệp cùng nhiều thứ thuốc của mình đã tìm ra mà chế thành ra thuốc này, cầu lấy sự linh-nghiệm mà thôi, nên cứu đặng chẳng biết bao nhiêu người bệnh; thành ra một thứ thuốc trị chứng tức ngực, đau hông, rất nên tuyệt-diệu.

Cách uống :

Bệnh nhẹ, mỗi lần uống một ve; chứng nặng, uống luôn hai ve, hoà với rượu nóng mà uống; nếu kẻ bệnh không quen uống rượu, thì uống với nước nóng cũng đặng. Bệnh lâu năm, nếu uống thêm ít lần, thì tất nhiên dứt-tuyệt. Con nít, thì uống nửa ve.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 10
12 ve..... 1 00

(Tiếp theo trang 120)

vụ thì kẻ bị cáo biết lỗi ăn-năn, năn-nĩ giảng-bòa và chịu hổ hãn những giấy má, hộp, ve nào tựa tựa với các kiểu của bốn-đường.

Thế mà kẻ gian vẫn còn chưa tởn, nghe nhiều nơi tố cáo rằng có thấy những thuốc giả ấy, nào là DẦU THIÊN-HÒA, nào là THỐI-NHIỆT-ĐƠN và BAN-DUỘC-THỦY còn lưu-hành ở miệt thôn quê. Thật những kẻ ấy không còn kể chi là nhơn-đạo, pháp-luật nữa.

Nên nay buộc lòng bốn-hiệu phải :

1° Treo giải thưởng đăng biết mà tìm bắt những người bán hay là mua đi bán lại những đồ giả mà giao cho quan trừng trị.

2° Sửa đổi in thêm trong toa DẦU THIÊN-HÒA và THỐI-NHIỆT-ĐƠN hai cái hình khuê-bài, một cái của NAM-TRIỀU và một cái của KIM-BIÊN Hoàng-Đế đã ấn từ cho bốn-hiệu. Lại nơi ngoài bao, gói và hộp của các thứ thuốc của bốn-đường đều có dán thêm cái chơn dung nhỏ của ông Y-sĩ DIỆC-HOÀI-ĐÔNG, để khi chu-tôn mua thuốc dễ mà phân biệt, đừng khỏi lầm đồ giả.

Còn thuốc nước để trị bệnh ban BAN-DUỘC-THỦY của bốn-đường thì toàn xứ đều nghe danh tiếng, cái sự công-hiệu của nó dầu không nói ra có lẽ chu-tôn cũng đã nghe biết rồi. Trước kia gọi nó là BAN-DUỘC THỦY (ba chữ), nhưng ngày nay thấy rõ nó chẳng phải là một cái tên riêng đặt biệt, kẻ khác có thể nhái theo, nên bốn-đường mới nhất định từ nay sắp tới sửa tên lại mà kêu là THIÊN-HÒA BAN-DUỘC (bốn chữ) và đã có cầu chứng cái tên mới này nơi Tòa Thương-Mãi Saigon.

Vậy xin lục-châu quý-khách chờ nghỉ ngại về những sự sửa đổi đã nói trên đây, vì sự bảo chế thì vẫn bảo chế y như trước.

Cholon, le 1er Janvier 1935.

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG
Cẩn cáo.

(N° 53)**珠珀八寶眼藥散**

CHÂU-PHÁCH BÁT BỬU

NHÂN DƯỢC TÁN*(Thuốc tán trị bệnh đau mắt)*

Thứ thuốc bột này nguyên dùng Trân-châu, Hồ-phách, Xạ-hương, Băng-phiến, cùng nhiều vị thuốc tốt khác, hay về thanh nhiệt và làm tiêu vẩy cá, hiệp lại mà chế luyện nhiều lần mới thành.

Dùng nó mà trị cả thấy bảy mươi hai thứ nhân tật bệnh (đau mắt). Bất luận đau lâu hay là mới phát, bởi trong mình có phong hay là nhiệt mà ra, hoặc bởi sắc-dục quá độ hay là bởi tích-trệ, nhiệt-độc trong mình lâu ngày chầy tháng hóa ra, các thứ mây, cườm cùng là vẩy cá; hoặc huyết đi lạc đường chạy vào con ngươi, ánh sáng hay là gió lọt vào thì xốn-xang chịu không đặng; hoặc trong mí có mọc nhánh làm bít con ngươi, hay là mọc lông cặm lòng nheo cong ngược đâm vào trông con mắt, vùn vùn.

Các chứng ấy dùng thuốc bột này đều trị dặng cả.

Cách dùng :

Dùng một sợi tim-bức làm cho ướt mà chấm thuốc này ngoài đầu sợi tim-bức ấy, đoạn chấm vào con mắt đau, nếu sẵn có sữa người thì nên dùng hòa thuốc mà chấm càng tốt. Mỗi ngày chấm bốn năm lần.

Con nit, nếu có khó chấm thứ thuốc bột này, hãy dùng thứ thuốc nước số 51 gọi là **Nhân-dược Thủy** của bôn-đường, mà nhều cho dễ.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$ 20
12 ve..... 2 . 00

CÔNG HIỆU VÔ SONG
THUỐC GIẢI NHIỆT
THẦN HIỆU THỐI-NHIỆT ĐƠN

CỦA

NHÀ THUỐC “THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG”
 là: Một hòn ngọc vô giá,
 là: Một vị phật cứu khổ,
 là: Một vị phước tinh
 của cả thầy các trẻ em.

Ở địa vị của một người Annam mà trở đi khen tặng và khuyên nhủ người Annam nên dùng một món ngoại-hóa, là một việc không trung thành với thiên-chức. Biết vậy, nhưng mặc ai dị nghị, phải chăng mình cứ xét cho mình khỏi hổ với lương tâm, vì sự ích lợi chung, vì sự phước đức chung, mình khen tặng mà rủi mang tiếng xấu cũng không sao! Nhưng ta phải xét cho kỹ: vì như những đồ thường dùng, người ngoài đem đến bán đồ ấy mà mình có xuất sản, thì mình nên nhiệt thành mà dùng nội-hóa; chứ như thuốc men là món cần kiếp cho sanh mạng con người, thì bất cứ là của ai, kể thử nào linh nghiệm trị bệnh mau thuyên thì mình nên dùng, chớ đổ kỵ sao nên!

Thật sau khi đã nhiều lần thí-nghiệm nhiều thứ thuốc cho trẻ em uống rồi, tôi dám cam đoan chắc-chắn bất kỳ là với ai rằng: thuốc THỐI-NHIỆT-ĐƠN của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Cholon, công-hiệu không có thuốc nào bằng; tựa hồ như nó là một vị sao rất tỏ, không có vị sao nào tỏ bằng, chiếu khắp xứ Đông-Dương này để hộ mạng cho đoàn trẻ em vậy.

“Không có thứ thuốc nào công-hiệu lạ lẫm như thuốc THỐI-NHIỆT-ĐƠN của THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG. Nhưng khi trẻ em đang nóng vui, hoặc ốm-đau, sổ mũi, v.v.... uống vào liền thấy khỏi ngay, trước sau không đầy 15 phút đồng-hồ!

(Coi tiếp qua trang 126)

(N° 54) 神龍鵝喉丹

THÂN-LONG NGÀ-HẦU ĐƠN

(Thuốc trị chứng đau yết-hầu)

Yết-hầu của con người là nơi yếu-lộ của sự hô-hấp và ăn uống, một bộ-phận cần dùng nhất trong thân thể của con người, không một phút nào mà trở ngại được. Nếu thanh khí chẳng thông lưu, trược khí uất kết, thì tự nhiên đàm ngưng, nhiệt trệ, rồi sanh ra sưng sốt nhức nhối mọi bề.

Nếu trị không nhằm phép, thì lại còn biến sanh nhiều chứng nguy-cấp, không phương cứu được.

Vì muốn vãn-cứu đồng-loại khỏi chứng bệnh nguy-hiểm ấy, nên ông y-sanh và chủ-nhơn của Bồn-đường mới sáng chế ra đơn thuốc này để trị các chứng bệnh yết-hầu. Bất luận là; đơn-nga, song-nga, hầu-phong, hầu-tê, hầu-ung, hầu-bế, cùng các thứ mụn, ung-độc và các chứng dị kỳ khác sanh ra trong cuống họng, đều trị dặng cả. Bồn-đường chủ-nhơn lắm phen đã dùng phương thuốc này mà cứu bệnh nhơn đau về cuống họng (yết-hầu).

Cách dùng :

Lấy ống trúc hay là giấy cuộn tròn lại, để thuốc vào rồi thổi ngay vào họng. Mỗi ngày thổi chừng mười lần, thì các nhớt độc tuông ra, bệnh lần lần nhẹ và trong ít ngày thì dặng lạnh mạnh như thường.

GIÁ : Mỗi ve.....	0\$40
12 ve.....	4.00

(Tiếp theo trang 124)

Chư tôn nghĩ coi, mình là người lớn mà mỗi khi đau ốm còn khó chịu thay ; huống chi là trẻ em còn nhỏ dại, chưa biết nói năng, cơn đau ốm chỉ biết la khóc, hay là nằm li-bì đó thôi, thì có phải bức mình cho mình chăng ?

Đã vậy mà bệnh của trẻ em lại còn nặng hơn của mình nữa, vì mỗi khi mọc răng, xương, v.v.. đều là mỗi khi có thể sanh bệnh. Mình làm cha mẹ ai tài nào mà yên trí dặng.

Tục nói : Nhứt của, nhì con. Của quý, con cũng quý. Nhưng, quý con thì phải ngừa bệnh cho con được mạnh giỏi, ăn chơi thị gia-đình mới lạc thú. Mà ngừa bệnh cho con, có gì bằng mua thuốc giải nhiệt THỐI-NHIỆT-ĐƠN hiệu « CON-NAI » của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG mà đề dành sẵn trong nhà.

Trên thị-trường xứ ta hiếm chi những thuốc đề trị chứng nóng mình của trẻ em, nhưng đối với THỐI-NHIỆT-ĐƠN của THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, theo lời tôi đã nói trên, tôi đã nhiều lần thí nghiệm, thiệt là sự công hiệu khác nhau như trời với vực, dường như THỐI-NHIỆT-ĐƠN của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG là món thuốc hay độc nhứt vô nhị vậy. Theo ý tôi tưởng nó là (phương thuốc riêng) của nhà thuốc ấy khéo bào-chế nên nó rất hợp với phong thổ và lục phủ ngũ tạng của trẻ-em xứ này lắm !

Tôi đây, tôi không còn ngần ngại gì mà chẳng dám nói ngay rằng ; THỐI-NHIỆT-ĐƠN của nhà thuốc THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ở Cholon, thiệt là : công-hiệu vô song. Khác nào ; một hòn ngọc vô giá, một vị Phật cứu khổ, một vị phước tinh của cả thảy trẻ-em xứ này.

Vậy ai có con, mỗi khi có nóng, ốm-đầu, sổ mũi xin dùng thử nó một lần, rồi sẽ biết lời tôi là chánh đáng, là câu phán-đoán của lương-tâm.

LÊ-CHƠN-TÂM

CỰU CHỦ-BÚT

“ VẤN-MINH BÁO ”

CỰU TỔNG-LÝ VÀ CHỦ-BÚT

“ KỊCH-TRƯỜNG BÁO ”

(N° 55)

珠珀耳癰散**CHÂU-PHÁCH NHỈ-UNG TÁN***(Thuốc trị bệnh đau lỗ tai)*

Thuốc tán này hay về làm cho ráo nước, hết sưng hết nhức và hết ngứa, nên dùng nó dạng chuyên trị các chứng bệnh đau lỗ tai, hoặc nhức-nhối, ngứa-ngâm khó chịu, hoặc trầy lở làm độc, thương ngày chảy mủ ra hoại, vân vân... thì mau thấy công-hiệu hơn thuốc khác. Vì nó là một thứ thuốc bột, nên có thể thổi nó tạt vào trong lỗ tai đau, khô mủ trong giây phút.

Cách dùng:

Trước hết, phải dùng thứ thuốc nước gọi là **Thanh-độc Thũy** của bốn-đường mà rửa trong lỗ tai đôi ba lần cho sạch, rồi dùng thuốc tán này mà thổi vào. Thổi trong ít ngày thì lỗ tai sẽ hết ra mủ hay là nước vàng, và lần lần lành mạnh.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 20
12 ve..... 2 . 00

TRẺ EM NÓNG MÌNH

hãy cho nó uống

THIÊN-HÒA BAN-DƯỢC

để ngừa và trị các chứng bệnh ban

RẤT HIỆU NGHIỆM

(Tiếp theo trang 116)

Mụ ấy đặt nải chuối và ổ bánh mì trước mặt Thu, đưa tay nựng gò má nàng rồi cười nói :

— Sao buồn hoài vậy ? Chuối bánh đây, ăn cho vui. Ăn đi, em.

— Cảm ơn... di. Tôi không đói.

— No niết gì thứ này, ăn chơi cho vui miệng vậy mà. Ăn đi rồi tôi nói chuyện cho nghe.

Mụ ta bẻ một trái chuối trao cho Thu và tiếp :

— Nè, cầm đi. Tôi nghiệp ! Phải tôi biết sớm thì tôi đem em về ở với tôi cho sung sướng.

Khi ta gặp nghịch cảnh mà có ai đến ân cần hỏi han, than thở với ta thì ta thấy ta đỡ khổ. Thu cũng ỡ vào tâm tình ấy. Nghe thấy mụ kia ăn nói ngọt ngào, khác với bọn gái lần-lơ thô-lỗ nọ. Thu đem lòng cảm mến và tin cậy mụ ta ngay. Thu tưởng mụ ta là người hiền lành như đức, thấy Thu gặp khổ cảnh nên đem lòng thương vậy. Thu không ngờ cũng không hiểu mụ ấy thuộc về hạng nào trong xã hội.

Mà Thu ngờ sao được ? Thu hiểu sao được ? Một cô gái bị tình nhân ruồng bỏ, bị gia đình hà-khắc, đem thân phiêu bạt đến chốn lạ người dưng dặng lạnh xa đều khổ nhục, cô gái ấy không còn để ý đến việc chi

khác hơn là thân phận bầm hiu của mình cả. Phương chi, khi được ba Hai đem về bảo dưỡng, Thu chỉ biết lo làm ăn nuôi thân sống ; nàng chỉ nghĩ phạm mình không dò la, xét đoán đến người chung quanh. Tính tình thật thà chất phác của Thu không cho nàng tưởng rằng trong xã-hội còn có nhiều người tâm địa và hành vi rất nóng nôi. Trong đời Thu, nàng chỉ biết có hai hạng người : một hạng tốt như bà Hai, và một hạng vô thủy vô chung như Thanh, phải nhận rằng Thu chưa lịch-duyet, chưa kinh-nghiệm, Thu chưa hiểu rõ cái tâm-lý phức-tạp và những hành động hiểm ác của loài người. Và cũng vì thế mà nàng bị Trần-vĩnh-Kim lừa gạt, rồi bây giờ nàng sắp mắc bẫy mụ tú bà nửa đây !....

— Nè, cầm ăn đi, em.

Mụ tú bà trao trái chuối tận tay Thu. Nàng lay cầm trên tay nhưng không ăn. Thu nhìn mụ ta từ đầu đến chơn. Thấy mụ ta vì mập ngời chồm hồm rất khó khăn, Thu nhách một nụ cười, rồi hỏi :

— Di ở trong này ?

— Em khéo hỏi ! Tôi lớn tuổi rồi làm gì mà ở trong này. Tôi có nhà cửa qui mô ở đường « Rít-Sô » lớn lắm....

(Coi tiếp qua trang 132)

(N° 56) 外科清毒水

NGOẠI-KHOA

THANH-ĐỘC THỦY

(Thuốc nước trị ghẻ)

Thuốc nước này hay về thanh nhiệt, giải độc. Nó chuyên trị các chứng bệnh ngoài da, bởi trong mình nhiệt độc mới phát ra ngoài, làm cho da nổi mụn đỏ sưng, nhức-nhối hay là ngứa-ngâm khó chịu, hoặc sanh ra trái độc, ghẻ-chốc ngoài da hay là mọc mụn trong mí con mắt, trong lỗ tai, trong miệng và trong cổ, vân vân...

Hễ dùng đến thứ thuốc này trong chừng vài ngày thì thấy những mụn ghẻ lần lần tiêu mất.

Cam đoan chắc chắn hiệu nghiệm vô cùng.

Cách dùng :

Như mụn ghẻ ở ngoài thì thoa; còn như trong lỗ tai, miệng, con mắt, thì nhều hay là chấm vào; nếu ghẻ ở tay chân, thì dùng bông-gòn nhúng với thuốc này mà đắp và bó rịt lại, thay đổi, thoa, chấm cho thường, trong ít ngày thì lành mạnh.

Thuốc này chỉ dùng bề ngoài mà thôi.

Chẳng nên nuốt vào bụng

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$10
12 ve..... 1.00

không có thứ nào so sánh đặng

THUỐC RỬA GHẾ

TRỪ' ĐỘC THỦY

tẩy uế, trừ độc, sát vi trùng

Công hiệu vô cùng

(N° 57)

外科爛肉除毒水

NGOẠI KHOA

LĂN NHỤC TRỪ ĐỘC THỦY

(Thuốc nước rửa ghẻ)

Thủ thuốc nước hay vẽ trừ độc, giải uế, sát vi-trùng, làm cho tiêu mủ và thịt lầy nơi miệng ghẻ. Thuốc này cũng trị đặng các thứ ghẻ bởi phạm dỉr, hoặc té trầy mà làm độc, hoặc ung-thư, ghẻ độc, máu mủ dầm dề, da thịt lở lói, cùng các chứng sưng-sốt ngứa-ngâm ngoài da, vân vân....

Cách dùng:

Lấy bông gòn chấm thuốc nước này mà rửa nơi miệng ghẻ, cho thiệt sạch, rồi thoa thứ thuốc dán « SANH-CO TRẦN-CHÂU CAO » của bòn-đường vào, đoạn dùng bông gòn khô mà rịt lại.

Mỗi ngày phải rửa và thoa thuốc cho đặng hai lần như vậy, trong chừng ít ngày sẽ kéo da non lành miệng như thường.

CHẮNG NÊN ĐỀ CHO THUỐC NÀY VÔ MIỆNG

GIÁ: Mỗi ve.....	0 \$ 20
12 ve.....	2 . 00

HÃY CHO TRẺ EM UỐNG THUỐC**THỐI-NHIỆT ĐƠN****THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG**

Mỗi khi nó ăm đầu hay nóng mình

(Tiếp theo trang 128)

— Xin lỗi dì, tôi lỡ lời.

— Không sao đâu em. Qua nói thiệt với em, qua lấy làm thương những người lỡ bước truân chuyên như em lắm. Thường ngày qua vào đây tìm những người như em đăng cừ vớt. Cô nào đã được qua thương thì thôi! sung sướng không chớ nói. Qua chẳng tiếc một thứ gì. Em có muốn ra không?

— Thưa dì, chừng nào mới ra được, dì?

— Em muốn ra thì qua lên nói cái một em ra được liền.

Thu không mong gì hơn là được ra khỏi chốn này, vì ở đó không có gì làm cho nàng

khó chịu bằng lúc đi phòng binh cho người ta khám xét. Nghe mẹ kia nói có thể xin cho nàng ra được, Thu hơn hờ đưa mắt nhìn mẹ ta như van-lơn cầu khẩn. Mẹ ta tiếp nói:

— Mà khi qua xin cho em ra được rồi, em về nhà qua mà ở, nghe? Qua sẽ lo tập sự nghiệp cho em. Qua thấy em qua thương nên qua lo giùm, chớ em coi: mấy đứa kia như quỷ sứ có ai thêm thương!

Mẹ ta nói rồi đứng dậy đi, sau khi đã vuốt ve Thu, tỏ dấu yêu thương nàng lắm. Tối giờ ăn trưa, Thu cũng đứng dậy xách chuỗi bánh vào phòng ăn, trong lòng thấy có hơi vui vẻ.

* * *

Chiều hôm ấy Thu được phép cho về thông thả. Thu tưởng rằng nhờ người đàn bà mập khi mai nên nàng mới được ra. Kỳ thật, Thu đã ở đúng 15 ngày nên không ai cầm nàng lại làm chi nữa. Ra khỏi cửa, Thu liền thấy người đàn bà ấy đón nàng lên xe về nhà — Một ngôi nhà bánh ếch chưng bày rực rỡ. Sau khi sắp đặt một căn phòng riêng cho Thu, mẹ chú gọi Thu ra dặn:

— Em đã về đây ở với qua cũng tỷ như em làm con nuôi qua vậy. Bây giờ sắp tới em

gọi qua bằng má Ba, nghe chưa? Má thương con mới cho con ở phòng riêng cho tiện, chớ mấy đứa con nuôi khác của má thì đã quen rồi, ăn ngủ đâu cũng được. Đó, hồi này con vô nhà con thấy đó. Nhà má có 5 đứa con nuôi đều sạch sẽ, vắn khéo và nghe lời má lắm. Vậy con hãy bắt chước mấy đứa nó mà ở cho má vui lòng. Con tên gì? Năm nay mấy tuổi?

Thu nghe mẹ Ba biểu kêu bằng má, Thu đã bất bình rồi, nhưng sợ nói ra phật ý người

(Coi tiếp qua trang 134)

(N° 58) 斷根癬藥水

ĐOẠN CÂN TIỀN DƯỢC THỦY

(Thuốc nước trị lác)

Thuốc nước này đề trừ độc, sát vi-trùng và khử phong khử thấp. Dùng nó mà trị những chứng lác độc làm cho ngứa-ngâm ngoài da. Bất luận có lác nơi nào, phía ngoài hay là trong chỗ kín, khô hay là ướt, hai bên háng hay là dưới bàn tròn, lác vảy cá, lác da bò, lác đồng-tiền, lác có uầng đỏ cùng các thứ lông-ben, bắt-biến, ghẻ ngứa, nổi mày-đay ngứa-ngâm không thể chịu được, dùng thuốc nước này đều trị đặng cả.

Dùng nó mà trị các chứng lác đã nói trên đây, thì không có thuốc nào mà so sánh đặng.

Cách dùng :

Lấy một cái cây nhỏ cỡ bằng cây diêm quẹt, đoạn lấy một chút bông-gòn mà vắn ở ngoài đầu cây ấy, dùng cây ấy đặng chấm thuốc này mà thoa nơi có lác. Như có ngứa thì dùng ngón tay thoa thuốc và chà xát cho mạnh càng tốt. Mỗi ngày thoa cho đặng vài ba lần.

Chẳng nên đề cho thuốc này vào con mắt
và mấy nơi miệng ghẻ chỗ trầy đang lở.

GIÁ: Mỗi ve.....	0 \$ 20
12 ve.....	2 . 00

(Tiếp theo trang 132)

mà nàng tưởng là ân-nhân của nàng. Thu ngập-ngừng rồi đáp:

— Con tên..... Hương, tính theo tuổi Annam thì được 20 tuổi.

— Con còn trẻ hơn mấy đứa kia hết, con làm em!

Theo câu nói, mẹ Ba làm bộ mon-trơn, trên miệng không dứt nụ cười giả-dối, mấy ã con nuôi của mẹ: Nga, Sương, Lan, Huệ và Châu đứng gần đó cũng gượng cười theo, vì biết rõ đó là chén mật nhữ ruồi vậy! Hết cười, mẹ Ba lại dịu-dàng:

— Thôi con đi rửa mặt chải đầu dặng chút nữa xuống Sài-gon với má. Má sắm đồ cho con.

Rồi day qua 5 ã kia, sau khi Thu đã đi khuất rồi:

— Bây phải giữ kín đừng cho nó biết bây đi tiếp khách đa. Nó có hỏi bây tao làm gì thì bây nói tao có phố cho mướn. Bây nhớ đa! Để tao dụ nó....

Một giờ sau, mẹ Ba dắt Thu xuống Saigon sắm áo quần kiểu mới, đồ nữ trang, giày cao gót và bóp đầm cho Thu. Mẹ ta cũng không quên mua phấn sáp, lược giắt đầu v.v... Mua mỗi vật chi, mẹ ta đều hỏi Thu chịu hay không. Thu có gật đầu thì mẹ ta mới mua.

Mẹ Ba lo lẫn, dịu ngọt với Thu thật không khác một bà mẹ có phần chịu chuộc hơn

nữa. Trước lòng tử tế trực lợi của mẹ Ba, Thu chỉ biết cúi đầu cảm ân mến đức của mẹ! Thu thầm khen mẹ Ba có lòng rộng rãi, hay thương người cô quã, gian-nan. Thu mừng thầm cho thân nàng may mắn gặp mẹ Ba, nếu không thì chẳng biết nàng sẽ ra sao? Thu yên trí rằng trong đời còn nhiều người tốt lắm. Trước kia Thu cho rằng bà Hai tốt, thì nay nàng lại gặp mẹ Ba tốt hơn. Thu nghĩ thầm: « Người ta cứu mình lại sắm ăn sắm mặc cho mình tử tế thì dầu gọi người ta là mẹ cũng đáng chờ không sao ». Thế là Thu yên tâm ở nhà mẹ Ba, không có một chút lòng nghi ngại chi hết.

Ta chờ lấy làm lạ sao mẹ Ba, tưng-liu chịu chuộc Thu quá như vậy. Không quá đâu! Mẹ ta có đôi mắt ngó xa lắm. Thoạt trông thấy Thu, mẹ ta biết ngay là một người không phải bỏ. Con người của Thu như thế, nếu được một tay biết tô điểm thêm thì sẽ trở nên một hòn ngọc vô giá. Hòn ngọc ấy sẽ đem mỗi lợi cho mẹ ta sau này..... Mẹ Ba chẳng những cho Thu ăn mặc sang trọng mà thôi, mẹ ta còn tỉa chơn mày, cao lông mắt cho Thu nữa. Mẹ dạy Thu cách

(Coi tiếp qua trang 136)

(N° 59)

浸洗咸疳水

TÂM TÂY HÀM CAM THỦY

(Thuốc nước trị ghẻ độc "Tim-la")

Thuốc nước này trừ uế, giải độc hay lắm. Dùng nó mà trị các chứng ghẻ độc (ghẻ tàu) thuộc về huê-liều (tục gọi tim-la) làm cho dương-vật sưng-phù, lở loét và đau đớn khó chịu. Hễ dùng đến thuốc này thì thấy hết sưng, hết nhức và dễ chịu liền, trong ít ngày thì kéo da non và lành miệng.

Cách dùng :

Trước hết, phải dùng ngân-hoa và cam thảo, mỗi vị chừng 5 chỉ (hai vị này có bán trong các tiệm thuốc bắc) nấu lấy nước mà rửa nơi chỗ đau cho sạch ; đoạn mới lấy ve thuốc này mà lắc cho thuốc trộn đều, rồi đổ ra chén hay là lon sạch mà ngâm và rửa chỗ đau chừng nửa giờ đồng-hồ ; sau rút dùng thứ thuốc Hắc-Linh đơn của bôn-dường mà rắc nơi miệng ghẻ, rồi đắp bông-gòn lên trên mà bó rịt lại.

Mỗi ngày phải rửa, ngâm và rắc thuốc cho đặn đôi ba lần. Làm như vậy trong ít ngày thì lành.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20

(Tiếp theo trang 134)

thoa môi son, cách đánh phấn ; dạy Thu bôi dầu theo kiểu kim-thời và sơn móng tay, móng chơn cho đỏ. Tóm lại là tất cả những cách trang điểm cho người đàn-bà thêm đẹp dễ. Mụ Ba đều tận tâm chỉ vẽ cho Thu biết hết cả. Mụ Ba còn dạy Thu cách ăn nói, đi đứng và cách giao thiệp nhã nhặn đối với thiên hạ. Nhờ vậy mà không bao lâu. Thu đã nghiêm-nhiên là một cô gái tân-thời, nói năng bất thiệp, cử chỉ lịch sự, cốt cách hào hoa phong nhã. Gương mặt tự nhiên của Thu đã đẹp, nay lại nhờ sự trang-sức tô

điểm thêm nên cái vẽ đẹp trầm tĩnh, dịu dàng xưa kia càng tăng lên bội phần. Đôi chơn mày nhỏ như lá liễu hình vòng cung viền trên đôi mắt nhưng lông-lánh như gương lúc nào cũng chực đắm hồn ta. Còn cái miệng, trời ! với đôi môi thoa son hình trái tim trong ẩn một hàng răng ngọc thật như chỗ hẹn hò của nhiều cái hôn nồng nàn thắm-thía. Thu đẹp, không phải vẽ đẹp ngây thơ, mà là đẹp lộng-lẫy hoàn toàn.

Mụ Ba không ngại ngừng chỉ cả. Mụ cho Thu giao thiệp, làm quen rất rộng. Và chỉ giao thiệp

(Coi tiếp qua trang 138)

(N° 60) 珠珀黑靈丹

CHÂU PHÁCH HẮC LINH ĐƠN

(Thuốc bột trị ghẻ độc)

Thứ thuốc bột này chuyên trị các thứ mụn ghẻ đã làm miệng lở loét, cùng các chỗ thương tích, đứt lũng có miệng như dao chém, cây đâm, v.v... Nhứt thiết những ghẻ ấy, nếu dùng thuốc bột này mà điều trị thì mau hiệu-nghiệm vô cùng.

Như thương tích còn mới rành rành thì hãy lập tức dùng thuốc này mà rắc vào nơi vết thương ấy, rồi lấy giấy sạch mà bó rịt lại cho kín gió và cho chắc ; thì chẳng những nó cầm máu mà lại làm cho khô mặt kéo da non mau lành lắm.

Những chứng ghẻ độc thuộc về huê-liều, như tim-la, dương-mai, bột-xoài, thiên-pháo, trở ra ngoài lở-loét lây-lụa, trị đã lâu ngày mà không khô mặt và chẳng chịu kéo da non ; dùng thứ thuốc bột này mà trị thì trong ít ngày sẽ kéo da non lành miệng.

Cách dùng :

Trước hết, phải dùng trà cách đêm, hâm lại cho ấm ấm mà rửa nơi chỗ đau cho thiệt sạch ; hoặc dùng : ngân-hoa và cam-thảo, mỗi thứ một ít, nấu lấy nước mà rửa cũng đặng. Như kẻ bệnh sợ thất công thì dùng thứ thuốc nước chế sẵn của bốn-đường tên là LÃN-NHỤC-TRỪ-ĐỘC-THỦY thì càng tiện hơn. Rửa xong rồi lấy bông gòn thiệt sạch mà chặm cho thiệt khô ráo, rồi mới rắc thuốc bột này. Mỗi ngày rửa và rắc thuốc cho đặng vài ba lần, trong ít ngày thì lành.

Thật là một thứ thuốc ngoại khoa rất mau nhiệm.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20

12 ve..... 2.00

(Tiếp theo trang 136)

suông vậy thôi, chưa ai có thể hưởng nơi Thu một chút ân-huệ nào. Không buổi chiều nào Thu không đi dạo mát hoặc xem hát bóng với một người quen. Nhưng lần nào Thu đi chơi cũng có mẹ Ba đi theo. Đi theo để giữ Thu khỏi bị xâm phạm đến sát thịt thôi, chứ ngoài ra ai muốn nói chuyện với Thu bao nhiêu mẹ ta cũng dễ yên, không căng. Những người thường lui tới giao thiệp với Thu toàn là hạng người có chức tước, tiền của cả, như là Huyện, Phủ, thầy Phán, thầy Thông, các cậu công-tử v.v... Những người này đều còn trẻ và ai cũng đẹp trai cả. Đối với họ, Thu gọi bằng anh Huyện, anh Phủ, anh Phán, anh Ký, cậu Bấy, cậu Hai v.v... nghe rất thân mật. Ông nọ cậu nấy đều muốn chiếm quả tim, còn đúng hơn, cái nhục thể của Thu cả. Thấy mẹ Ba nâng-niu, gìn giữ Thu nhiều bao nhiêu thì họ lại từ tế chịu chuộng mẹ ta bấy nhiêu. Nhờ thế mà tuy chưa ai chạm đến mình Thu, mẹ Ba cũng có thể trục ruột ngựa của họ, mà không ai thừa Cò cớ Bót gì cả.

Mấy người bạn đồng-nghiep của mẹ Ba thấy mẹ ta nuôi, dạy Thu đã năm sáu tháng rồi mà sao chưa chịu cho Thu ra

tiếp khách như những ả kia, thì có hỏi mẹ tính toán làm sao? còn chờ chi nữa? Mẹ Ba mỉm cười tự đắc trả lời:

— Dụ người bỏ một tính nết cũ để theo một tính nết mới, đều cần nhứt là ta chờ nên hớp tốp. Sự áp bức người theo ý muốn của ta mà người ta chưa quen chịu, thường có cái kết quả không hay. Đối với tính-tình của con Hương, tôi phải dụng kế làm cho nó tiêm-nhiễm sâu xa cuộc đời sung sướng, thanh-nhân, vui thú và kiêu-xa đã. Khi nào tôi thấy sự sống ấy đã thành thói quen khó bỏ của Hương rồi, tôi mới đưa nó ra cho đời. Chừng đó không ép nó cũng tự buộc làm theo ý muốn mình.

Cái dụng ý sâu độc của mẹ Ba thấy có kết-quả thật! Ta thấy Thu vì sự vui thú hằng ngày, đã lần lần xóa nhòa cái dĩ-vãng của nàng trong đầu óc. Thu không còn nghĩ đến Thanh, đến con và đến gia-đình, thân-thể nàng khi trước nữa. Nỗi buồn hận của nàng xưa kia đã nhường chỗ cho những thú vui mỗi bữa. Gián hoặc đôi khi Thu có nghĩ đến chuyện trước, nàng chỉ nhớ ông Hương và ba Hương thôi, và nàng thăm tính để khi nào có tiền khá sẽ về thăm.

(Coi tiếp qua trang 140)

(N° 61) 神效癬藥膏

THẦN HIỆU TIỀN DƯỢC CAO

(Thuốc dán xức lác)

Thứ thuốc dán này chuyên trị đủ các chứng bệnh lác làm cho ngứa ngăm ngoài da rất khó chịu. Chẳng luận là thứ lác gì, lác khô hay là lác ướt, ở chỗ kín, thứ có uểng đỏ (lác đồng tiền), hoặc thứ lác da bò (nghĩa là nơi có lác, da mồi mồi lại dày và cứng), mới sanh ra hay là có đã lâu ngày, cũng đều trị dặng cả.

Cách dùng:

Mỗi khi dùng thuốc dán này, thì trước khi xức phải dùng xà-bong mà rửa chỗ lác cho thiệt sạch, lấy khăn sạch mà lau cho khô, rồi mới xức thuốc vào. Mỗi ngày, sớm mai và chiều phải rửa và xức thuốc, trong vài ngày thì liền mặt lại hết uểng đỏ, da thịt sẽ trở nên mịn lại như thường.

GIÁ : Mỗi chĩnh..... 0 \$ 20
12 chĩnh..... 2 . 00

HỎI NGƯỜI MUA THUỐC !HÃY COI CHỪNG**KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO**

Mấy năm gần đây, bôn-đường có bắt dặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bôn-đường. Vậy bôn-đường xin quý khách nên lưu ý trong khi mua thuốc của bôn-đường ở các nơi mua đi bán lại, xin coi chừng kẻo lằm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải nhận CON NAI và phải hiện THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc sảo, thì mới phải là thuốc thiệt.

(N° 62)**乾 濕 癩 藥 膏****CÀN THẤP LẠI DƯỢC CAO**

(Thuốc dán trị ghẻ ngứa)

Thuốc dán này hay về sát hại những vi-trùng ở trong mấy mụn ghẻ ngứa và làm cho da ngứa hết đau, tiêu độc. Bất luận là thứ ghẻ ngứa nào, khô hay ướt, cùng là thấp-độc sanh ra ghẻ-chốc ngoài da, thuốc dán này đều trị dặng cả.

Cách dùng :

Trước khi dùng thuốc dán này, thì phải dùng thứ **Ngoại khoa trừ độc thủy** của bôn-đường mà rửa nơi có ghẻ cho thiệt sạch, đoạn lấy bông-gòn hay là khăn sạch mà lau cho ráo nước, rồi mới thoa thuốc dán này vào. Trong nửa ngày thì phải chùi rửa cho thiệt sạch và thoa thuốc mới; mỗi khi thoa thuốc thì ít nữa cũng phải để cho dặng ba bốn tiếng đồng-hồ mới nên lau-chùi tắm rửa, làm như vậy trong vài ngày thì lành.

Thật là một thứ thuốc dán trị ghẻ ngứa rất thần hiệu.

GIÁ : Mỗi chĩnh..... 0\$20

CHANG KHAC NAO DUNG NUOC TRI LUA**DUNG****DẦU “THIÊN-HÒA”****TRỊ BÁ CHỨNG MAU LẺ CẤP-KỲ**

SAU CUỘC TRUY-HOAN...

Thế mà đã 19 năm qua rồi !

Sau một cuộc khiêu-vũ mê-mang, cụp-lạc tại nhà Thu — vì Thu đã ra « tự lập » lâu rồi — nàng được hai người đàn-ông rất sang trọng, mà thuở giờ nàng chưa quen biết, mời nàng đi Phan-Thiết hừng gió.

— Chúng tôi muốn có cái hân-hạnh mời đặng cô đi Phan-Thiết chơi trong vài bữa rồi về. Sao ? Cô có vui lòng chăng ?

Dựa ngửa vào gối trên chiếc divan. Thu thông-thả phà khỏi thuốc Camel ra từng vòng tròn, nhếch mép cười tinh rồi trả lời :

— Hai ông mới quen với em mà vui vẻ quá ! Thế hai ông định bao giờ đi ?

Người đàn-ông có sắc mặt đẹp hơn hết, nhứt định :

— Nếu cô bằng lòng thì chúng ta sửa soạn rồi đi ngay. Tôi sẵn có xe nhà đậu ngoài kia.

— Đi với hai ông sao em lại không bằng lòng ! Em còn ước ao nữa chứ !.. Thế chúng ta đi xe đêm mà hai ông không sợ ông sếp-phơ ngủ gục sao ?

Người đàn-ông kia, da mặt hơi đen, đỡ lời và điều rằng :

— Đi ban đêm đã mát. Lại còn thú vị nhiều hơn... Sếp-phơ tôi ban đêm còn tỏ mát hơn ban ngày đa, cô !

— Vậy hai ông ngồi nống trà chơi đợi em sắp sửa một chút nhé. À, hai ông muốn dùng rượu em sai đi lấy ?

— Thôi cô. Lát nữa đi chúng ta ghé nhà hàng sẽ dùng và viết bon lấy đem theo xe luôn thể.

Thu vào buồng trong. Nàng còn hỏi với :

— Hai ông làm chức chi, em xin cho em biết dễ dễ bề xưng hô, chứ cứ gọi ông hoài nghe không thân mật.

Hai người kia chưa kịp trả lời, Thu ở trong buồng chạy ra, mình chỉ mặc có một cái « cóc-xê » (corset) hường, hỏi tiếp :

— Đâu ? Ông mặc tussor đẹp trai đó làm việc gì ?

— Tôi làm Hội-đồng quản-hạt.

— Còn ông kia ? Cái ông quĩ đó, cứ ngó ta hoài hề !

— Tôi hã ? Tôi..... đồ xe thùng !

— Quĩ nà ! điều hoài !

(Coi tiếp qua trang 144)

(N° 63)

內 外 痔 瘡 散

NỘI NGOẠI TRỊ SANG TÁN

(Thuốc trị bệnh trĩ)

Thuốc tán này hay về thanh thảo, khữ thấp, tiêu chũng, giải độc. Nó chuyên trị cả hai mươi bốn thứ trĩ-độc, bất cứ nội-trĩ cùng là ngoại-trĩ, đau phía trong hay là lòi con trê ra ngoài, bệnh mới hay cũ, hoặc lở lói lâu ngày ngồi đau dĩnh đó, máu mủ rịn ra hậu-môn, dùng thuốc này đều trị dặng cả; đắp vào nó đã làm cho ráo nước hết đau hết nhức, mà lại còn làm cho mát và dễ chịu như thường. Thật đáng gọi là *đệ nhất diệu dược* về phương thuốc để trừ bệnh trĩ.

Cách dùng:

Ngũ-bội-tử, phác-tiên, dầu hành-hương, mỗi vị 1 lượng, đổ chửng vài lít nước vào mà sắc cho khá lâu, dùng nước thuốc ấy dặng trước xông, sau rửa, trong chửng một tiếng đồng-hồ thì mủ và nước vàng đều sạch hết. Chửng ấy mới lấy thuốc tán này mà trộn với nước là khuấy cho nhuyễn mà đắp vào nơi đau trĩ; mỗi ngày mỗi xông, rửa và đắp thuốc như thế thì tự-nhiên hết độc làm máy.

Bệnh nhẹ thì trong ít ngày; còn bệnh đau đã lâu ngày, trong nửa tháng thì lành mạnh, chẳng lo đều tái phát (trở đi trở lại).

Phải cử dều sắc-dục, chớ nên uống rượu và ăn đồ nóng-nảy độc-dị.

GIÁ: Mỗi ve.....	0\$40
12 ve.....	4.00

(Tiếp theo trang 142)

Thu trở vô buồng. Người kia chủ điền.
nói lớn : — Chà ! Công-tử da !
Nói chơi chờ tôi làm ruộng, Ba người đều cười xòa.

Trên chiếc xe « Ford Huit » * *
tám máy, kiểu tối tân chạy bon *
bon về miệt Phan-Thiết, Thu dẫn lòng. Đêm khuya, xe mở
ngồi giữa, ông hội-dồng cầm hết tốc lực chạy vo-vo như bay
lái, còn vị công-tử day mặt trong gió. Trời tối như bị nhốt
trông ra rừng cao-su dày và tối. vào trong lọ mực. Những rừng
Lát lát, cậu công-tử lại day vô cây đen dặt hai bên đường như
chuyện trò, trững giỡn với Thu những con thú khổng lồ, sợ
rất vui vẻ. Ông hội-dồng cầm hải nên chạy ngược lại để
lái thấy thẽ đời khi cũng khó tránh xe.
Bỗng két một cái, chiếc xe
lết bánh một khoản dài rồi

“ (Coi tiếp qua trang 146)

(N° 64) 即效乳瘡散

TỨC HIỆU

NHỦ SANG TÁN

(Thuốc trị chứng đau vú)

Thuốc tán này dùng để làm cho hết sưng, hết nhức, hành khí, giải độc; nên trị đặng các chứng đau vú, hoặc sưng, hoặc lở; hay là nổi mục thân trên, phía dưới, phá miệng cùng chữa phá miệng đều trị đặng cả. Thật là hiệu nghiệm vô cùng.

Cách dùng:

Dùng dầu hành hương nấu lấy nước, để cho đi hơi rồi hòa với thuốc này mà đắp vào vú đau, hoặc hòa với rượu ấm ấm cũng được, rồi lấy giấy dầu đắp lên và dùng khăn mà nịch lại; hễ nguội thì hâm cho nóng lại mà đắp luôn trong một hai ngày, thì thấy cái công-hiệu khác thường của thuốc này.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$30

12 ve..... 3.00

(Tiếp theo trang 144)

ngừng lại. Ông hội-đồng đã hãm máy xe, sau khi vừa thấy một khúc cây lớn nằm ngang qua đường, dưới ánh đèn « pha » tỏ rạng. Thu bá cổ ông hội-đồng và la cách sợ hãi : « Ủy ! anh hội ! Anh hội ! » Vừa khi ấy, từ dưới bờ lộ nhảy lên năm người đàn ông cao lớn, lực lưỡng, tay cầm dao, búa chạy ngay đến xe hơi. Biết mình bị cướp đón, ông hội-đồng lật-đật lấy cây súng hai lòng dưới nệm xe ra, định nạp đạn bắn liều dặng bảo vệ cho cả bọn mình và chiếc xe. Nhưng, linh-quýnh, ông ta chưa kịp nạp đạn thì

tên đầu đảng chạy trờ tới bổ vào đầu ông ta một nhát búa bễ sọ. Ông hội ngã ra thác liễn. Bên kia, vị điền chủ vì cũng toan đối thủ, bị chém một nhát dao trên vai té xỉu. Chỉ còn Thu trên xe la làng inh ỏi. Bọn cướp đến trói nạng nhét khăn vào miệng, rồi khiến nạng bỏ trên lề đường. Chúng đến soát túi lấy hết tiền của hai người đàn ông và lột hết nữ trang của Thu rồi bươm mất. Hơn một giờ sau, một chiếc xe dò chạy tới thấy thế mới chở cả ba vào nhà thương và đi cớ bót.

Nhà chuyên-trách mở cuộc điều-tra, và không bao lâu nắm chóp được bọn cướp giết người ấy.

Một phiên tòa Đại-hình đã đem vụ ấy ra xử. Thu được đòi đến làm chứng thứ nhứt. Trước vành móng ngựa, Thu đã khai rõ đầu đuôi câu chuyện.

Quan tòa :

— Cô tên chi ?

— Tôi tên Hương.

— Cô hãy nhìn mặt 5 đứa này coi ai là đầu đảng ?

Thu nhìn qua rồi chỉ ngay vào mặt một tên cướp lối 20 hay 21 tuổi, thân hình cao lớn, mạnh mẽ, da hơi trắng, mũi cao, miệng rộng, chỉ có đôi mắt là đầy vẻ hung ác :

(Coi tiếp qua trang 150)

(N° 65)

生肌珍珠膏

SANH CƠ TRÂN CHÂU CAO

(Thuốc dán mát xức ghẻ)

Thứ thuốc dán này rất hay về sự trừ độc giải uế, làm cho miệng ghẻ hết lây, tiêu mủ, hết sưng và hết nhức.

Dùng nó mà trị các chứng ung-thư, ghẻ độc, vít dâm, dấu chêm làm mủ lở-lói không lành, hoặc cương đỏ và sưng lên lại ngứa-ngâm khó chịu, hoặc tim-la thiên-pháo, hột-xoài, dương-mai tụ độc mà phát ra ngoài. Đau đã lâu hay là mới phát, dầu cho mục xương thối thịt; hễ xức thuốc dán này vào thì nó rút độc và làm da non lành miệng liền.

Thật là một thứ thuốc ngoại-khoa dễ mà trị ghẻ độc, rất hiệu nghiệm.

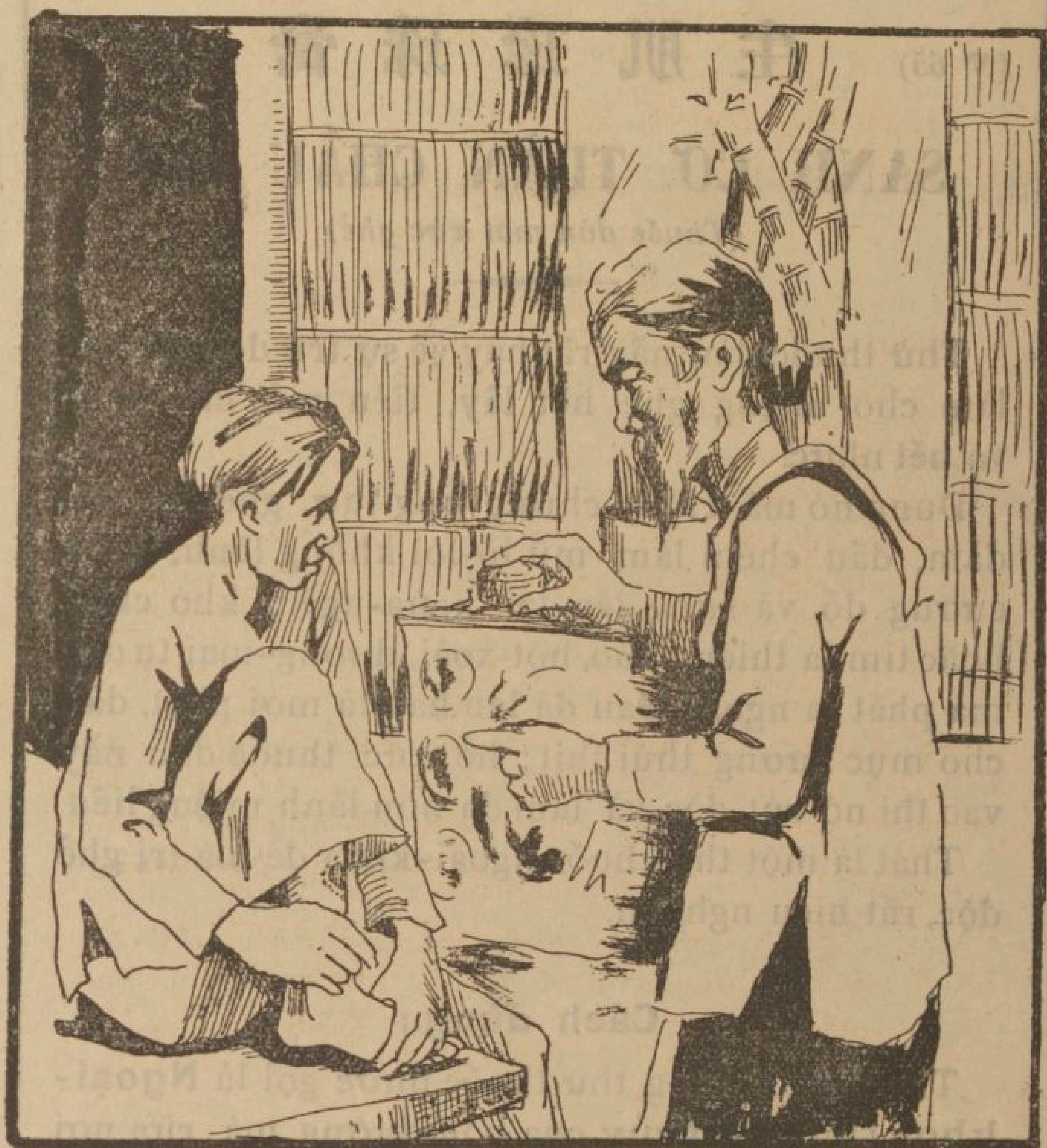
Cách dùng :

Trước phải dùng thứ thuốc nước gọi là **Ngoại-khoa trừ độc thủy** của bôn-đường mà rửa nơi miệng ghẻ cho thiệt sạch; rồi mới dùng thứ thuốc dán này mà thoa vào, lấy bông-gòn mà băng lại hay là dùng giấy bạch mà phất lên trên cũng được. Mỗi ngày sớm mai và tối, rửa và thoa thuốc hai lần.

Trị ghẻ mau lành, lại không làm mảy ngứa và ngứa khó chịu như các thứ thuốc dán khác vậy.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$20

12 ve..... 2.00

Bắt luận là thử ghè gì

cho đến các thử ghẽ độc của bịnh huê-liều

NẾU DÙNG THUỐC DÁN DÍNH

HỒ-PHÁCH THIỀM-THỪ' CAO

mà điều trị thì hiệu-nghiệm vô cùng

(N° 66)

琥 珀 蟾 蜍 膏**HỒ-PHÁCH THIỀM-THỪ CAO**

(Thuốc dán dinh dề trị ghẻ)

Thuốc dán này hay về rút độc, tan mủ, làm cho hết sưng, hết nhũc, kéo da non và lành miệng. Dùng nó mà trị các giống ung-thư, ghẻ độc, vô danh chũng-độc, đám-hoa mạch lương, dương-mai tự-độc, thiên-phao tim-la, con trè làm mủ, thương-tích làm độc, lành rồi lại phá miệng máu mủ dầm-dề ; hoặc con nit bị thai-độc mà sanh ra ghẻ chốc cùng mình, trên đầu nổi u nổi nân, v.v... Nói tóm lại bất cứ là ghẻ gì, mụt lớn, mụt nhỏ, dùng thuốc dán này đều trị đặng hết, mụt lớn thì năm mười ngày, mụt nhỏ thì trong đôi ba ngày sẽ thấy kéo da non liền mặt.

Cách dùng:

Hãy cắt một miếng giẻ sạch hay là giấy bạch, giấy dầu cũng đặng ; lớn, nhỏ tùy miệng mụt ghẻ, rồi phết thuốc dán lên mà dán vào. Trong nửa ngày nếu như mủ ra nhiều thì phải gỡ ra, dùng bông gòn mà chặm chỗ ghẻ cho khô, rồi làm miếng khác mà dán.

Mỗi ngày hãy thay thuốc dán mới, chớ nên nề tổn công, vì càng thay thường càng mau bằng mặt và kéo da non.

GIÁ : Mỗi hộp..... 0 \$ 50
12 hộp..... 5 . 00

CHỚ NÊN NGẦN NGẠI !

Hễ trẻ em ấm đầu hay nóng mình, hãy cho nó uống thuốc

THÔI-NHIỆT ĐƠN**THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG**

Cam đoan uống vào trong giây phút đầu em hết nóng

(Tiếp theo trang 146)

— Dạ, chính tên này là đầu đảng, đã giết ông hội-dồng.

Tòa cho Thu về chỗ. Sau một hồi xét xử và trạng-sư bình vực rất lâu, Tòa đọc bản tuyên án :

« Xét rằng tên Lê-văn-Tân, con của bà Lê-ngọc-Thu, đã cố ý giết chết ông Huỳnh-hòa-Thanh đảng đoạt của.

« Xét rằng tên Lê-văn-Tân là đầu đảng bọn cướp — theo cuộc tra hỏi của nhà chuyên-trách và theo sự nhìn nhận chắc chắn của cô Hương — đã ra lệnh cho đồng đảng nó chém ông Trần-vĩnh-Kim đến đứt xương vai.

Lương tâm Thu bức-rức quá !
 Những nỗi đau-khờ, sâu-thẳm, chán-nản như cùng một lúc đến tàn-sát, phá-hoại tâm-hồn Thu. Nàng thở dài, và cùn hơi thở, đôi hàng lệ dầm máu lăn trên má. Thu than thở : « Ta có dè đâu người ấy lại là Thanh ! Ta có dè đâu tên cướp ấy là con ta ! Đã 20 năm ! Ta không nhìn được. Ôi ! Khốn nạn ! Ta đã khai cho con ta

« Xét rằng tên Lê-văn-Tân đã ngoài 20 tuổi là thời-kỳ dĩ-thành-nhơn rồi, cho nên nó phải chịu hết trách-nhiệm của tội ác nó.

« Vậy, chiếu theo khoản.... của hình luật, Tòa tuyên án xử tử tên Lê-văn-Tân ».

Những người đi coi đều cho Tòa phạt tên đầu đảng ăn cướp như vậy là công bình : giết người phải thương mạng.

Chỉ có một mình Thu, sau khi nghe rõ bản án của Tòa đọc, Thu rú lên một tiếng « Trời ơi » rồi té sấp giữa Tòa, chết giấc..... Người ta tưởng Thu bị máu xám, cừu chữa cho Thu rồi chở nàng về nhà.

lam đầu tội ác ! Ta đã khai cho con ta làm đầu tội ác ! Ta đã giết con ta ! Ta đã giết con ta !

Thu than rồi ngất người đi...

Khuya hôm ấy, Thu đã tự-tử một cách thương-tâm tại nhà nàng.

Trước khi từ giả cõi đời cay nghiệt, Thu nất lên một tiếng rất thảm :

« Ôi ! Chồng với con !... »

NGUYỄN-C.-QUAN.

(N° 67)

拔毒生肌膏**BẠT ĐỘC SANH CƠ CAO***(Thuốc dán, dán ghẻ)*

Thuốc dán này dùng để trị các thứ mụn ghẻ lớn, hoặc mụn nhọt mọc ở ngoài hay là trong chỗ kín, chẳng luận chỗ nào, đã làm mũ phá miệng hay là chưa, hoặc đã phá miệng mà lâu ngày không chịu lành. Hễ dùng thuốc dán này mà đắp mụn ghẻ trong ít ngày rút hết độc thì lần lần miệng kéo da non và liền mặt.

Cách dùng :

Trước phải dùng nước trà cách đêm, hâm lại ấm ấm mà rửa nơi miệng ghẻ cho thật sạch, rồi dùng giẻ sạch, cắt bằng mụn ghẻ, hơ thuốc dán cho mềm, rồi phết lên trên giẻ mà dán. Nếu mũ chảy ra nhiều, thì phải gỡ ra, chặm ghẻ và chùi thuốc dán cho khô, rồi dán lại. Nếu chùi sạch mũ mà dán cũng không dính, thì hãy thay miếng khác.

Mỗi ngày thay thuốc dán ít nữa là một lần, thì mới mau lành.

GIÁ: Mỗi hộp..... 0\$30

12 hộp..... 3.00

AI GIẾT ?

Mười một giờ đêm. Minh sửa soạn toan ra về thì thỉnh thoảng tiếng chuông điện-thoại reo ồm ồm trên bàn viết. Minh lật đật đặt gói báo xuống, lăm băm : « Lại chuyện gì nữa đây ? » rồi chàng cầm ống lên nghe :

— Allô ! Allô !! Phải đây là nhà báo « Đời Nay » không ?

— Allô ! Phải ! Đây là tòa báo « Đời Nay ». Ai hỏi chuyện gì đó ?

— Tôi muốn nói chuyện với ông Nguyễn-Minh, phóng-viên.

— Chính tôi là Nguyễn-Minh đây. Xin cho biết ông là ai và có chuyện chi ?

— Tôi là thông-tin của « Đời Nay ». Mới đây ở Mỹ-Tho có xảy ra một vụ án mạng rất ghê gớm mà không biết hung-thủ là ai. Hiện nay thiên-hạ đang xôn-xao về việc này lắm. Ông hãy xuống gấp ngay bây giờ. Nhà chuyên-trách mới được tin trước ông chỉ năm ba phút thôi.

— Được, tôi sẽ xuống ngay bây giờ. Ông hãy cho biết rõ vụ án mạng xảy ra chỗ nào, nhà ai ?

— Ông cứ xuống. Tôi sẽ đón ông và dắt ông đi.

— Thôi, được.

Minh đặt ống xuống, và lẹ như chớp, chàng lấy cuốn sổ tay nhét vào túi, chạy xuống lầu, nhảy lên chiếc xe Nerva Sport của nhà báo dành riêng cho chàng, tự cầm lái mở hết

(Coi tiếp qua trang 154)

(N° 68)

非常神效如意膏

PHI THƯỜNG THẦN HIỆU

NHƯ-Ý CAO

(Thuốc dán như-ý)

Phương thuốc này gốc của dị-nhơn truyền lại: nó hay về dưỡng chánh, bồi nguơn, phò dương, tán âm, xu phong, khữ thấp, noãn yếu, tráng dương.

Dùng nó mà trị phong hàn, đàm thấp, hoặc ung-độc lớn, nhỏ; nơi miệng ghẻ, thịt sưng, tê, nhức, ngứa, hoặc gân cốt đau mỏi dương như xuội bại. Hề dán thuốc dán này, như mới phát thì tan, còn như mọt ghẻ đã muối thì rất mau phá miệng, nếu phá miệng rồi thì mau kéo da non lành miệng. Phong hỏa nhức răng bõi trong mình có hư-hỏa, thuốc dán này cũng trị đặng nữa. (Dán bên ngoài, đau đầu dán đò).

Cam đoan chắc chắn trừ trăm bệnh, không sai một: vì vậy mà đặt tên nó là **Như-Ý Cao**.

Cách dùng :

Thuốc dán này hơi lửa thì mềm liền, khi thuốc dán thật mềm thì gỡ ra, hề đau đầu dán đò; lâu lắm trong ba ngày thì phải đổi miếng khác, đổi cho đến lành thì mới thôi, vì dùng lâu dán không dính mà lại lâu hiệu-nghiệm.

GIÁ : Mỗi miếng.....	0 \$ 10
12 miếng.....	1 . 00

(Tiếp theo trang 152)

tốc lực thẳng xuống Mỹ-Tho. Trời mưa lâm râm. Gió mạnh thổi vù-vụt. Minh dương to đôi mắt, cúi mình trên tay bánh, cho chiếc xe chạy bay trên đường nhựa bóng-láng một cách rất hăng-hái. Chàng qua mặt nhiều chiếc xe khác rất can-dã, làm cho người đi đường và mấy anh sếp-phơ xe khác một phen phải kinh-hãi.

Chỉ trong nửa giờ, Minh đã đến châu thành Mỹ-Tho. Chàng vừa quẹo tay trái định đi thẳng đến sở tuần-cảnh hỏi thăm chỗ xây ra án mạng thì có một người đàn-ông đưa tay ra dấu cản xe Minh lại. Minh cho xe chạy chậm chậm và nghiêng đầu ra ngoài cửa xe hỏi :

— Phải thông-tin báo « Đòi Nay » đó không ?

— Phải.

— Mau, nhảy đại lên.

Viên thông-tin chưa kịp đặt mình xuống nệm thì Minh đã vụt cho xe chạy nhanh tới. Không ngó viên thông-tin, Minh hỏi lớn :

— Chạy về ngã nào ?

— Chạy về Chợ-Mới, đi xuống 5 cây số nữa thì tới.

Minh lại cúi mình trên tay bánh. Trời khuya và mưa nên châu thành Mỹ-Tho hơi vắng người. Minh cứ cho xe chạy vùn-vụt, làm cho nước văng tung-toé ra hai bên đường.

Mỗi lần qua một khúc quẹo, 4 bánh rit lên những tiếng rất chát-chúa và ghê sợ. Một người lính tuần thấy xe Minh chạy mau quá, thôi tu-hít định bắt phạt, nhưng Minh mỉm cười rồi cứ cho xe chạy thẳng.

— Gần tới rồi, ông hãy chạy chậm lại.

Viên thông-tin vừa nói dứt lời thì chiếc Nerva Sport đã ngừng sau khi chạy thêm 5 trăm thước nữa. Trời tối như mực, vì đây đã là ngoài châu thành rồi nên không có đèn điện. Gần xe Minh có hai chiếc xe hơi khác nữa mà Minh biết ngay đó là xe của nhà chuyên-trách. Sau khi hỏi một anh sếp-phơ cho biết lúc nãy mấy « ông Tây » đi về phía nào, Minh và viên thông-tin bèn băng qua một thửa ruộng đi vào một xóm trong xa. Tuy Minh đã biết trước nên có mang theo đèn ló, nhưng vì trời mưa, bờ ruộng ướt-át, chàng phải dầm đại lên bùn lầy mà đi. Chàng không kể dơ sạch, chỉ cốt đi theo cho mau tới nơi kéo trề. Mười lăm phút sau, Minh đã vào tận trong sân một ngôi nhà ngói cổ, lúc bấy giờ đèn đuốc thấp sáng trưng và những nhà chuyên-trách đều đến đầy đủ mặt : lính, đội, Hương-quản, Cò, Thanh-tra mặt-thăm, quan Bồi-thăm và

(Coi tiếp qua trang 156)

(N° 69) 西 藏 紅 花 油

TÂY-TẠNG HỒNG-HOA DẦU

(Dầu Hồng-Hoa ở xứ Tây-Tạng)

Bổn-đường dùng ròng thứ Hồng-Hoa thiệt tốt nơi xứ Tây-Tạng mà chế ra thứ dầu này; gồm đủ cả tánh: tân, khô, cam, ôn. Tân, thì hay phát tán; Khô, lại được thanh-lương; Cam, nhuận thảo; Ôn, thông hành. Bất cứ là bệnh ứ-huyết cùng sưng-sốt, nhức mỏi, dùng nó đều trị đặng cả.

Phàm ai mà thỉnh không phát làm vô danh chủng độc, vô cơ mà đỏ và sưng, bất luận chỗ nào, hoặc trúng phong, trúng đàm, chóng mặt tê cả mình mảy tay chơn, phong thấp, đàm trệ, trong mình kiết tụ nhiệt độc, bị đánh, bị té, gân cốt nhức-nhối, máu bầm ở nơi thương tích, vân vân, thì nên dùng dầu này, trong uống ngoài thoa và bóp thì thấy ứng nghiệm vô cùng; dầu này lại trừ được tà-uế cùng nhiều chứng bệnh khác kể ra không xiết.

Cách uống:

Người lớn mỗi lần uống 10 nhều. Con nít, phải tùy theo tuổi mà cho uống, một tuổi 1 nhều, mấy tuổi thì uống mấy nhều; nhiều hơn hết là 10 nhều, (con nít hay là người lớn cũng vậy, không nên uống quá 10 nhều). Nhều vào nước trà nóng mà uống.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI CHẴNG NÊN UỐNG

GIÁ : Mỗi ve.....	0 \$ 30
12 ve.....	3 . 00

(Tiếp theo trang 154)

quan Chủ-quân. Ngoài ra còn có những người hàng xóm đến coi, đứng xóng-róng ngoài xa. Minh giả bộ như người nhà, trà-trộn trong đám đông để đến xem vụ án mạng cho tận mắt. Kẻ bị giết là một ông già chừng hơn 60 tuổi, nằm sòng-sượt trước một cái cửa hông trở ra vườn. Trên bụng ông ta có một lưỡi dao phay ghim sâu vào hơn phân nửa. Cạnh bên cửa có một cái bàn con-con, trên có để một cây đèn dầu còn cháy.

Trước khi đi quan-sát chung quanh chỗ xảy ra án mạng, Minh đứng núp sau một cây cột để nghe quan Bồi-thăm lấy khẩu cung của người con trai lớn của ông già bị giết ấy. Minh lấy sổ ra biên không để sót một câu.

— Cha anh có thù oán với ai không ?

— Dạ, từ 10 năm nay, cha tôi bị bệnh đau yếu luôn, chỉ nằm nhà uống rượu đọc sách chờ chẳng giao thiệp với ai. Như thế chắc là không có việc chi thù oán với ai cả.

— Thường thường trong nhà này, tiền bạc về tay ai giữ ?

— Tiền bạc thì chính tôi giữ và xuất phát.

— Trước khi xảy ra vụ án mạng, anh có đề ý đến việc gì bất thường ở nhà này chẳng ?

— Dạ, không.

— Anh có nghi cho người nào trong mấy người day tờ của anh, làm tướng cha anh có tiền nên định giết để cướp của chẳng ?

— Dạ, nhà tôi chỉ nuôi có một ông già, năm nay 53 tuổi, để trông nom hoa kiển ngoài vườn, chứ không mướn ai khác nữa. Tôi không bao giờ nghi cho ông già ấy có thể làm việc này.

— Cha anh, khi bị đâm, có la cầu cứu không ? Và trước khi tắt hơi, cha anh có nói bị ai giết không ?

— Dạ, tôi đang ngủ trong buồng, thình lình nghe một tiếng rầm rất dữ-dội, kể theo một tiếng đánh buych xuống đất và tiếng la « trời ôi ! » của cha tôi. Tôi lật đật chạy ra thì thấy cha tôi lăn lộn trên vũng máu. Tôi đỡ cha tôi dậy và chưa kịp rút con dao găm trong bụng ra thì cha tôi đã tắt ngấm, không nói cừi được cả.

Quan Bồi-thăm hỏi xong những thân-nhơn của ông già bất hạnh ấy rồi bèn xáy qua Minh, vẫn còn núp sau cột, hỏi :

— Còn anh, anh là bà con thế nào của ông Tâm bị giết đây ? Lúc ông ta bị đâm thì anh ở tại đâu ?

Nghe hỏi, Minh mỉm cười bước đến chào quan Bồi-thăm và nói :

(Coi tiếp qua trang 196)

(N° 70)

清花玉桂油

THANH-HOA NGỌC-QUẾ DẦU

(Dầu Quế)

Bồn-đường lựa ròng thứ quế thượng-hảo hạng trong xứ, kêu là « An-biên Ngọc-quế » mà chế luyện rất kỹ cang làm ra thứ dầu này.

Tánh nó rất tân, ôn. Tân, thì hay về phát tán; còn Ôn, thì hay về thông khí. Sức nó rất mạnh, nên nó mới thuần dương, nó có sức làm cho thông cửu khiếu (chín lỗ trong thân thể), lợi quan-tiết, điều dinh, dưỡng vệ, khử phong, trừ tà, cùng làm cho thông thương đường huyết mạch, trừ hàn, tiêu âm, vân vân...

Thứ dầu này trị chứng phong hỏa nhức đầu, chóng mặt tối mắt, tay chơn tê-xuội, hoặc phong thấp lâu năm hay là chơn tay sưng nhức, trẹo gân, trặc xương, bị đánh, hay là bị té, đụng, cắn, hoặc nhắm ngang lưng đến dỗi ẹo xương sống, hoặc trúng nơi vết mà làm cho trẹo dùi, vân vân...

Dùng dầu này mà thoa và bóp nơi đau nhức, thì thấy dẫu dễ chịu liền. hiệu-nghiệm rất lạ lán, vì nó là một thứ dầu dùng quế thượng hạng mà chế ra.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 10

12 ve..... 1 . 00

NGUYỄN-VĂN-QUYỀN

Huyện honoraire

Chef de Canton

de Long-Vinh-Hạ

GIADINH

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG

N° 208, Rue des Marins

CHOLON*Kính thăm ông,*

Tôi cảm ơn ông có công bào chế nhiều phương thuốc rất thần-hiệu đáng cứu dân độ thế. Tôi nghĩ lại người nào cũng phải vì phước đức vì hũu, kẻ làm phước việc này, người làm phước việc khác. Ông có nghề làm thuốc hay, tôi có nghề làm ra tiền. Tôi mua thuốc của ông rất nhiều để dự phòng trong nhà mà dùng, ai có đau bịnh chi, tôi cho làm phước. Ai uống thuốc của ông thì mọi bịnh cũng đều thuyên giảm; Vì vậy nên nhiều người đồn tôi có nhiều bài thuốc hay, mà tức là thuốc của tôi mua nơi tiệm ông, hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — Cholon.

Sau đây tôi cho ông hay rằng; nhà-tôi phát bịnh nhưc đầu đã 4 năm nay, mà phải nhưc luôn, một ít tháng nhưc một lần, mỗi lần 15, 20 ngày, tại vậy cho nên đồng tử thất minh, chạy thuốc đủ thầy, có châm chích và cắt gân máu con mắt, làm đủ đều, uống thuốc đủ thầy mà con mắt cũng không tỏ, càng ngày càng lu mờ. Tôi nghĩ con mắt mà lu mờ là tại nhưc đầu, nên tôi đi đến tiệm thuốc tôi chỉ mua thứ thuốc nhưc đầu. Thật, không có thuốc nào linh-nghiệm cho bằng thứ thuốc nhưc đầu của ông. Nhà tôi nhờ thuốc của ông mà hết nhưc đầu, nên con mắt càng ngày càng tỏ lần. Tôi có cho nhiều người uống thuốc ấy, uống vô trong 15 phút đồng hồ thì hiệu-nghiệm liền.

Nên tôi xin tạm ít lời cảm ơn ông.

NGUYỄN-VĂN-QUYỀN.

(N° 71) 祛風樟腦油

KHỬ PHONG

CHƯƠNG-NÀO DẦU

(Dầu chổi)

Thư dầu này hay về thông quan, hành khí, trừ thấp, sát trùng. Nó chuyên trị bất luận là: Nam, phụ, lão, ấu, gân cốt mỏi nhức, đau thắt ngang lưng hay là mỗi chỗ vai, bất kỳ sưng sốt nơi nào cũng có máu bầm ứ tụ; hoặc đàn-bà có nghén, thai tiền sản-hậu, tay chơn nhức mỏi, vân vân...

Dùng dầu này mà thoa và bóp nơi đau trong ít lần thì thấy rần bốt và lần lần hết sưng, hết nhức.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$30

12 ve..... 3.00

HÃY PHÒNG NGỪA TRƯỚC!

Nếu ta đang ở giữa cánh đồng không biu quạnh này, rủi cho ta vì một bữa ăn không hợp tí, bắt ta khó chịu, ợ chua buồn mửa... Ở vào cái cảnh xa chợ, xa thầy như thế này thì khổ cho ta biết là chừng nào!

Chớ chi ta biết lo liệu trước đem theo Dầu THIÊN-HÒA là thứ dầu trị bá chứng bệnh rất linh-nghiệm, thì có đau mà phải chịu khổ như vậy. Vậy xin khuyên khi đi xa cũng như lúc ở nhà, luôn luôn ta cần phải có sẵn Dầu THIÊN-HÒA để đặt ngừa và trị các chứng bệnh hay xảy ra bất ngờ cho ta.

«Lời của người hành khách».

DẦU THIÊN-HÒA

ngừa và trị đặt bá chứng bệnh

(N° 72) 祛風樟腦水

KHỬ PHONG

CHƯƠNG NẢO THỦY

(Rượu chổi)

Thứ chương-nảo thủy này (tục gọi là rượu chổi) là thứ rượu để mà khử phong, hành khí hay để nhứt. Rượu này chuyên trị bất luận : nam, phụ, lão, ấu, khi không tay chơn tê nhức, mỗi giờ không lên, cử động không đặng tự-nhiên ; hoặc có việc chi phải dùng hết sức mạnh của mình, qua ngày sau đau mình đau mẩy, hay là rủi té cắn nhầm vật cứng mà trặc tay chơn, bầm thịt, sưng đau khó chịu ; hoặc da thịt ngứa ngăm cùng là phong thủy, huyết ứ. Dùng rượu này mà thoa và bóp nơi đau, trong vài lần thì hết.

Đàn-bà, thai tiền, sản hậu, đều dùng đặng cả ; dùng nó để thoa và bóp các nơi sưng nhức và làm cho ấm áp, thì không có thứ rượu nào sánh bằng. Rượu này chỉ dùng để thoa và bóp ngoài da mà thôi.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20
12 ve..... 2.00

CHẮC TAY CŨNG NHƯ LẤY NƯỚC ĐỂ CHỮA LỬA

DẦU
THIÊN-HÒA

trị đặng bá chứng bệnh

Lời nhà
 đi đầu
 hay đầu
 (Hiện) Hoa, vì
 tuồng thuốc rất
 tinh nghiệm

(N° 73) 星嘜正色西荷油

CHÁNH SẮC TÂY HÀ DẦU

(Dầu mẩn)

Thứ dầu này dùng để mà xu phong, khử độc, ngự hàn, ngừa uế trước, rất hay và rất lạ lẫm.

Dùng nó mà trị những chứng cảm mạo phong hàn, nhức đầu, nóng mình, run en phát rét, đau bụng, miệng đắng, cổ khô; hoặc châu thân nhức mỏi, hay là hít nhằm hơi ô-uế.

Dùng dầu này, trong thì uống, ngoài thì đau đầu thoa đó và hít vào mũi, thoa hai bên bàng-tang, chơn-thủy cùng là cuống họng, thì trong giây lát thấy khỏi các chứng bệnh và đặng khoẻ-khoắn.

Cách thoa :

Thoa nhiều, ít, tùy theo người quen dùng hay là không quen dùng; vì dầu này có thoa nhiều cũng vô hại, chỉ nóng trong giây phút thì hết.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống chừng 10 nhều. Con nít, phải tùy theo tuổi mà cho uống, một tuổi thì cho uống 1 nhều, lớn hơn mỗi tuổi thì thêm mỗi nhều, uống nhiều lắm là 10 nhều (con nít hay là người lớn cũng vậy, không nên uống quá 10 nhều). Hòa với nước trà nóng mà uống.

GIÁ: Mỗi ve (tròn)..... 0 \$ 10

Mỗi ve (vuôn)..... 0 . 20

CHỜ NÊN NGẦN NGẠI! Hề trẻ em ắm dầu
hay nóng mình, hãy cho nó uống thuốc

THỐI-NHIỆT ĐƠN

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG

Cam đoan uống vào liền thấy khỏi ngay.

RĂNG

*bị sâu siết ăn lủng, nhức nhối khó chịu,
hoặc bởi phong hỏa mà làm cho sưng nhức*

CHỈ CÓ THỨ THUỐC

NHA-THỐNG THỦY

là thứ thuốc trị răng đau, thật hiệu nghiệm

Thơ chứng khen về sự hiệu-nghiệm của thứ thuốc này rất
nhiều, không có thể đăng vào sách này cho hết dạng

(N° 74) 即止牙痛水

TỨC CHỈ

NHA-THÔNG THỦY

(Thuốc nhức răng)

Thứ thuốc nước này chuyên trị các chứng đau răng ; bất luận là : đau phong, đau hỏa, bị sâu hay là siết ăn lũng, nhức nhối khó chịu. Dùng thuốc nước này đều trị đặng cả ; hễ xúc vào thì thấy hết đau tức thì, nên xúc nhiều lần để trừ cho dứt bệnh.

Cách dùng :

Trước hết, dùng một cây tăm bằng cây mà xĩa chỗ kẽ răng và lỗ răng cho hết những đồ ăn còn dính lại, xĩa cho thiệt sạch. Rồi dùng một cây tăm khác, lấy một chút bông gòn có sẵn trên cổ ve mà vấn ngoài đầu cây tăm, vo tròn ước chừng bằng lỗ răng, chấm vào thuốc nước này mà nhét vào chỗ răng đau ấy, nhét cho thiệt chặt, rồi ngậm lại trong vài giờ đồng hồ thì phải thay cục bông gòn khác. Mỗi ngày thay ít nữa bốn năm lần như vậy thì lần lần hết đau hết sưng hết nhức, ăn uống đặng như thường.

Thuốc này duy dùng bề ngoài mà thôi, chẳng nên để cho thuốc này vào bụng. Khi ngậm thuốc này, thì không nên nuốt nước miếng. Trong khi đau răng thì không nên dùng tăm bằng loại kim mà xĩa.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$20

12 ve..... 2.00

KIM-TIẾN
của Đại-Nam Hoàng-Đế
ban thưởng

XIN
LƯU
Ý

MỄ-ĐAY
của Vua nước Cao-Miến
ban thưởng

Bởi thấy hai thứ thuốc: “THỐI-NHIỆT ĐƠN” và “DẦU THIÊN-HÒA” của bôn-đường dặng nhiều người tin dùng, cho nên bọn bắt lương xoay đủ cách để gạt gẫm những người bất ý phải mua lầm. Chúng nó không dám làm giả mạo vì sợ pháp luật phân xử nặng nề, cho nên chúng nó làm cách khác là: bắt chước kiểu in toa và nhân tương tự như của bôn-đường để đánh lừa những người không biết đọc chữ.

Vì vậy cho nên bôn-đường mới in thêm vào trong toa của hai thứ thuốc đã nói trên đây hình hai cái huy-chương (một cái của Đại-Nam Hoàng-Đế và một cái nữa của Kim-Biên Hoàng-Đế đã ân tứ cho bôn-đường) để ngăn-ngừa những ngón gian xảo của bọn bắt lương ấy.

Vậy xin lục-châu qui-khách chớ nghi ngờ về sự sửa đổi này. Ấy là một cách làm cho kẻ gian khó thêm một chút trong sự bắt chước kiểu.

Nhà thuốc:

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG

Kính cáo.

(N° 75)

萬應天和丹

VAN-ỨNG THIÊN-HÒA ĐƠN

(Thuốc bá chứng)

Thuốc linh-đơn này của ông Y-sĩ Diệc-Hoài-Đông là Lương-y của bốn-hiệu dùng phương thuốc bí-truyền mà chế ra và đã thí-nghiệm nhiều lần đều đặn ứng-nghiệm. Vả lại đã trên mười mấy năm rồi, người người dùng thử thuốc này, đều cho là một thứ linh-đơn hay đệ nhất, không có thứ nào sánh bằng. Ấy cũng bởi tánh vị của nó thuần hòa, lại thêm trị được các chứng cảm mạo phong hàn, nhức đầu, nóng mình, thương-hàn, trúng thử, ban của, trái-rạ, châu thân rũ-liệt, san-lâm chương-khi, bất phục thủy thổ, ầu-tả đau bụng, ho gió, ho đàm, ăn uống không tiêu, no hơi phát ách, biếng ăn, biếng uống. Linh-đơn này trị về chứng ban thì càng hay vô cùng, lại ngừa được dịch khí. Dùng nó dể rượu rất mau, người quá chén không hay khát nước. Thường uống nó thì được bảo an, khỏi lo bệnh hoạn, ích khí đề thần.

Vậy xin khuyên ai là kẻ biết lo xa và có dạ bảo tâm hay giúp đỡ người đau kẻ yếu, chẳng luận là ở nhà hay là khi đi đường xa; nên lo cho có thuốc này đem theo mà tùy thân, dể tiện cho mình khi ương yếu, lại có sẵn mà cứu mạng người trong cơn bệnh hoạn giữa đường.

Thật là một thứ tế thể linh đơn trong đời này.

Cách uống:

Mỗi ngày uống 3 lần, uống với nước trà. Người lớn, mỗi lần uống hết 1 ve. Con nít, từ 10 tuổi đến 15 tuổi, mỗi lần uống 20 viên; từ 5 đến 9 tuổi, mỗi lần uống 10 viên; từ 1 tuổi đến 4 tuổi, mỗi lần uống 5 viên.

Chứng nặng, thì mỗi giờ đồng hồ phải uống một lần, uống đến khi khỏi bệnh thì thôi uống. Đàn-bà con gái đều uống được, cũng y theo cách chỉ trên đây mà uống.

Linh-đơn này rất dể uống, lại không kị thai, nên mọi người đều dùng được cả.

GIÁ : Mỗi gói (1 ve)..... 0\$10
12 gói..... 1.00

TRÀ

THIÊN-HÒA

trà có tầm thuốc trị đặng bá chứng

LÀ MỘT PHƯƠNG PHÁP RẤT TUYỆT-DIỆU ĐỂ NGỪA BỆNH

Nhờ nó làm cho :

GIẢI NHIỆT

NGON ĂN

TIÊU HÓA

KHỎE KHOẢN

(N° 76)

萬應天和茶

VẠN-ỨNG THIÊN-HÒA TRÀ

(Trà bá chứng)

Trà THIÊN-HÒA này là một phương thuốc dễ mà hộ thân phòng bệnh rất hay, dễ dùng trong gia đình và nhất là cho khách đi đường rất tiện.

Những chứng : phong, hàn, thử, thấp, tháo, hỏa, (gọi là lục-dâm) đều là những chứng bệnh rất dễ mà triêm-nhiễm. Bởi đó nên ông lương-y của bổn-đường vì sự « ngừa bệnh hay hơn chữa bệnh », nên ra công nghiên-cứu theo phong thổ xứ Việt-Nam này, lựa ròng thứ trà thật tốt mà phối cùng mấy vị quân thần diệu dược, chế luyện và lấy ròng nước cốt mà chế thành thứ trà này, công lực sung túc, thiên-nhiên hòa-bình.

Người không bệnh mà thường uống trà này, đã ngon ăn lại mau tiêu hóa, trong mình tinh thần khỏe khoắn và không hay khát nước.

Còn kẻ vừa nhuốm bệnh, thì càng nên dùng trà này dặng xu phong, hành thấp, giải thử, thanh nhiệt. Tánh nó chẳng hàn chẳng nhiệt, vì vậy cho nên mới gọi là Trà THIÊN-HÒA.

Chẳng nên coi nó như các thứ trà tầm thường hiệu khác. Chính thật là một phương thuốc dễ ngừa và trị bệnh rất hay; nhất là khi đi xa, phong thổ và thời tiết chưa hợp, thì nên dùng nước trà này mà uống dễ ngừa bệnh chói nước.

(Coi tiếp qua trang 171)

NẮNG

Chang chang khí nóng nung trời đất

Dầu giải trơ cành héo cỏ hoa

Nhác trông bãi rộng đồng xa

Lấp loè ánh nắng ngõ là nắng bay

Nghỉ cảm phận dân cày cực khổ

Tay cầm cày mình đổ mồ hôi

Ngày qua tháng lại lẫn hồi

Khi thời giải nắng khi thời dầm sương

Cũng có lúc mình vương tật bệnh

Tiền nông đâu chạy thuốc rước thầy

Trên đường trần trở ai hay

Vợ con đói rách đêm ngày mà thương

Ai ơi hỡi ! Tìm phương lo trước

Dầu THIÊN-HÒA là thuốc hộ thân

Tiếng hay vang dội xa gần

(Tiếp theo bài thuốc THIÊN-HÒA TRÀ)

Trà này trị đặng các chứng kể ra sau này :

Ngoại cảm phong hàn, lúc nóng lúc lạnh, nhức đầu sổ mũi, đau mình đau mảy.

San lâm chương khí, thủy thò bất phục.

Cảm thử nóng mình, có ban hay là nổi trái rạ, từ chi rủ liệt.

Kiết huyết, kiết đàm, bắt rặng mà không có phần. Cảm mạo thiên-thời, sôi ruột, ỉa mửa, cùng các chứng đau bụng.

Bệnh rét, có cử hay là không, lúc nóng lúc lạnh không chừng.

Ăn uống chẳng tiêu, đau xóc hông hay là phát ách, ợ chua cồ.

Thương hàn, thấp nhiệt, nội phục, trúng thực cùng là thượng, hạ mã phong.

Cách dùng :

Bỏ trà vào chén rồi chế nước sôi vào, đậy nắp lại để cho khá lâu cho ra mùi trà rồi sẽ uống khi còn thật nóng. Bệnh nặng, phải uống liên tiếp cho đặng đôi ba gói, thì thấy sự công hiệu của nó.

Bình thời nếu dùng trà này mà uống hằng ngày thì hạp vệ-sanh và rất có ích.

Trà này càng để lâu càng tốt, nhưng chẳng nên để nó vào những nơi ẩm thấp.

Trà này dùng nó mà trị những chứng bệnh đã nói trên đây, trăm lần không sai một. Sự hiệu nghiệm của nó gần xa đều nghe tiếng.

GIÁ : Mỗi gói..... 0\$ 10

12 gói..... 1 . 00

MƯA

Con tàu lướt sóng trên sông
Nước xao xao dợn, sóng dùng dùng kêu
Đầy trời mưa gió đìu hiu
Cánh bèo theo ngọn thủy triều linh đình
Trông quang cảnh biết bao tình
Nghỉ đời sống gió, chạnh mình mây râu
Mảng còn nghỉ cuộc xưa sau
Hải hùng thoát lóng tiếng dàu bên mình
Thời ra một khách đồng hành
Không quen sóng gió, vật mình rên la
Ở đây không cửa không nhà
Thấy người như vậy lòng ta nở nào
May làm sao, phúc làm sao
Dầu THIÊN-HÒA sẵn tay trao giúp người
Thoa xong khách đã tươi cười
Thỏa lòng mình đã giúp người cơn nguy

(N° 77)

知 栢 八 味 丸

TRI BÁ BÁT VỊ HOÀN

(Thuốc tề bát vị)

Thuốc hoàn này chủ trị bất luận là : đàn-ông, đàn-bà, già hay là trẻ, bởi sắc dục quá độ, hậu thiên bất túc, cho nên thận suy thủy kém, bất năng tể hỏa thì thường hay âm hư hỏa động, xương cốt bải hoải, hoặc đau, nhức, mỗi xương sống, lở tai lưng-bụng lại thêm răng nhức. Các chứng ấy, dùng thuốc hoàn này đều trị đặng cả.

Hễ dùng thuốc này thì tự nhiên tư thủy tể hỏa, trong mình không còn nóng nảy nữa ; hiệu nghiệm vô cùng.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối lúc gần đi ngủ. Mỗi lần uống 4 chỉ (15 gr.). Uống với nước sôi bỏ vào một chút muối, hoặc uống với nước trà cũng đặng.

GIÁ : Mỗi hộp..... 0\$40

HỜI NGƯỜI MUA THUỐC !

HÃY COI CHỪNG

KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO

Mấy năm gần đây, bốn-đường có bắt đặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bốn-đường. Vậy bốn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bốn-đường ở các nơi mua đi bán lại, xin coi chừng kẻo lầm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải nhận CON NAI và phải hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc sảo, thì mới phải là thuốc thật.

SƯƠNG

Trời trăng trong suốt một bầu

Kìa ai thấp thoáng trên lầu đợi ai

Đợi ai người vắng canh dài

Buồng trong gió lọt, vách ngoài sương rơi

Sương rơi lác-đác lạnh tê người

Còn đứng làm chi ai hỡi ai ?

Má phấn ướt đầm đôi giọt ngọc

Linh lung chẳng khác giọt sương rơi

Rằng nay em đứng đợi người

Đợi người quân tử phương trời xa xa

Lỡ khi gió táp sương sa

Nước non lạ cảnh cửa nhà cách nơi

Thôi đi, ai hỡi chớ lo đời !

Sương nắng dầu cho có hại người

Đã sẵn Dầu THIÊN - HÒA khắp chỗ

Phong hàn, cảm thấp, trị như chơi

(N° 78) 雙料參茸補腎丸

SONG LIÊU

SÂM-NHUNG BỔ-THẬN HOÀN

Trong sách Nội-kinh có nói rằng: Thận là chủ về tạng tinh, nếu muốn bổ thận, thì phải bồi bổ nguyên-tinh, nguyên-tinh sung-túc, thì tất nhiên thận cường.

Bổn chủ-nhơn đã nhiều năm nghiên-cứu nên rõ được cái nguồn cội thủy hỏa của thận, lựa thuốc và tìm phương để bồi bổ nguyên-tinh là một phương pháp để bổ thận rất thần-hiệu. Chuyên dùng toàn những vị « huyết nhục hữu tinh » mà chế ra hoàn thuốc này, để trị cho những người đàn-ông bởi tiên-thiên bất túc, thương hay mộng-tinh, di-tinh, hoặc lưng đau mỏi gối, hoặc tiểu-tiện không thông, hoặc tinh-huyết suy-nhược thái quá, không thể sanh con nối dòng.

Thường uống hoàn thuốc này, thì tất nhiên thận cố thân cường, công-hiệu vô cùng kể ra không xiết.

Cách uống :

Uống với nước muối hoặc nước trà. Mỗi ngày uống 2 hoàn, sớm mai và tối trước khi đi ngủ.

GIÁ: Mỗi hộp (6 hoàn)..... 1 \$ 20

GIÓ

Bốn giờ rưỡi trời chưa thật tỏ
Trước nhà ga (gare) lớn nhỏ chen nhau
Tiếng còi giục khách mau mau
Vội vàng tôi cũng theo sau bước người
Quạt sườn núi lưng trời gió hắt
Đốt màn mây trở mặt thái dương
Xinh thay là cảnh giang san
Mắt càng ngắm nghĩa, lòng càng mê say
Người không cánh mà bay mới lạ !
Đường tuy xa xem tợ tắc gang
Mảng còn suy nghĩ bàng hoàng
Bỗng đâu nghe có tiếng than bên mình
Cơn bất ý giựt mình ngó lại
Thì té ra một gái trúng phong
May sao người mẹ tiên phòng
Dầu THIÊN-HÒA lấy đồ trong thoa ngoài
Cô kia tỉnh dậy liền tay.....

(N° 79) 雙料參茸寧神丸

SONG LIÊU

SÂM-NHUNG NINH-THẦN HOÀN

Thuốc này chủ trị về những bệnh bởi lo lắng quá độ mà sanh ra, làm cho tâm huyết suy kém, nên đêm ngủ không an giấc, tinh-thần bải hoải, ăn uống chẳng biết ngon, nguơn-thần dường như lơ lửng, ti-vị càng ngày càng bực yếu, thì tất nhiên hậu thiên bất túc. Nhất là những người hằng ngày đều dùng trí não mà làm việc quá nhiều, cho đến đôi nhiều khi lảng trí hay quên. Nếu không lo bồi dưỡng tinh-thần thì không bao lâu sẽ thành bệnh lao-thương, khó mà trị đặng.

Bổn-hiệu vì thấy cái sự hại về chứng bệnh này, nên đã dày công nghiên-cứu và tìm những vị thuốc đại bổ rất hữu lực mà phối hiệp với sâm nhung cùng các vị quý trọng mà chế ra hoàn thuốc này, hầu để mà bồi dưỡng cho những người yếu đuối, rất đúng theo phép vệ-sanh và hợp với cách bào chế của nước Trung-Huê. Dùng chừng vài hoàn thuốc này thì thấy huyết mạch điều hòa, tâm chí khoan khoái, tổ tai sáng mắt, định chí an thần, ti-vị tráng kiện, tiêu hóa ngon ăn, không hay khát nước, bỏ huyết ninh tâm, dỏ da thấm thịt.

Thuốc đã hiệu-nghiệm khác thường mà lại dễ uống hơn các thứ thuốc khác, mùi thơm và ngọt cho nên bỏ vào miệng ngậm cho đến tiêu hết, rồi sẽ uống nước cũng đặng. Thật là một thứ thuốc đề thần đệ nhất trong y khoa vậy. Nếu dùng nhân-nhục và táo đỏ, nấu lấy nước mà uống với thuốc này thì đặng bồi trường tinh-thần, điều dưỡng nguơn-khi, mà lại khai tâm lợi khiếu, ích thọ diên niên là khác.

GIÁ : Mỗi hộp (6 hoàn)..... 1\$20

Không gì qua

THUỐC PHỤ-KHOA

KIM-PHỤNG HOÀN

Thuốc điều-kinh chướng-lữ

bổ khi-huyết, điều kinh-nguyệt, an thai, thuận sản

Đặng nhiều lời khen ngợi của nhiều vị thân-nhơn trong
Hoàng-tộc Nam-Triều, về sự hiệu-nghiệm của thứ thuốc này.

(N° 80) 金 色 大 補 丸

KIM SẮC ĐẠI-BỔ HOÀN

(Thuốc đại-bổ)

Sách Tàu, kinh DỊCH có câu rằng : « Thủy hỏa kỳ tể, âm dương hòa bình, cố bất đãi bổ giả giả ». Nghĩa là : nếu trong thân thể con người, phần thủy và phần hỏa đồng cân với nhau, thì khí âm và khí dương tất nhiên hòa bình, nên chẳng cần chi phải bổ.

Nhưng mà người đời nay phần nhiều trong mình đều hư tổn, nên âm dương đều kém, thì tự nhiên sanh ra chứng nọ chứng kia kể ra không xiết.

Bởi thấy đều hại ấy, nhưng ông lương-y của bổn-đường cũng vì đã từng thấy nhiều người muốn bổ thân thể mà dùng thuốc yếu nên không đăng công hiệu, cho nên người mới dùng ròng các vị thuốc đại bổ khí huyết thật tốt, chế luyện nhiều lần cho đến thành ra như keo vậy, rồi mới làm cho đặc lại thành ra hoàn thuốc này ; dùng vàng lá mà làm áo, mượn trần bửu mà đèn bồi nơi hư kém, chẳng hàn, chẳng nhiệt mà công lực lại mạnh đăng đề mà bồi bổ cho những người mất sức.

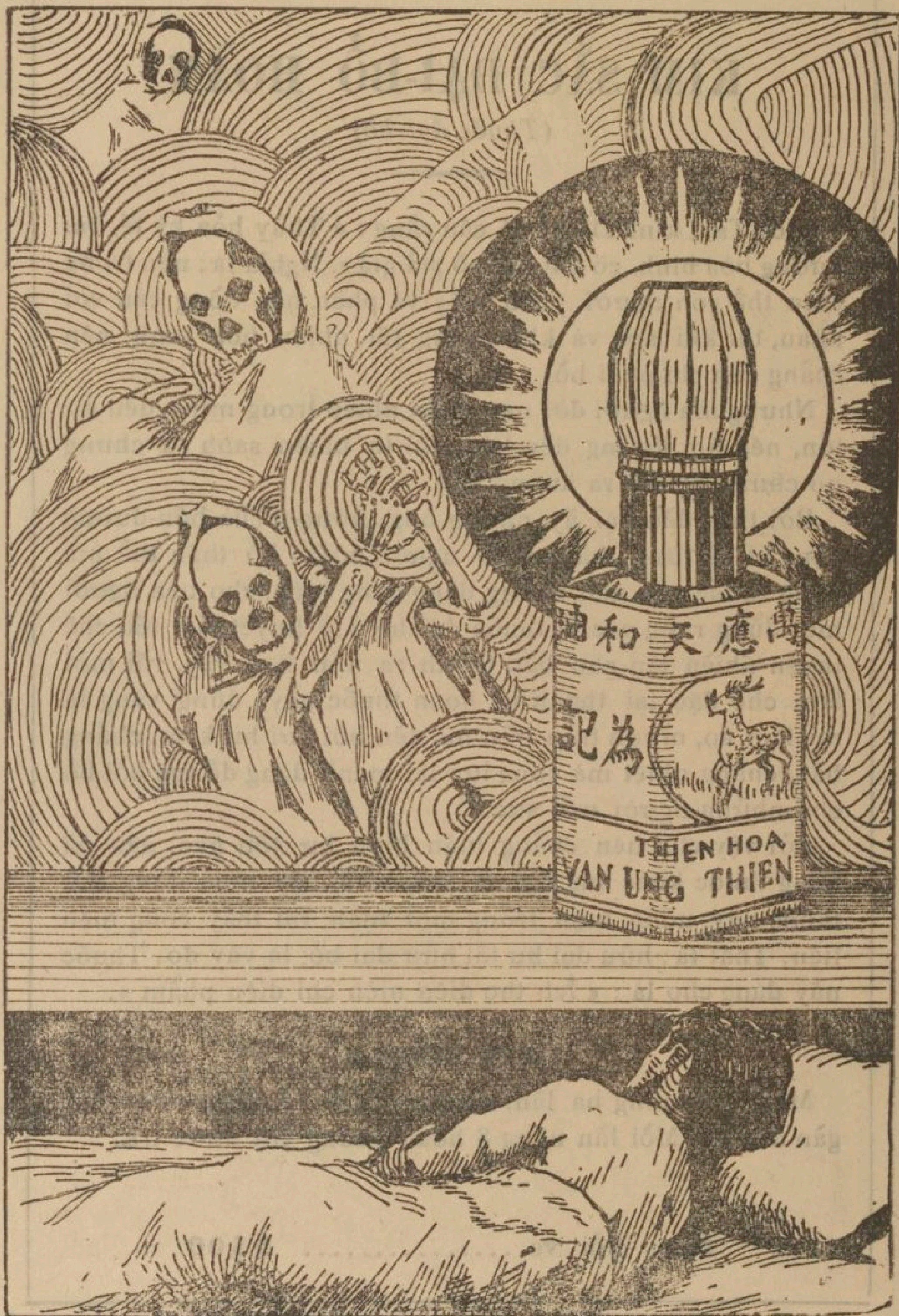
Bởi vậy cho nên chẳng luận bệnh hư tổn nào, nếu đã uống thuốc khác mà không thấy khá, hãy mua dùng thử thuốc này, uống luôn trong một tuần, thì thấy công hiệu liền. Thật là : hữu đại hư tất hữu đại bổ, là vậy đó. Thuốc này đáng cho là : « Ích thọ diên niên chi diệu phẩm ».

Cách uống :

Mỗi ngày uống ba lần, sớm mai, lúc xế chiều và tối lúc gần đi ngủ. Mỗi lần uống 8 hoàn ; uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi ve..... 2\$00

金身大藥 (08 %)

(N° 81)

婦科金鳳丸

PHỤ KHOA

KIM-PHỤNG HOÀN

(Thuốc điều kinh chướng-tử)

Phàm chế thuốc Phụ-Khoa thì các lương-y trước kia thường chỉ lấy cái sự dưỡng huyết và điều kinh mà làm gốc.

Còn thứ thuốc KIM-PHỤNG-HOÀN của bổn-đường chế ra đây, thì chẳng những điều kinh và dưỡng huyết mà thôi, lại còn trị đặng các chứng bệnh của đàn-bà và con gái, hoặc thai tiền, hoặc sản hậu, đều trị đặng cả.

Chính thật là một thứ thuốc rất quý báu cho hàng phụ-nữ, chẳng có thứ nào bì kịp. Và lại thuốc này chẳng những dùng khi có bệnh mà thôi, bình thời vô bệnh cũng nên uống thuốc này để mà bổ khí-huyết và thân-thể sung-túc và tráng-kiện, thì tự nhiên dễ bề thai nghén. Khi có thai có nghén rồi, thì nên dùng thuốc này để đặng an thai, bảo sản; chẳng luận sanh ra trai hay là gái, đều đặng sỗ-sơ và cứng-cát hơn trẻ con khác. Về sự hay của thuốc này thì có thể nói rằng: Nó là một thứ linh-đơn của hàng phụ-nữ.

Cách uống :

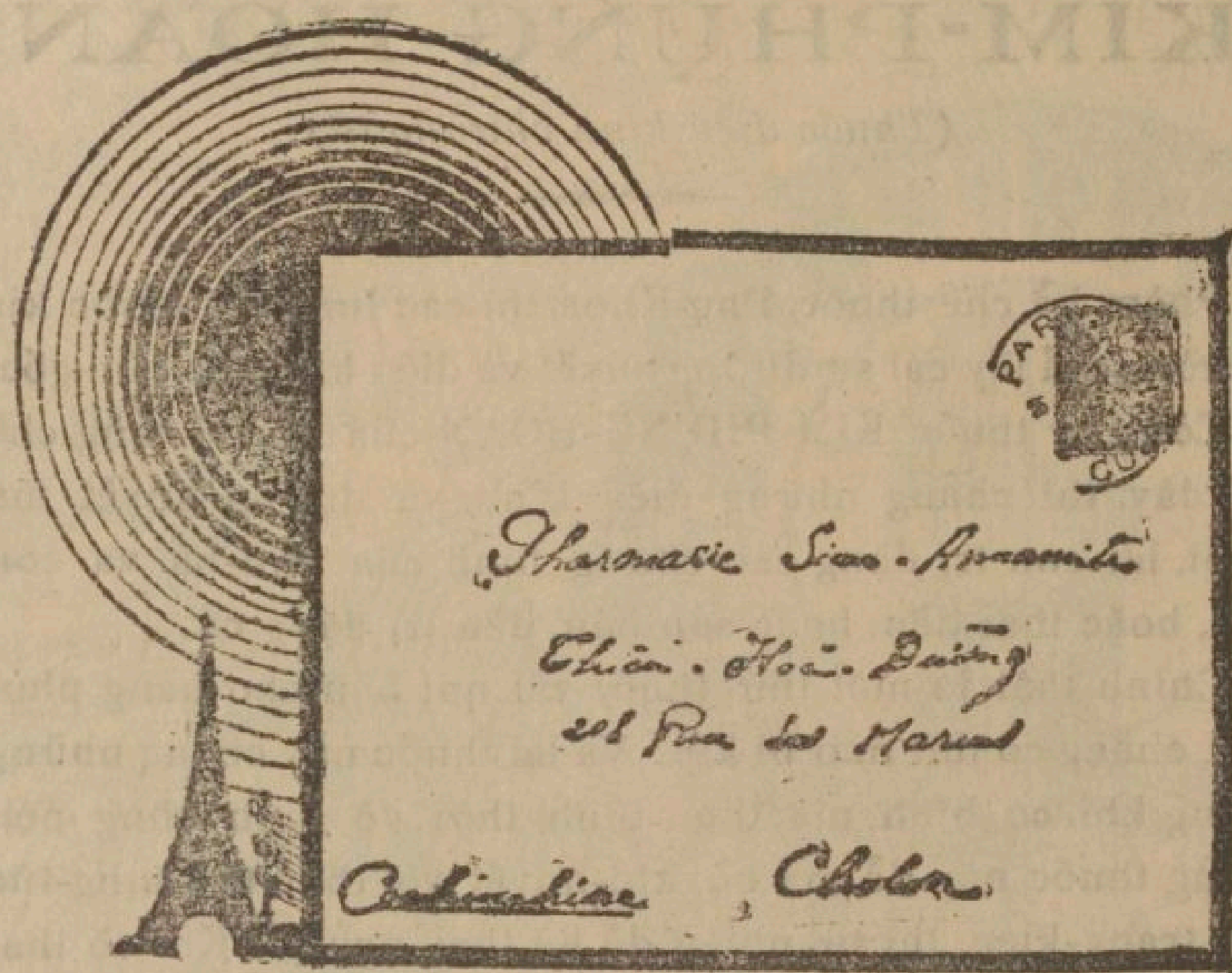
Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và chiều khi dạ đói; mỗi lần uống một hoàn. Uống với nước sôi hay là nước trà cũng đặng.

GIÁ: Mỗi hộp (2 hoàn)..... 1\$00

Thuốc này đã đặng nhiều vị thân nhưn trong Hoàng-tộc
 — Nam-triều dùng đến và đồng khen là hiệu-nghiem —

DẦU THIÊN-HÒA

trị bệnh rất lạ lùng

Paris le 23 Juin 1933.

Kính ông,

Trước đây tôi nhờ người bạn mới qua học, có cho tôi dùng thử dầu của hiệu thuốc của ông bảo chế, kêu là Dầu THIÊN-HÒA. Dầu này thật hay và trị bệnh rất lạ lùng, vì hôm ấy trong mình tôi rất bần thần khó ỡ, nhờ người bạn tôi khuyên tôi dùng thử thử dầu chế tạo tại xứ mình; thật sau khi dùng nó chừng 10 phút, thì trong mình hết bần thần mà lại có hơi khoẻ-khoắn nữa; đã vậy mà nghe bạn tôi nói dầu ấy có thể trịặng nhiều thứ bệnh khác nữa.

Vậy trước muốn mua để sẵn dùng sau đặng cho anh em quen lớn dùng thử thử dầu bảo chế trong xứ mình, nên xin ông gởi cho tôi 20 ve dầu nói trên đó, gởi theo Contre-Remboursement, xin ông nhớ đừng lộn thử dầu khác.

Ít hàng cho ông tường và kính chúc cho hiệu của ông buôn bán thanh-vượng.

NHAN-SU,

20. Rue Legendre PARIS XVIIe.

(N° 82)

萬應回生消癰丸

VẠN ỨNG HỒI SANH

TIÊU BAN HOÀN

(Thuốc trị chứng ban)

Thuốc hoàn này công hiệu khác thường. Chuyên trị những chứng cảm mạo khí trời độc-địa trong bốn mùa và bảy mươi hai chứng ban, ban cua, lưỡi trắng, cùng các thứ trái, trái gió, trái rạ và những chứng bệnh lạ-lùng nguy-cấp xưa nay ít hay thấy (những bệnh thầy thuốc coi chẳng ra); hề uống thuốc này vào thì liền thấy sức khởi tử hồi sinh phi thường hiệu-nghiệm của nó.

Cách uống và những chứng bệnh nên uống thuốc này:

● Trúng hàn, trúng thử, ban trái chày nọc, sinh bụng, bợn da làm thổ-tả tay chơn mốp lạnh, hay là ỉa, mửa không ra, cứ sôi ruột đau bụng mải, hoặc nhức đầu, chong mắt, hai mắt có huỳnh đen, bất tỉnh nhưn sự.

Phải mấy chứng bệnh này, thì nên dùng nước sôi mà uống với một ve thuốc này, uống hết một lần, như bệnh làm nặng thì phải cho uống liên-tiếp hai ba ve thì thấy bệnh giảm tức thì. Nếu sợ khó uống và thuốc lâu thấm thì tốt hơn nên tán thuốc cho nhỏ, hòa với nước sôi mà cho uống. Thuốc vào bụng đặng thì bệnh ắt thuyên.

● Cảm mạo phong hàn, phát nóng, phát lạnh, no hơi, nhức đầu, hoặc trong mình có phong nên đàm chận nghẹt hơi thở, hay là sinh bụng no hơi, hoặc đặng thiên thời, ỉa rớt hay là quặn đau bao tử.

Mấy chứng bệnh này, thì phải dùng chừng hai miếng trần-bì, sắc với nước, lấy chừng vài chén chung nước trần bì mà uống với thuốc.

● Trời nắng đi đường nhằm nơi độc-địa, ắt có san-lâm chương khí, nếu dọ dòi thì rất dễ mà nhiễm lấy uế trọc.

Muốn tránh cho khỏi khí độc, nên lấy ít hoàn thuốc này bỏ vào miệng mà ngậm, thì khỏi lo ta-khi truyền nhiễm vào mình đặng.

(Coi tiếp qua trương sau)

(Tiếp theo bài thuốc TIÊU-BAN HOÀN)

● Bất luận ung-độc, ghẻ nhọt, cùng là các loại rắn, rít, bò-cạp, sáu, dòi, ong-nghe, ong-lỗ, mũi mòng, độc trùng, cả có gai cấn, chích hoặc đâm nhăm, nhức nhối chịu không được, hãy lấy chừng nửa ve thuốc này mà tán cho thiệt nhỏ, đổ một chút rượu tốt vào mà khuấy ra cho sệt-sệt rồi dùng mà đắp nơi vết tích, trong giây phút lần lần hết nhức hết đau như thường.

● Con nit kinh-phong cứng hàm, chẳng có thể cho uống thuốc được, thì lấy một ve thuốc này, cũng tán ra nhỏ, rồi dùng ống trúc nhỏ mà thổi cho được một ít bột thuốc vào lỗ mũi; thổi xong rồi, lấy bột thuốc còn dư ấy nhều vài nhều nước vào mà tán ra cho sệt-sệt, dùng dùng mà xát hai bên ngạt-kéo; còn dư lại bao nhiêu thì chế thêm vào một ít nước sôi đoạn mới cạy răng đổ vào cho nó trong giây phút tỉnh lại liền.

Nếu làm kinh mạng-ti, thì chẳng nên uống thuốc này,
vì thuốc này không có hợp với chứng bệnh ấy.

● Bị té hay là bị đánh chết giắc, cùng các chứng bệnh làm cho chết giắc, hoặc bởi hoảng kinh, nhiệt quá độ, dả dươi như bị hớp hồn, đâm chận phát lạnh, vân vân..... nếu bệnh hơn còn chút hơi thở hơi-hóp, thì lập tức dùng hai ve thuốc này, tán ra cho thiệt nhỏ, lấy một ít thổi vào lỗ mũi, còn dư lại thì hòa với nước sôi hay nước trà mà đổ vào miệng, thì có thể trông cứu tỉnh lại được. Như gặp phải chứng bệnh trầm trọng, thì phải cho uống gấp đôi thứ thuốc này, mới có thể cứu được.

Nhà nha đều nên có sẵn thứ thuốc này để phòng khi hữu dụng.

Hiệu-nghiệm phi thường, trừ trăm bệnh không sai một.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi ve.....	0\$ 20
12 ve.....	2. 00

(N° 83)

補肺聖藥

BỔ PHỔI THÁNH DƯỢC

(Thuốc bổ phổi và trị bệnh ho)

Lá phổi, y-sĩ tàu gọi là TỬ KHÍ CHI QUAN ; hơi thở của con người vô ra đều do nơi đó, nên tánh mạng của con người phải lấy nó mà làm gốc. Tánh nó mỏng-mảnh, hễ nóng quá thì nó khô-khang bắt phải ho, còn hàn quá thì lại bị đàm chận nghẹt lỗ, cũng bắt phải ho. Thật rõ ràng: hàn chẳng đặng mà nhiệt quá cũng chẳng đặng.

Nên nếu dùng thuốc điều-chế không thiện tài mà trị bệnh phổi, thì khó trông thấy hiệu-quả đặng.

Ông lương-y của bôn-đường đã lâu năm nghiên-cứu về chứng ho, nay tìm ra phương thuốc này; dùng rỗng thuốc thượng hạng, bào chế đúng phép, chẳng hàn chẳng nhiệt, hay về sự làm cho thông lá phổi, tiêu đàm và chữa các nơi hư yếu của tạng phế.

Bất luận ; nam, phụ, lão, ấu, mới ho hay là ho đã lâu năm, hoặc lá phổi có bệnh ; nếu dùng thuốc này mà điều trị thì bệnh ắt thuyên giảm liền, hô-hấp đặng thông thương khoẻ khoắn nữa.

Thuốc này cũng trị đặng các chứng ho của nhi đồng vì trong mình có Cam-tích, và của mấy người thiếu-niên, ho vì sắc dục quá độ ; mấy người già cả ho có đàm, ho khan không đàm, làm cho tắt tiếng và mất máu, tức ngực cũng là rất cổ và cuống họng. Tóm tắt lại, nếu dùng thuốc này mà trừ đàm, trị ho, tuyết lao, bổ phổi, thì không có thuốc nào hiệu-nghiệm bằng.

Cách uống :

Nhớ mọi khi uống thuốc phải cầm ve thuốc mà lắc cho mạnh đặng trộn thuốc lên cho đều.

Mọi ngày uống ba lần, hòa với nước sôi cho nóng mà uống.

Người lớn, mọi lần uống hai muong cà-phe.

Dưới 15 tuổi, mọi lần uống một muong cà-phe.

Dưới 10 tuổi, mọi lần uống nửa muong cà-phe.

Con nít dưới 6 tháng, chẳng nên cho uống thuốc này

Nếu bệnh chưa dứt, thì phải uống tiếp luôn trong ít ngày cho đến dứt mới thôi, chẳng nên bữa uống bữa không.

GIÁ : Ve lớn..... 0 \$ 60

Ve nhỏ..... 0 . 40

ĐÂY CÙNG LÀ THƠ CHỨNG KHEN

DẦU THIÊN-HÒA

Pharmacie THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG,
208. Rue des Marins — CHOLON.

Messieurs,

Permettez-moi de vous adresser, par la présente, mes vives et sincères félicitations pour votre essence THIÊN-HÒA DẦU, marque le Cerf.

L'autre soir, lors d'une promenade à Cholon, pris d'un violent mal de tête - dû, je crois, à une indigestion, bien que peu friand de la pharmacopée asiatique, j'entrai dans votre magasin, où, après explications, vous me conseillâtes d'user de votre essence Vạn-ứng THIÊN-HÒA DẦU, marque le Cerf.

Ayant suivi vos indications ainsi que les prescriptions contenues dans la notice jointe au flacon que vous m'avez remis j'eus le plaisir de constater, quelques minutes à peine après, que mes indispositions avaient totalement disparu.

Aussi m'empressai-je — sans doute, vous vous le rappelez bien — de vous adresser dès le lendemain, une commande de 10 boîtes de 10 flacons, que je me fis une joie de distribuer à plusieurs de mes amis, pour qu'il en fassent l'essai.

Cinq de ces derniers, ayant tenté un essai contre un rhume de cerveau, ont obtenu — m'ont-ils affirmé — pleine satisfaction, comme cet autre ami-contre une fois indisposition.

De ces expériences si concluantes je dois déduire que mes compatriotes, surtout de la brousse, devraient faire usage de l'essence Le Cerf, exposés qu'ils sont continuellement aux pires maladies, dues au climat malsain.

Pour rendre service à l'humanité souffrante, vous feriez bien de faire connaître à tous cette essence d'une efficacité sure et d'une fabrication non suspecte.

Je pousserai même la franchise jusqu'à dire que vous avez tort de ne pas assez faire de réclame pour ce merveilleux produit.

Dû votre modestie en souffrir, je vous renouvelle encore ici mes compliments et je prie le créateur de l'essence « THIÊN-HÒA DẦU » de vouloir bien recevoir l'hommage de ma profonde admiration.

Veuillez agréer, Messieurs, l'assurance de mes salutations bien distinguées.

NGUYỄN-VĂN-KHANH dit Paul MARCHÉ

Journaliste — SAIGON.

(N° 84) 補腦壯筋露

BỔ NÃO TRẮNG CÂN LỘ

(Thuốc bổ óc)

Thứ thuốc nước này dùng để mà bổ thân thể và dưỡng trái tim, duy nhứt hay về bổ não tủy (cái óc); làm cho gân cốt trắng kiện, ngon ăn và tiêu hóa. Những người, hoặc vì lao tâm quá độ, hoặc thân thể tổn gây vì sắc-dục, rượu-chè cùng là nha-phiến, đến đôi còn da bọc xương, hơi tim thiếu huyết việc nhỏ mọn cũng khiếp-sợ, hay là làm cho giận-dũi không chừng, người mà thân thể dường ấy nếu dùng thuốc này thì tạng phủ điều hòa, để thần dưỡng huyết, làm cho thân thể trắng-khiến, ngon ăn, dễ ngủ bình tĩnh như thường.

Thật là một thứ thuốc bổ rất linh nghiệm.

Thơ cảm tạ về sự hiệu-nghiệm của thuốc này rất nhiều, không thể đăng vào đây cho hết đặng.

Cách uống:

Bất luận: gái, trai, già, trẻ, đều uống đặng cả.

Mỗi ngày uống hai lần, mỗi lần uống 2 muỗng cà-phê, hòa với nước nóng mà uống. Phải uống trước bữa ăn, chừng một giờ đồng hồ.

GIÁ : Mỗi ve..... 1\$50

Pharmacie **THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG**
à Cholon.

Kính ông,

Tôi có dịp dùng thử thứ dầu bá chứng của quý hiệu, kêu là Dầu **THIÊN-HÒA**. Tôi công nhận dầu này là thần-hiệu, vậy mới đáng gọi là dầu bá chứng, và chẳng những chỉ có một mình tôi dùng thử mà thôi, tôi còn thường mua mà phân phát cho những người láng giềng dùng, đều đồng cho là thứ dầu bá chứng không có thứ nào sánh bằng.

Vậy xin ông vui lòng gửi theo cách (Contre Remboursement) cho tôi 100 ve Dầu **THIÊN-HÒA**,ặng có mà dùng, trong mùa khí trời độc địa này.

It hàng cho ông trường tất và kính chúc cho quý-hiệu đặng vĩnh viễn, hầu có lưu tâm tìm thêm diệu-dược đặng giúp ích cho đời.

TRẦN-TRINH-TRẠCH.

DẦU THIÊN-HÒA

« là thứ dầu bá chứng không có thứ nào sánh bằng »

Khi tôi đi bên Pháp, dọc đường
gặp sông to, gió lớn, thời tiết ít
hợp với người mình mặc quần, nhưng
nhỏ quần Chiếu-hoa là món thuộc
hạng, đã nhiều phen cứu giúp.

Năm Phi,

Nhà thuốc **THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG**

208, Rue des Marins -- CHOLON

Kính ngài,

Tôi vì sự ích lợi chung nên mới viết ít hàng vắn tắt này và gởi tặng cho quý hiệu mấy tấm chơn-dung của tôi, để quý hiệu đăng trong báo cho mọi người biết cũng như tôi đã biết và công nhận rằng:

Thứ thuốc **Thiên-hòa Ban-dược** của quý hiệu bảo chề là phương thuốc trị bệnh ban rất hiệu nghiệm; vì tôi và nhiều người quen biết với tôi đã nhờ thuốc ấy mà khỏi bệnh ban một cách rất mau chóng.

PHÙNG-HÁ

**Chân dung của
nhà danh họa Trung-Hoa
M. HOÀNG-ÀO-NGÔ**

gởi tặng cho bôn-hiện cũng một
lượt với bức thơ của ông gởi khen

== DẦU THIÊN-HÒA ==

Bức thơ có đăng ở trương sau đây.

KHÔNG BAO GIỜ SAI VỚI LỜI QUẢNG-CÁO :
**DẦU “THIÊN-HÒA” NGĂN NGỪA VÀ TRỊ
BÁ CHỨNG BÌNH RẤT LINH NGHIỆM**

*Độc giả hãy xem bài lược dịch bức thư khen tặng của nhà
danh họa Trung-Hoa là M. HOÀNG-ẢO-NGÔ thì rõ.*

Thiên-Hòa-Đường chủ-nhơn nhà giảm,

Bỉ-nhơn vì nghĩ rằng lúc này là cái thời kỳ quốc-nạn, mỗi người nhứt là phe văn-hóa và phe nghệ-thuật lại còn phải đầu-vai chung cật lại mà gánh lấy cái nghĩa vụ cứu nước cho hân-hải, hân hoi. Đã vậy lại còn gần đây cái mạng-linh toàn quốc tổng động binh mới khởi sự ban hành nên phe chúng tôi chẳng nài nhọc-nhắn bút-thương mặc-pháo mà làm một thứ khí-giải để sát-dịch bằng cách tuyên-truyền, cũng không hồ rằng đã làm-tròn phận sự báo quốc là cái thiên chức của quốc-dân. Bởi thế nên từ ban mai đến tối tay không rời bút, hơn tháng mấy nay nét bút không ngừng, nhiều khi tinh thần hình như đã-dưới, cũng bởi tích lao quá độ mà ra. Mấy hôm nay lại thấy mỗi khi cầm bút tư-tưởng những cảnh vật của mình muốn họa, thì thâm thay bề càng suy-nghĩ thì bộ óc càng đau, làm trở ngại công-việc rất nhiều. May nhờ một người bạn thấy tình hình như thế mới giới thiệu với bỉ-nhơn dùng thử **DẦU THIÊN-HÒA** của quý-hiệu. Thật quả nhiên thoa vào thì thấy tinh-thần phấn chấn, làm việc không có bần-thần mỏi-mệt như trước, còn cái nhức đầu trong óc thì tiêu tan từ nào không biết.

Thật thử dầu quý-hiệu chế lấy làm hữu-ích cho nhơn quần xã-hội, dầu gọi nó là thánh-dược cũng không cho là quá đáng vậy.

Cholon, le 17 Novembre 1937.

HOÀNG-ẢO-NGÔ

(N° 85)

萬應天和油

VẠN-ỨNG THIÊN-HÒA DẦU

Dầu Thiên-Hòa (Dầu bá chứng)

Thứ dầu trị bá chứng này của ông DIỆC-HOÀI-ĐÔNG, lương-y của hôn-đường chế ra, lựa ròng các vị thuốc đều là thượng phẩm, rồi dùng theo phép tán-học mà nấu ra và đặc lại rồi mới chế thành thứ dầu này.

Nhờ nó khữ độc, trừ tà, tánh hòa, công tuấn, nên uống và thoa đều đặn cả. Nếu trong mình không bệnh, thì dùng nó đặn làm cho khỏe-khoắn tinh thần ; còn có bệnh, thì do theo bệnh mà điều trị thì đều có công-hiệu cả. Thật là thiên-nhiên hòa-bình và là một phương thuốc để hộ thân rất quý báu vô cùng.

Thứ dầu này chủ trị các chứng bệnh kể sơ dưới đây ;

☉ Bất luận : già, trẻ, lớn, bé, bốn mùa cảm mạo, cảm gió, nghẹt mũi, nhức đầu, long óc, khi nóng, khi lạnh, cùng các chứng ban-cua lưỡi-trắng, hoặc tứ chi mỗi mệ. Thoa và uống đều đặn cả.

☉ Cảm thử thấp nhiệt, ầu-tả, cùng là ăn uống không tiêu, no hơi, tức ngực, đau bụng, bợn-dạ, ợ chua, sôi ruột và đau bụng hay là bao-tử, tứ-chi phát lãnh, đại sóng buồn mửa. Thoa và uống đều đặn cả.

☉ Bồi phong hỏa nhức răng, làm cho sưng hàm, đau cổ, đau họng, tữu phong nhức căng, ghẻ ngứa, ghẻ hờm, vô danh chung độc, bị té hay là bị đánh, treo gân đau nhức ; con-nít thai độc, mũi mòng cắn ngứa, da ngứa thịt tê ; nhứt là có phong, tay chơn sưng húp. Dùng thứ dầu này linh-nghiệm vô cùng. Uống hay là thoa đều đặn.

☉ Bệnh siễn ho-hen, đàm chận khò-khè trên cổ hay là bít lỗ trái tim, làm cho bất tỉnh nhưn sự và cứng ngạt-kéo, thì lập tức dùng dầu này mà thoa vào hai môi ở phía trong và thoa vào hai bên bàn-tang, nơi cổ và trước ngực. Hãy dùng dầu này mà xát cho mạnh, rồi rót một chén nước sôi, lấy dầu này nhiều vào tám nhều cho uống thì thấy thuyên giảm tức thì.

(Coi tiếp qua trương sau)

(Tiếp theo bài DẦU THIÊN-HÒA)

● Đàn bà ốm-nghen buồn mửa, chẳng muốn ăn uống cũng là sản-hậu, trúng phong, chóng mặt, đau bụng, mảy chứng ấy và nhứt là khữ hàn, trừ đàm, khữ phong và làm cho tan máu bầm, thì dầu này thật là hay hơn hết. Hãy dùng nó mà thoa vào hai bên bàn-tang, ngực, bụng và rún, rồi y theo cách chỉ rõ sau đây mà cho uống, thì thấy hiệu-nghiệm tức thì.

● Con nit, kinh-phong, ầu-tả, ngày đêm la khóc, bú vào thì ọc, lúc thì nóng lúc thì lạnh, hoặc ho hoặc chẳng ngủ, thì nên dùng thứ dầu này mà cho nó uống và thoa cho nó, trong giây phút nó nín khóc và ngủ yên như thường.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống từ 4 nhều cho đến 8 nhều. Con nit, uống từ 1 nhều đến 4 nhều.

Nhều vào nước trà, hoặc nước nóng cũng đặng cả.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$28

TẶNG DẦU THIÊN-HÒA

(Ca điệu Hành-Vân)

Hay đệ nhứt là :

Dầu hiệu THIÊN-HÒA,

Nhãn hiệu " CON NAI ".

Của ông Y-sĩ,

Danh DIỆC-HOÀI-ĐÔNG,

Đã công dày chế luyện,

Dầu ai sồ mũi.

Hoặc no hơi, đau cổ, nhức răng.

Đàm chận hầu, thở nghe khô-khè,

Bàn thần dả-dưới,

Buồn mửa, ợ chua.

Túc-ngực, nhức đầu,

Bốn mùa cảm mạo,

Ruột hay sôi vì ăn chẳng tiêu.

Dầu hay trị hơn trăm chứng.

Thần-hiệu vô cùng.

Có sẵn để dùng,

Tại bình chi cũng thuyên-giảm ngay.

Có mua thì nài nhãn " CON NAI ".

Kẻo lầm thư giả,

Uổng tiền mà lại mang tai !

(N° 86)

天和癍藥

THIÊN-HÒA BAN-DUỢC

(Tên có cầu chứng)

(Thuốc nước trị bệnh ban)

Xứ Việt-Nam này, gần đường Xích-đạo, cho nên khí trời nóng nẩy, mới sanh ra rất nhiều chứng bệnh ban.

Những chứng bệnh như : phọc thữ, nhiễm uế-trước sa khí thanh hành ; hoặc cảm mạo thời chứng, lúc nóng, lúc lạnh không chừng ; hoặc nhưe đầu, đau xương đau cốt, đêm ngày nóng mê-mán ; hoặc san-lam, chướng-khí, bất phọc thủy thổ, cùng là lúc khí trời độc địa, dịch khí lưu hành, trái trời, trái rạ, v.v... các chứng ấy, nếu vương lẩy một thì thật là nguy-hiểm.

Ông lương-y của bốn-đường, đã làm công-phu nghiên-cứu về chứng BAN này, mới tìm ra phương thể để chữa nó và đã nhiều phen thí-nghiệm đều đặn mỹ-mãn ; nên bào chế phương thuốc nước này để trị các chứng bệnh ban và trái, công-hiệu lạ-lẫm đầu đầu cũng nghe danh biết tiếng. Nhưng ông lại muốn cho thứ thuốc này trở nên một phương linh-dược, chữa được toàn các chứng ban và bá phát bá trúng, nên nghiên-cứu lại rất kỹ lưỡng và gia thêm vào nhiều vị trị đặn ban cua, lưỡi trắng, phối cùng các vị quân thần tá sứ, thiện năng điều chế âm dương, làm cho ngủ tạng lục-phủ, nếu đã cảm mạo chứng ban, hề uống thuốc này vào thì tiêu tan mất tích.

Sánh với các thứ thuốc ban của hiệu khác, thì khác nhau xa lắm ; còn đối với thân thể của người, thì nó không công phạt như thuốc khác nên khỏi lo đều phạm thuốc.

Ấy là một phương thuốc tận thiện tận mỹ, chẳng nên coi nó như các thứ thuốc tầm thường bán khắp nơi trong bốn xứ.

Cách uống : Chẳng luận : nam, phụ, lão, ấu, đều uống đặn thuốc này. Đàn-bà có thai, cũng uống đặn.

Người lớn, mỗi lần uống 1 ve, hòa với nước sôi mà uống.

Con nít, từ 1 tuổi đến 5 tuổi, mỗi lần uống một phần tư ve.

Từ 5 tuổi đến 10 tuổi mỗi lần uống nửa ve.

Nếu uống vào mà mửa ra, thì phải chờ uống lại cho đến khi hết mửa mới thôi. Thuốc này có ích mà dùng nhiều vô hại, nên có uống nhiều một chút ít cũng không sao cả.

Mỗi ngày uống 1 lần, như bệnh nặng thì một ngày một đêm, phải uống đến 3 lần.

Vạn ứng vạn linh, thật đáng gọi là linh dược. Kẻ ở nhà hay là người đi đường xa nên phòng hờ cho có sẵn thuốc này.

GIÁ : Mỗi ve..... 0 \$ 30

12 ve..... 3 . 00

DẦU-THIÊN-HÒA

(N° 87)**花柳搜毒骨痛水**

HUÊ-LIÊU

SƯU-ĐỘC CỐT-THÔNG THỦY

(Thuốc trị bệnh dương-mai nhập cốt)

Trong đời này chẳng có bệnh chi độc cho bằng bệnh DƯƠNG-MAI, (tục gọi là TIM-LA) sách tâu kêu là HUÊ-LIÊU, nó làm hại cả chung thân của con người mà ai ai cũng đều biết vậy. Nếu để cho nó nhập cốt, thành ra cốt-khi thì bệnh càng thêm nặng, khó mà điều trị cho mau lành dặng.

Bệnh này khi truyền nhiễm cho một người nào, thì trước hết truyền vào khí huyết, sau thứ huyết độc ấy lần lần truyền vào cả huyết tốt trong thân thể, trước hết trầy lở ngoài da rồi mới vào gân cốt; chừng ấy mới phát ra ngoài sanh ra hoặc tim-la làm cho lở loét âm-hộ hay là dương-vật, hoặc nổi mụn đầy cả châu thân, làm hột xoài, đau lâu, rất nhiều chứng. Đến chừng gân cốt nhức nhối, thì bệnh đã thâm vào bô tử; nếu trị không nhậm phép, thì độc nó kết tụ vào một nơi nào đó mà làm cho liệt hết nửa thân mình, hoặc bên tả, hoặc bên hữu hay là cả châu thân tê nhức, khó bề cử động thành ra bệnh liệt.

Ông lương-y của bốn-đường là ông Diệc-Hoài-Đông, hiểu rõ căn do của bệnh này, đã nhiều năm nghiên-cứu và lẫm phen thí nghiệm, nên dùng nhiều vị thuốc lạ và công lực lẹ-lăn mà chế thành ra thuốc nước này, đã trừ dặng độc và làm cho huyết tốt như xưa, mà lại làm cho gân cốt trở lại mạnh mẽ như thường. Cho nên chẳng luận tim-la mới vương hay là lâu năm cốt-khi, nếu dùng thuốc này thì dặng khỏi bệnh, không còn trở đi trở lại nữa.

Thuốc này gần xa thấy đều nghe danh tiếng và đều công nhận là bá phát bá trúng, thật là một thứ: THẦN-DIỆU THÁNH-DƯỢC.

Cách uống :

Khi uống thuốc phải cầm ve thuốc mà lắc cho mạnh dặng cho thuốc trộn đều. Mỗi ngày uống ba lần, sớm mai, trưa và tối; mỗi lần uống 3 muổng (muổng cà-phe), uống trong ít tuần thì thấy khỏi bệnh. Bệnh nhẹ thì uống một hai ve, bệnh nặng thì bốn năm ve, mới tuyệt dứt.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$50

KINH CÁO

Phương thuốc nước trị các chứng bệnh ban của bốn-đường chế ra, trước kia kêu là : BAN-DUỘC THỦY ; nhưng từ nay trở đi, sẽ đổi tên lại kêu là « *THIÊN-HÒA BAN-DUỘC* ».

Sở dĩ có sự thay đổi như vậy, là vì mới đây các nhà đại-lý của bốn-đường và nhiều vị thân-chủ qui yêu có cho bốn-đường hay rằng : có nhiều thứ thuốc trị bệnh ban, cũng lấy tên BAN-DUỘC THỦY của bốn-đường mà đặt cho tên thuốc của họ.

Bởi đó cho nên bốn-đường định đặt tên mới « *THIÊN-HÒA BAN-DUỘC* » này để thế cho tên cũ BAN-DUỘC THỦY, đừng cho chư tôn khỏi phải mua lầm những thuốc giả mạo của bọn vô lương.

Bốn chữ « *THIÊN-HÒA BAN-DUỘC* » này gồm có ý nghĩa đều đủ là : *thuốc nước trị bệnh ban của bốn-đường (THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG)*, lại bốn-đường đã có cầu chứng bốn chữ này nơi Tòa, để ngừa những sự gian xảo của bọn người vô lương tâm ấy.

Vậy từ nay trở đi, mỗi khi mua thuốc, xin chư tôn nhớ nài cho phải thuốc « *THIÊN-HÒA BAN-DUỘC* » của bốn-đường, thì mới tránh được những sự lừa gạt gian xảo.

Cholon, ngày 2 Septembre 1934.

THIÊN - HÒA - ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG

CHỦ NHƠN: Y-SĨ DIỆC-HOÀI-ĐÔNG

Cần khải

(N° 88)**五淋白濁檸檬膏**

NGŨ-LÂM BẠCH-TRƯỚC

NINH-MÔNG CAO

(Thuốc đau lậu)

Thứ thuốc cao này chuyên trị cho đàn-ông và những người con trai vương nhảm ngũ-lâm bạch-trước (tục gọi là bệnh đau lậu), mà mỗi khi tiểu-tiện thì có mủ và làm cho nhức-nhối rất đau nơi lỗ đái. Thuốc này hay về tẩy trừ các thứ độc tích-tụ trong đường tiểu-tiện, hoặc bởi bệnh dương-mai huê-liều mà ra, hoặc phòng sự quá độ không kiên-cử trong những lúc đàn-bà không sạch sẽ, hoặc khi giao-cấu chẳng đề tự nhiên, lại nên cho diên trì sự giao-hiệp, cùng là ăn uống những đồ hậu-vị quá, nên sự nóng nảy tích trữ trong mình rồi tụ nơi bọng đái lâu ngày thành độc.

Dùng thứ thuốc này chẳng những giải nhiệt độc và làm cho thông đường tiểu-tiện mà thôi, lại còn bồi dưỡng tạng thận đặng sung túc nữa. Uống thuốc này vào liền thấy bớt lần lần, nhưng cần phải uống cho khá nhiều để trừ cho tuyệt căn và dứt độc.

Thuốc này đã không phạt tì, mà lại không hề làm hại đến đường hậu tự.

Cách uống:

Mỗi ngày uống hai lần, mỗi lần uống một muổng (muổng cá-phe), hòa với nước nóng mà uống.

Phải uống luôn cho đến khi thiệt dứt bệnh, chẳng nên bữa uống bữa không.

GIÁ: Mỗi hộp... 0 \$ 60

(Tiếp theo trang 156)

— Tôi là phóng-viên báo « Đời Nay » đến lấy tin chớ không phải....

— Ồ ! Phóng-viên nhà báo ! Đi đâu cũng gặp các anh ! Anh có biết rằng trong trường-hợp rắc-rối như vậy anh không được đến đây làm rộn chúng tôi ?

— Nhưng tôi nào có làm trở ngại các ông. Tôi chỉ yên lặng làm phận sự của tôi thôi.

— Không được ! Anh phải ra ngoài kia đứng. Anh muốn

điều-tra, hãy chờ chúng tôi làm xong việc đã.

— Ông có thể cho tôi ở đây trong 15 phút nữa không ? Tôi sẽ giúp ông một tia ánh sáng trong vụ án mạng này.

— Anh ? Anh có thể giúp tôi tìm thủ-phạm ?

— Tôi có thể giúp ông tìm ngay thủ-phạm. Thật vậy.

— Anh đừng đùa-bỡn với tôi, vì tôi không ưa đùa ấy ; nhứt là trong lúc làm việc trọng-hệ như lúc này. Anh có biết rằng chung quanh người bị giết chúng tôi tìm không ra một dấu tích gì chứng tỏ rằng hung-thủ có đến rình mò ở đây cả.

— Phải ! Chung quanh ông Tâm đã chẳng có dấu tích gì của hung thủ để lại, mà cho chí ngoài vườn, trước bức thềm cửa này cũng không có dấu chơn của hung-thủ thoát chạy ra đây nữa.

— Thế anh muốn nói hung-thủ là một người ở trong nhà này chăng ?

— Không ! Không ! Chính vì không có những dấu tích của hung-thủ để lại nên tôi mới phát-giác ra được hung-thủ là ai.

Nguyễn-Minh vừa nói dứt lời thì quan Bồi-thăm mỉm miệng cười một cách ngạo - nghê, dường như ngài muốn tỏ cho

(Coi tiếp qua trang 198)

(N° 89)**皮膚濕毒通治水**

BÌ-PHU THẤP-ĐỘC

THÔNG TRỊ THỦY

(Thuốc nước trị ghẻ)

Thuốc nước này trị các thứ ghẻ ngoài da. Bởi trong mình thấp độc mà sanh ra ngoài da, nổi mụn ngứa ngăm cũng là các thứ lác, ghẻ ngứa, ghẻ hờm, long-ben, bắt-biến, mụn bọc, hoặc nổi mụn cùng mình dướng như lên trái, làm cho ngứa gãi chẳng ngớt tay, nước vàng rịn chảy nơi mấy mụn ngứa gãi tróc mảy.

Ông lương-y của bổn-đường nghiên-cứu đã lâu, nên rõ biết các chứng này bởi ngoài cảm mà thọ phong thấp, hoặc triêm-nhiễm lấy ô-uế mà bị phải một thứ vi-trùng núp ở dưới một lớp da mỏng, mắt người không thấy dạng. Nên người mới gia tâm bảo chế ra thứ thuốc nước này, xức nó đã không lở thịt, lại không lấm dơ quần áo, mà trừ diệt các thứ ghẻ chốc nói trên đây, làm cho những giống vi-trùng phải chết tuyệt hay là do nơi chơn lòng mà ra, thì bệnh mới mau lành dạng.

Cách dùng :

Mỗi ngày phải thoa cho được mười lần.

Dùng một cây tăm, lấy bông gòn mà vắn ngoài đầu cây, dùng mà chấm thuốc này dạng thoa vào chỗ ghẻ.

Ghẻ mới phát, dùng chưa hết một ve thì thấy lành liền.

Ghẻ đã lâu ngày, thì dùng chừng vài ba ve, sẽ thấy lành trơn như trước.

GIÁ : Mỗi ve.....	0 \$ 20
12 ve.....	2 . 00

(Tiếp theo trang 196)

Minh biết rằng ngãi cho lời Minh nói đó là lời của một người vô học-thức nói bừa. không đủ tin. Tuy vậy, quan Bồi-thăm cũng hỏi Minh :

— Thế hung-thủ là ai ?

Minh tự-đắc, trả lời lém lỉnh :

— Xin ngài cho phép tôi đề danh cái tin đặc-biệt ấy, cho độc-giả của báo « Đời Nay ».

Minh nói xong, cúi xuống đặt lượm lên một nắm giấy nhứt trình đã vò nhàu nát và nửa điếu thuốc tây đã tắt. Hai vật ấy nằm gần cái thây của ông Tâm. Minh cúi chào quan Bồi-thăm rồi bước ra sân.

Nửa giờ sau, khi nhà chuyên trách đã làm « ăn-kết » xong và đã cho chở tử thi ông Tâm vào nhà thương, Minh mới lần đến chỗ xảy ra án mạng để xem xét kỹ lưỡng một lần cuối cùng nữa. Chàng đóng cửa lại rồi mở cửa ra, cúi mình xuống xem xét từ cái chốt cửa. Minh lại mượn người nhà dắt chàng đi xem từ cái cầu tiêu cất tại đâu. Sau cùng, chàng hỏi người con trưởng-nam của ông Tâm :

— Con dao phay hung-thủ dùng đâm ông cụ có phải là con dao của nhà này chăng ?

— Dạ, chính là con dao của nhà, thường dùng mỗi buổi tối dặng gài cửa này cho chắc.

Minh đắc ý, cười thầm, vì chàng đã biết chắc hung-thủ là

ai rồi, không còn ngờ chi nữa. Minh lật đặt ra xe về Saigon một cách nhanh chóng như lúc đi vậy.

Sáng hôm sau, báo « Đời Nay » phải in trội thêm lên 2 ngàn nửa bản mới đủ. Khắp dân sự ở Saigon-Cholon-Giadinh cho đến nhà chuyên-trách đều đặc-biệt chú ý đến cuộc điều-tra của Nguyễn-Minh về vụ án mạng đêm hôm qua. Những nhà « ăn-kết » chuyên môn đều cho rằng sự phát-giác của Nguyễn-Minh là đúng với sự thật và hợp với khoa-học. Nơi trưng nhứt báo « Đời Nay », Minh nêu lên một cái tựa mà ai thấy cũng phải đọc :

« Ông Hội-đồng Tâm ở Mytho bị đâm một dao vào bụng chết tốt. Hung-thủ không ai khác hơn là.. ông Hội-đồng Tâm ».

Sau khi thuật qua vụ án mạng, Minh viết rằng: « Hung-thủ giết ông Tâm chính là ông Tâm vậy. Vì sao tôi dám nói thế ? Tôi có đủ bằng cứ chắc chắn chứng tỏ rằng ông Tâm vì sợ, vì quá gấp rút nên bị lưỡi dao đâm vào bụng một cách bất ngờ. Đêm ấy ông Tâm chột ruột muốn đi sòng, vì lúc ban chiều ông ta có ăn hết một chén gỏi đu-đu trong ấy có trộn trái chùm-duột (theo lời

(Coi tiếp qua trang 200)

(N° 90) 外科白樹油

NGOẠI KHOA

BẠCH-THỌ DẦU

(Dầu gió)

Thứ dầu gió này chuyên trị các chứng bệnh ngoài da, công hiệu vô cùng, chẳng có thứ nào bì kịp. Nó hay về xu phong, khử thấp, giải độc, trừ cẩu.

Những chứng phong hàn, thấp độc, gân cốt hay trẹo, thường phãi vọp-bẽ, lắ-léo, tay chơn sưng nhức, hoặc tứ chi tê xụi, trong mình ngứa-ngâm, gãi chẳng ngớt tay, nổi mẩn, có mụn muốn thành ghê, hoặc nổi mảy-day cùng mình, nếu dùng dầu này mà thoa và xát nơi chỗ đau lần ngày và đêm chừng năm mười lần, thì thấy hết bệnh.

Dầu này duy có dùng mà thoa và xức ngoài

da mà thôi, chẳng nên uống

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$20

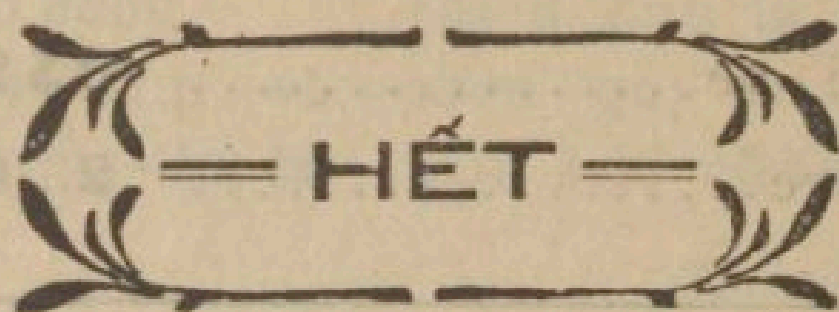
12 ve..... 2.00

(Tiếp theo trang 198)

người con trưởng-nam cho tôi biết). Khuya lại ông muốn đi sông, nhưng không chịu làm phiền người nhà, ông một mình tự cầm đèn đến mở cửa đóng ra ngoài cần tiêu cách nhà chừng 6, 7 thước. Ai cũng biết ở nhà quê, cửa nẻo làm rất lỏng lẻo. Cái chốt cửa thường chỉ là một miếng cây gá vào cửa cho có chừng mà thôi. Ban đêm muốn cho trộm đạo đứng mở cửa được, người ta thường lấy một cây dao chêm ngang qua cái chốt cửa cho chắc. Cái cửa hông ở nhà ông Tâm cũng gai một cách như thế. Ông Tâm là người già yếu, lại nữa ông đang muốn thỏa thích một sự « cần dùng » gấp rút nên ông ta không để ý đến sự mở cửa cho cẩn thận được. Muốn mở cánh cửa ấy, trước hết phải rút con dao chêm cái chốt cửa đã, nhiên hậu mới rút cái chốt cửa ra được. Khi đến trước cửa, ông Tâm để cây đèn dầu

trên một cái bàn con cạnh bên. Miệng ông ngậm điếu thuốc, và một tay của ông nắm một nắm giấy nhựt trình để đi cầu. Ông ta thì già yếu mà cây dao chêm cửa thì rất chắc. Trong lúc gấp rút — ta phải nhớ rằng ông Tâm đang lúc gấp rút — ông ta không thể từ từ rút cây dao ra được. Ông ta hai tay nắm cán dao và rần sức rút mạnh lên cho mau. Lưỡi dao sứt ra khỏi chốt cửa, thì ông Tâm gượng không được nên té ngã ra, cắn cây dao ghim vào bụng ông, bàn đầu không sâu mấy, nhưng sau tại ông Tâm lẫn lộn nên lưỡi dao bị nhấn sâu vô thêm nữa. Bằng cớ là lúc ông chết rồi, bên mình ông tôi còn thấy nắm giấy để đi tiêu và nữa điếu thuốc đã tắt. Tại sao ông Tâm không mở cửa khác mà lại mở cửa hông trở ra vườn ? Là vì ở cửa hông ấy đi ra cầu tiêu gần hơn hết. Thế là thủ phạm giết ông Tâm chính là ông Tâm vậy ».

TRẦN-VĂN-TRI.

(N° 91)

百花香露水

BÁ HOA HƯƠNG LỘ THỦY

(Nước hoa có tâm thuốc)

Thứ nước hoa này (cũng gọi là dầu thơm), là một thứ nước gồm cả trăm thứ kỳ-hoa dị-thảo mà bào chế, sự công dụng của nó lớn lao. Nếu sánh với các thứ nước hoa của mấy hiệu khác chế ra, thì khác nhau xa lắm; còn nói về công lực, thì chẳng những nó đề thần, tỉnh não mà thôi, nó lại có sức xu phong, giải ứ nữa.

Phàm người mà da mặt sẵn có mụn, hoặc có ghê ngứa, lác, lông ben, hoặc bị muỗi mòng cắn nổi mẩn; nếu dùng thứ nước hoa này mà thoa nơi chỗ đau, thì tất nhiên tan mẩn, trừ ngứa, da lạnh lại và trở nên mịn trơn như thường.

Kẻ uống rượu quá chén nhưc dầu, dùng nó mà pha với nước nóng, rồi lấy khăn lông mà nhún vào nước ấy, vắt cho ráo mà đắp lên trên mặt, trong vài lần thì hết nhưc dầu và khoẻ khoắn lại như thường.

Còn gặp lúc mà ở nhấm nơi san-lam, chương-khi; nên thường dùng thứ nước hoa này mà đổ vào khăn mù-soa mà ngửi thì có thể ngừa đặng khí độc của núi non rừng rú.

Người nách hôi, thường dùng nó mà thoa thì mùi hôi lần lần hết tuyệt.

Mùi đã thơm bát-ngát, lại thơm dai; nếu hằng ngày dùng nó mà thế cho nước hoa thường, thì rất hấp vệ-sanh và rất hữu ích.

GIÁ:

Mỗi ve.....

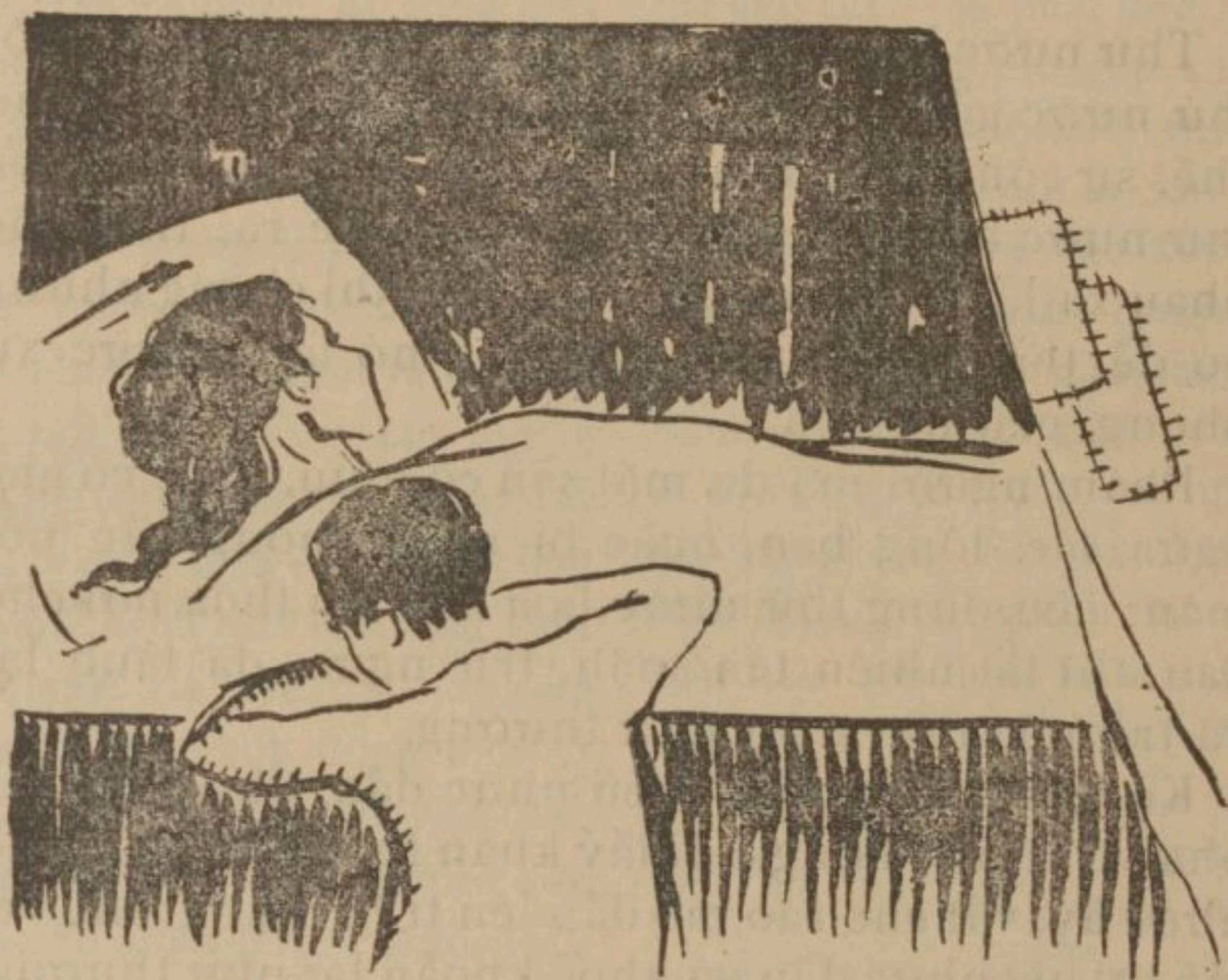
0 \$ 40

12 ve.....

4 . 00

TRUYỆN NGẮN

SAU RẶN TRE...

Sau khi đóng sập cửa chòi, Trọng nhẹ-nhàn nhất chiếc ghế đầu đến ngồi bên giường mẹ, Chàng nghiêng mình, dòm mắt dăm-dăm nhìn vào mặt mẹ một gương mặt hốc-hát, xanh nhợt, thồn-mồn như sắp làm mồi cho tử thần! Hơi thở mệt nhọc, yếu đuối của mẹ làm cho Trọng càng thêm lo ngại! Bỗng chốc hai hàng lệ từ-từ lăn trên đôi má của Trọng, rồi nhỏ xuống giường!...

Đã hơn 10 ngày nay, bà Hai, mẹ Trọng, bị cơn ma bệnh tàn phá, nằm mê sảng không còn biết chi nữa cả. Và đã hơn 10 ngày rày, Trọng cố hết sức mình để toan giết mẹ ra khỏi tay thần chết. Còn cái cuốc, cái xuống, cái dao, cái mát nào của Trọng còn dùng được, Trọng đều đem ra bán rẻ cho hàng xóm để lấy tiền chạy thuốc cho mẹ. Nhưng, bà Hai đã uống hết 5 thang thuốc rồi mà

(Coi tiếp qua trang 204)

(N° 92)

玫瑰保牙粉

MAI-QUẾ

BẢO NHA PHẤN

(Phấn chà răng)

Thứ phấn chà răng này là một phương thuốc gia-truyền, bôn-đường dùng phương thuốc ấy mà chế luyện nhiều lần rất kỹ-lưỡng và nhuyền mình nên dùng thường không hề mòn và hư răng. Phấn này đề dùng mà chà răng mỗi buổi sớm mai khi súc miệng, thì răng đặng bền chắc, khỏi sợ sâu siết ăn hư và đau nhức.

Dùng nó thì răng đặng sạch-sẽ và trắng trong, lại làm cho thơm miệng nữa.

Thật là một phương thuốc chế thành phấn đánh răng, rất hợp phép vệ-sanh và rất tiện lợi cho người dùng.

Cách dùng :

Cũng dùng y một thể với các thứ phấn chà răng hiệu khác, nhưng sự ích lợi của nó, tưởng không có thứ nào mà so sánh đặng.

GIÁ : Mỗi hộp..... 0\$ 20

HÃY DÙNG THUỐC

THIÊN-HÒA BAN-DƯỢC

để ngừa và trị các chứng bệnh ban

RẤT HIỆU NGHIỆM

(Tiếp theo trang 202)

bệnh vẫn còn trầm-trệ. Trước cái cảnh một bà mẹ già đau yếu mà trong nhà lại đang trải qua cơn cùng túng. Trọng có cái cảm-tưởng như đành phải chịu thúi-thủ dưới số mạng, phải chịu tuyệt-vọng! Mẹ đau, nhà không ai, mấy ngày đầu, Trọng còn rần đi làm, ban đêm về mới lo săn-sóc mẹ. Song từ ba ngày rày, thấy bệnh mẹ trở nặng quá, Trọng phải buộc lòng ở nhà để được thường thường gần mẹ, tuy Trọng vẫn biết rằng ở nhà thì không có tiền nữa. Đến hôm nay là đã hai ngày rồi, trong bụng bà Hai không có một nhũ thuốc nào nữa. Trọng đã mấy

phen năn-nỉ lay-lục một ông Lang để mua chịu thuốc cho mẹ, nhưng chàng đành phải thất-vọng thôi! Những người cùng xóm đối với cảnh tình của Trọng không có một chút lòng thương hại nào, dầu rằng một câu hỏi thăm lấy có, họ cũng không buồn ném vào mặt Trọng nữa. Sống trong sự bơ-vơ, hiu-quạnh ấy, Trọng cảm thấy như mình bị người, tất cả loài người ở xã-hội này ruồng bỏ và rầy-rúng chàng. Trọng lấy làm đau khổ quá! Nỗi thất-vọng, sự tủi buồn như cùng một lúc đến tàn hại cả tâm hồn chàng. Trọng chỉ biết khóc thầm.

* *

Một giờ sáng! Một đêm mưa gió âm-u! Ngọn đèn dầu leo-lét treo trên cột tre chiếu ra một thứ ánh sáng tờ-mờ, chỉ đủ soi nội một góc chòi mà thôi. Từ hồi, từ chập, tiếng gió vi-vút thổi làm cho cái chòi của Trọng rung-rinh và bay sập-nóc dường như muốn ngã sập xuống, và một trảng mưa bụi theo kẻ lá hắt tạt vào mặt Trọng và mẹ Trọng.

Chàng vội-vàng đứng dậy kéo cái mền đã cũ và rách nát mà trùm lên tận cổ cho bà Hai. Nghe mẹ ho mấy tiếng nhỏ

nhỏ, Trọng mừng thầm, vì đã biết bà Hai hết lúc mê sảng. Trọng nắm tay mẹ, vừa lắc vừa gọi :

— Mẹ! mẹ! mẹ có đói không, con mút cháo cho mẹ ăn ?

Một phút qua, bà Hai nhướng hai mắt mệt nhọc lên nhìn Trọng. Chàng lại hỏi :

— Mẹ ăn một chút cháo nóng, nghe mẹ ?

Sau một cái gật đầu của bà Hai, Trọng lật đật vào bếp mút cháo mà chàng đã hâm nóng từ lúc tối. Bà Hai ngồi dậy không được, Trọng phải

(Coi tiếp qua trang 206)

(N° 93)

清潤瀉油

THANH NHUẬN TẢ DẦU

(Dầu xồ)

Thứ dầu này chuyên trị các chứng uất bôn, đi tiêu không dặng, hoặc bởi trong đại-trường cùng là bao-tử tích tụ những đồ nóng nảy chẳng tiêu-hóa dặng, lâu ngày làm cho sự đại-tiện không thông, hoặc ăn nhầm những món không hợp, phá bụng làm cho bảo bọt, sôi ruột và đau bụng.

Uống thuốc xồ này vào trong vài giờ đồng hồ thì đi sòng dặng như thường, rất êm ái, chẳng phải mạnh quá, hay là phá bụng làm cho đau đờn khó chịu như nhiều thứ thuốc khác. Đi sòng trong vài lần, chừng sạch ruột rồi thì hết đi, chẳng cần phải uống thuốc cầm lại và cũng chẳng làm hư ti-vị chi cả.

Ấy là một thứ thuốc xồ rất dễ dùng và hợp vệ-sanh.

Cách uống:

Người lớn, mỗi lần uống 2 muổng (muổng canh).

Con nít, mỗi lần uống 1 muổng (muổng canh).

Uống với nước nóng hay là với nước trà, hoặc pha với cà-phe thật nóng mà uống cũng dặng.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$20

(Tiếp theo trang 204)

rót từ muồng vào miệng mẹ. Nuốt được hai ba muồng, bà Hai ngừng lại vừa thở vừa nói:

— Con!... Mẹ biết... mẹ sẽ chết!.... Con..... chẳng nên buồn..... con phải.....

Bà Hai mới nói đến đó, thì Trọng gạt đi mà rằng:

— Xin mẹ đừng nói như thế nữa. Bữa nay con trông mẹ có phần khá nhiều lắm. Ngày mai, con sẽ đến dâng thầy Năm bốt cho mẹ một thang thuốc nữa thì mẹ sẽ mau khá được.

Bà Hai chỉ lắc đầu nhìn con chớ không nói chi nữa. Còn Trọng, khi chàng bảo đề đến ngày mai chàng hốt thuốc cho mẹ là chàng muốn trấn tĩnh lòng mẹ mà thôi, chớ ngày mai tiền ở đâu chàng có mà hốt thuốc. Trọng đã hứa lờ với

mẹ, chàng lấy làm đau khổ và lo lắng lắm.

Trọng để mẹ nằm yên, rồi trở ra cái chõng tre gần đó mà nằm nghỉ lưng. Đầu óc Trọng lúc bấy giờ rối loạn, nửa chàng tin lời mẹ vừa nói đó là thật, nửa chàng cho là lời của mẹ nói trong lúc mê sảng. Nhưng dầu sao, đều cần nhứt của Trọng lo nghĩ là phải làm thế nào cho có tiền đề thuốc thang cho mẹ. Nghĩ đến tiền, Trọng chỉ biết thở dài. Còn ai thương Trọng đâu mà cho chàng tiền? Bán đồ đạc trong nhà chẳng? Còn chi quý giá đâu mà bán được.

Trong bầu không-khí yên lặng, Trọng thở một hơi dài và chíp miệng:

— Thôi, ta cũng thử liệu một phen xem sao?

* *

Năm giờ rưỡi sáng. Mưa đã tạnh hẳn. Phía đông, mặt trời u-ám núp sau bức màn sương dày đục. Trên cành cây còn đọng nước lấp lánh như ngọc, những đàn chim sẽ liu-lo, chiu-chit như mừng rỡ nhau đã thoát khỏi một đêm gió mưa ghê sợ.

Trọng, sau khi đã yên trí rằng mẹ đã ngủ mê; vội vã đẩy cửa bước ra, và theo con bờ ruộng đi về phía xóm dưới.

Hai bên bờ, những đám ruộng lúa chín vàng bốc lên một mùi thơm ngào-ngạt. Cảnh đẹp, trời êm! Đây đó, từng tốp người, kẻ gặt, người cột những bó lúa sai hoàng, nặng trĩu những hạt. Nếu là một người vô tư lự, gặp cảnh này không dễ làm lơ cho được. Nhưng mà Trọng, trước cảnh đẹp xinh của Tạo-hóa chàng như vô tình, không thiết chi đến những cảnh vật nên thơ ấy nữa. Trọng cứ lầm

(Coi tiếp qua trang 208)

(N° 94)

正色西荷油

CHÁNH SẮC TÂY-HÀ DU

(Dầu mỡ)

Thứ dầu mỡ Số 94 (ve tròn) này, cũng một thứ với thứ dầu mỡ Số 73 (ve vuôn).

Cách dùng và công lực cũng như nhau, duy có ve tròn và nhỏ hơn, nên giá rẽ hơn ve vuôn.

(Xin xem bài thuốc Số 73, ở trương số 163 thì rõ).

GIÁ: Mỗi ve (tròn)..... 0\$10

LỜI DẪN: Thờ hay là giấy thép gửi mua thứ Tây-Hà-Du này, xin nhớ biên cái số thứ tự để cho khỏi lầm lộn ve lớn và ve nhỏ, vì vậy cho nên bỗn-hiệu mới in riêng ra một trương và liệt vào số 94 để phân biệt với thứ Tây-Hà-Du số 73 đó thôi, kỳ thật hai thứ dầu không có khác nhau chút nào về được lực và phẩm chất.

Vậy xin chú-tôn lưu ý khi mua thứ dầu này.

HỎI NGƯỜI MUA THUỐC!

HÃY COI CHỪNG

KÈO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO

Mấy năm gần đây, bỗn-đường có bắt đặt tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bỗn-đường. Vậy bỗn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bỗn-đường ở các nơi mua đi bán lại, xin coi chừng kẻo lầm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải phải nhãn CON NAI và phải hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc-sảo, thì mới phải là thuốc thiệt.

(Tiếp theo trang 206)

lủi đi, đi thật mau. Lúc bấy giờ đầu óc Trọng như rối loạn, nỗi lo việc của chàng sắp làm không kết quả, nỗi lo mẹ ở nhà thức giấc chẳng có ai.....

Hai mươi phút sau, Trọng đã đến một tòa nhà lầu hai tầng cất giữa một thửa vườn rất đẹp đẽ. Ấy là nhà của ông hội - đồng Quang, người mà Trọng đã ký giao kèo ở đợ trong 3 năm. Vừa thấy tòa nhà của chủ mình, Trọng đã hồi hộp trong lòng. Đã 3 ngày rày, vì mẹ đau, Trọng đã bỏ phế công việc của ông hội - đồng mà ở nhà. Nay chàng cũng vì mẹ mà lê bước đến đây, biết ông hội - đồng có nhơn tay thương hai giùm cho chàng không? Tuy sợ, nhưng Trọng cũng

đánh bạo bước vào sân nhà; lòng thương mẹ làm cho Trọng không còn từ nan những cảnh nguy-hiểm hay nhục-nhả nữa. Trọng vừa vào sân, toan đi thẳng xuống nhà bếp thì chàng gặp ngay ông hội - đồng đang đứng coi người ta rửa chiếc xe hơi của ông đi Saigon mới về. Vừa thấy Trọng, ông hội - đồng nhảy số lại, tay thoi, chơn đá, miệng thì mắng chửi Trọng rất tàn-nhân. Trọng chỉ biết lặng thinh mà dờ. Đánh Trọng đã tay rồi, ông hội - đồng xô Trọng té xuống đất, rồi hỏi:

— Mấy ngày rày mầy ở nhà đào mã cha mầy hay sao mà không đến đây làm. Sao mầy không ở nhà tể cha mầy luôn!

(Coi tiếp qua trang 210)

(N° 95) 斷根久痢丸**ĐOẠN CĂN CỬU LỖ HOÀN**

(Thuốc trị bệnh kiết (lỵ) lâu ngày)

Thuốc hoàn này hay về sự làm cho điều hòa phủ tạng, hao khí và cố huyết. Dùng nó mà trị chứng bệnh kiết lâu ngày, đường đại-tiện có nhiều đàm, có máu hay là không có, hoặc có đau bụng chút ít hay là không có; ngày đêm không chừng, đi sông chẳng ngọt. Hễ uống thuốc này vào thì thấy công-hiệu liền, chẳng có thứ thuốc nào bì kịp.

Thuốc hoàn này cũng trị đặng những chứng bệnh bởi trong mình hư hàn mà sanh ra ỉa nước không dứt; hoặc kiết lâu ngày, rồi vì rặn thường nên đại-trường (con trê) lòi ra ngoài, thụt vào không đặng.

Nếu y theo cách chỉ sau đây mà uống thì tự nhiên lành bệnh.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống hết một ve.

Con nít, từ 1 tuổi đến 5 tuổi, mỗi lần uống 4 hoàn.

Từ 6 tuổi đến 10 tuổi, mỗi lần uống 8 hoàn.

Uống với nước trà, hoặc với nước cháo trắng cũng đặng. Chứng nặng, phải uống liên tiếp trong vài ngày thì dứt. Đàn-bà có thai cũng uống đặng.

GIÁ: Mỗi ve..... 0 \$ 20

(Tiếp theo trang 208)

Trọng đau khổ quá, nhưng chàng gượng đứng dậy rồi thưa:

— Bầm ông, vì mẹ tôi đau nặng quá, không ai săn-sóc nên tôi phải ở nhà nuôi. Xin ông tha thứ cho.

— Mẹ mày đau thây kệ mẹ mày chớ. Công việc tao mày phải làm.

— Bầm ông, tôi bữa nay xin đến làm cào ông, nhưng..... nhưng mẹ tôi còn đau mà không có tiền uống thuốc. Xin ông mở lòng rộng-rãi cho tôi lãnh tiền công của tôi đã làm 6 tháng nay dặng để nuôi mẹ tôi.....

— Mày đồ mọi rợ! Mày ở nhà tao không đười là may, mày lại hỏi tiền nữa. Mày muốn nuôi mẹ mày, hãy đợi làm cho tao, đũa năm tao sẽ trả tiền cho.

— Con xin lạy ông!

— Đồ chó! Không ai bảo mày lạy! Mày muốn sống thì lập tức ra ruộng khai bờ cho nước chảy đi. Mấy ngày nay trời mưa, ruộng ngập. Mày không khai bờ cho nước chảy, để lúa tao thúi gốc thì cả họ mày phải chết với tay tao.

— Bầm ông, mẹ con sắp chết, xin ông.....

— Đi! Đi! Đứng đó tao dện cho một cây bễ đầu bây giờ.

Không dám cự lại nữa, Trọng vừa khóc, vừa mang cuốc ra đồng. Chàng đưa cuốc lên cuốc đất mà trong óc chàng bấn-loạn lo ngại cho mẹ đau ở nhà. Tuy vậy mà chàng không dám nghỉ, cứ cặm cui làm mãi.....

* * *

Mười hai giờ trưa; Trọng mệt nhọc quá, bèn đến nghỉ dưới bóng một gốc cây. Chàng nằm trên cỏ, đầu gối trên cán cuốc.

Gió hiu-hiu thổi rất mát. Trọng vừa nằm xuống là đã ngủ mê.....

Nửa giờ qua!...

Trọng đang say giấc, thỉnh-linh chàng ngồi dậy, hai tay ôm vế, miệng la làng in ỏi,

làm rung động cảnh đồng bãi yên-tĩnh buổi trưa. Nghe Trọng la, những con cây làm gần đó chạy đến xem, thấy Trọng đã gục đầu xuống đất, trong cổ đâm lên khô-khè, một người trong đám con cây đỡ Trọng lên, thì Trọng đã cứng hàm, mình mẩy tái xanh và lạnh ngắt. Trọng, lúc ngủ, đã bị một con rắn độc cắn nhắm bắp vế.

(Goi tiếp qua trang 212)

(N° 96)

珠珀保嬰丹**CHÂU-PHÁCH BẢO ANH ĐƠN***(Thuốc trị chứng kinh phong của con nít)*

Thứ linh đơn này dùng nó để chuyên trị chứng bệnh kinh phong của con nít thường hay có; tuy dễ trị, nhưng thật là một chứng rất hiểm nghèo, nhất là trong lúc ban đêm và nhà ở xa chợ nếu không có sẵn thuốc trong nhà thì đêm khuya tâm-tối chẳng biết đâu mà kiếm.

Bệnh này khi phát-hiện, thì nó làm cho đứa trẻ cứng hai bên ngạt-kéo, bất tỉnh như sượng, tay chơn co rút, miệng méo, mắt trợn, đàm lên khô-khè chặn đường hô-hấp làm mệt. Hễ thấy đứa nhỏ nào, khi không mà phát lên như thế, thì hãy lập tức dùng thuốc tán này, hòa với nước trà mà đổ cho nó, thì trong giây phút nó sẽ tỉnh lại như thường.

Thuốc BẢO-ANH-ĐƠN này cũng trị đặng nhiều chứng bệnh của con nít, như: cảm mạo phong hàn, ói sữa khóc đêm, trong mình nóng nảy, ầu-tả ra tinh những nước, đau bụng, ỉa mửa, lăn lộn không ngủ, hoặc đòi ầm không ngớt tay, vãn vãn...

Uống thuốc này vào, trong tức khắc thì thấy sự ứng-nghiem phi thường của nó.

Cách uống:

Mỗi lần uống 1 viên (1 liều), hòa với nước trà mà cho uống. Chứng nặng, phải cho uống liên tiếp đôi ba liều, thì tất nhiên hết bệnh.

GIÁ: Mỗi viên (1 liều)..... 0\$20

Nhà có con nít, nên phòng hờ cho có sẵn thuốc này

(Tiếp theo trang 210)

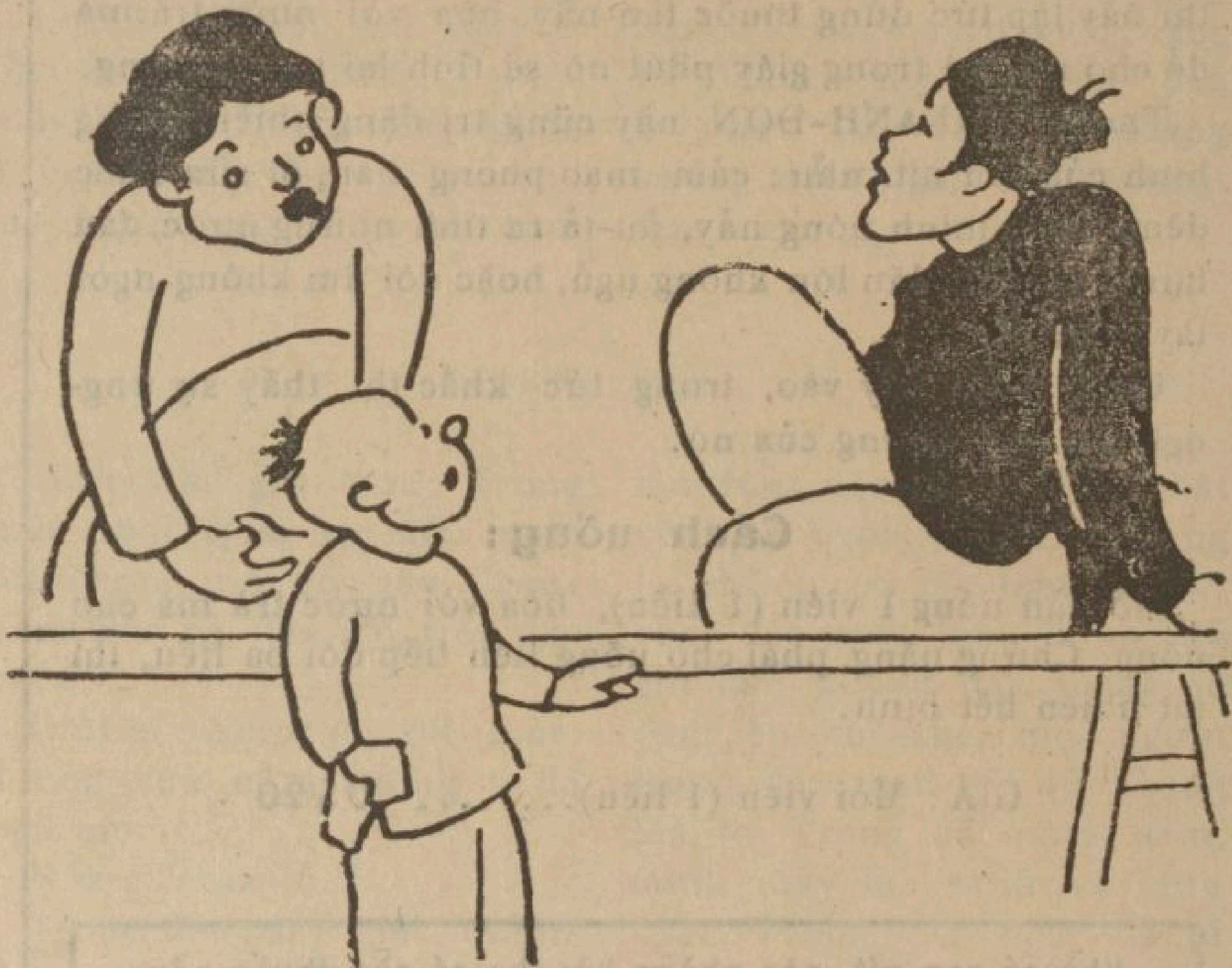
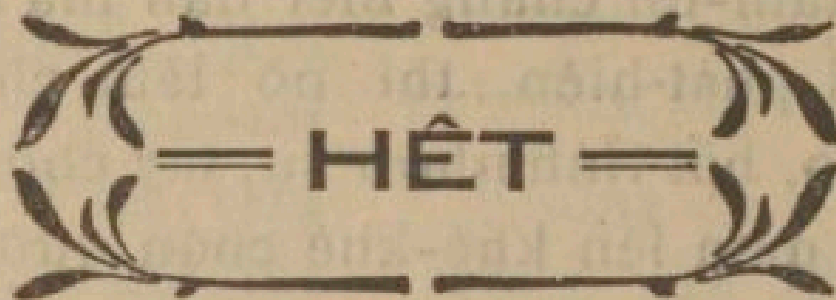
Người ta xúm nhau khiến Trọng về nhà ông hội - đồng Quang. Nhưng khi biết Trọng bị việc rủi-ro nguy-hiêm, ông hội-đồng bèn không cho đem vào nhà. Ông ta biểu chở Trọng về nhà mẹ của Trọng.

Ngực Trọng còn hơi hóp, miệng chàng đầy những bọt. Dem Trọng về đến nhà rồi, người ta vào giường cho mẹ

Trọng hay..... Nhưng khi người ta lay mình bà Hai để kêu bà dậy thì bà ta đã chết lạnh từ bao giờ rồi !...

Ngoài này, người ta cạy hàm Trọng đặt đồ thuốc. Ôi ! thảm thay ! Thuốc chưa vào đến miệng của Trọng thì chàng nất lên một tiếng sau cúi-cùn rồi trức luôn linh hồn theo mẹ!..

TRẦN-VĂN-TRI

— Từ khi có chồng đến giờ chị ấy không hề được đưa nào cả.
Đứa nhỏ — Sao dì ấy nhịn được lâu thế hử mà?

(N° 97)

皮膚化毒丸

BÌ PHU HÓA ĐỘC HOÀN

(Thuốc giải độc)

Thuốc hoàn này hay về xu phong, thanh nhiệt, trừ thấp, sát trùng; nó chuyên trị đặng các chứng thấp-độc và phong-độc trong mình đã lộ ra ngoài da, nổi mụn nho-nhỏ dường như ghẻ ngứa, làm cho cả mình ngứa-ngâm khó chịu; hoặc vô cớ mà thịt vừa sưng vừa đỏ, xem rất ghê-gớm; hoặc trong mình nhiệt độc, sanh ra lác khô, lác ướt, lác đồng tiền, cùng là các chứng ác tât như vô danh chủng độc, làm nhọt, v. v.

Những người nào trong mình huyết xấu sanh ra các chứng ấy, thì nên dùng thuốc này, uống để giải độc, ngoài thì dùng « TRỪ-ĐỘC THỦY » và « THÔNG-TRỊ THỦY » của bồn-đường mà rửa và xức thì lại càng hiệu-nghiệm vô cùng.

Cách uống :

Sớm mai và tối, mỗi lần uống hết một ve, uống với nước trà. Bệnh nhẹ, uống trong ít ngày thì hết; chứng nặng, thì phải uống luôn hai tuần mới hết tuyệt.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20

CHẮC TAY CŨNG NHƯ DÙNG NƯỚC ĐỀ CHỮA LỬA

THIÊN-HÒA

chữa đặng bá chứng bệnh

(N° 98) 精製清寧丸**TINH CHẾ****THANH-NINH HOÀN***(Thuốc sửa máu huyết)*

Thuốc hoàn này, chuyên trị cho những người trong mình nhiệt-độc, có nhiều thấp-hỏa tích-tụ nơi tì-vị, nên làm cho kẻ bệnh cả thân-thể đều bần-thần dã-dượi, bởi hai đường đại, tiểu-tiên không thông, hoặc đường đại-tiên tháo-uất làm bón, sông rời ra huyết; hoặc nhiễm nhảm chứng ngũ-lâm bạch-trược, lở loét đau nhức và nhĩ máu, hay là khi không mà miệng, mũi, răng, họng, phát sưng và nhức, cùng là kiết huyết hoặc kiết đàm (bông, bạch-ly) làm đau bụng, các chứng huê-liều truyền-nhiễm vào mình rồi phát ra ngoài, thành ra : tim-la, thiên-pháo, dương-mai, v. v. ...

Nói tóm lại, các chứng bệnh bởi máu huyết xấu có độc mà sanh ra. Nếu dùng thuốc hoàn này, đều trị đặng cả, công-hiệu rất lạ-lẫm.

Thuốc này dùng toàn thuốc tốt, gồm có nhiều vị thuốc có sức mạnh phi-thường, lại y theo phép mà chế luyện dư mười-lăm lần; nên dùng nó để mà lọc và sửa huyết xấu trở nên tốt lại thì không có thuốc nào bì kịp.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống 1 ve.

Con nít, thì uống chừng nửa ve.

Uống với nước trà.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$ 20

(Tiếp theo trang 214)

THUẬN (lườm Cúc): *Đừng có om-sòm mà! Làm người ta vừa nghĩ xong lại quên phứt.*

CÚC (dừng tay ngó Thuận): *Anh bí người ta tiếp giùm cho lại còn gây nữa!*

THUẬN (nạt lớn): *Thôi! Im! Ông-ông cái hòng mãi.*

CÚC (lại giởn với mấy lá bài): *Im thì im chớ.*

Yên lặng, Thuận trông lên trần nghĩ thơ. Cúc vẫn ngồi sắp bài chơi. Một lát lâu:

CÚC (bỏ divan đến gần Thuận): *Anh! Hồi chiều anh hứa 9 giờ này dắt em đi coi xi-nê sao anh chưa sửa soạn đi?*

THUẬN (bỏ viết xuống bàn, vò đầu): *Thiệt bực mình quá! Hề người ta vừa nghĩ xong thì lại làm om lên cho người ta quên hết.*

CÚC (dịu dàng): *Em có làm om bao giờ đâu. Em nhắc anh đi xi-nê mà.*

THUẬN (đồ câu): *Nhắc đi xi-nê đó cũng quá cha làm om nữa. Không đi đâu hết.*

CÚC (vẫn dịu dàng): *Không đi xi-nê thì đi chơi đâu cũng được. Chiều nay thứ bảy chúng mình ở nhà làm gì cho buồn. Đi anh! đi!*

THUẬN (gắt giọng nói): *Tối bảo im cho người ta làm việc đã.*

CÚC (lém lỉnh): *Anh làm việc gì đâu? Chỉ thấy anh ngồi hăng giờ mà ngó plafond thôi.*

THUẬN (nghiêm trang): *Ừ! Trong lúc anh ngó plafond là lúc anh làm việc đó.*

CÚC (ngạo nghễ): *Làm việc gì lại ngó plafond mãi mà nói làm việc. Anh coi con thằng-lằng đi bắt mỗi chớ làm việc gì. Thôi đi coi xi-nê vui hơn, anh!*

THUẬN (dọng tay xuống bàn): *Nè! Em có thể làm thính trong 10 phút đồng hồ không?*

CÚC (thật thà): *Có thể chớ. Rồi anh dắt em đi chơi nhé?*

THUẬN (lắc đầu, làm thính). Cúc đến nằm trên divan. Thuận nghĩ rồi viết, viết rồi nghĩ. Năm phút qua.

CÚC (ngồi nhồm dậy chạy lại Thuận): *Anh ơi! anh! Gãi dùm lưng em cái anh. Ngứa quá!*

THUẬN (quăng viết xuống bàn): *Thiệt rộn ràng quá! Muốn làm cái gì cũng không yên hết.*

CÚC: *Thì anh gãi cho em một chút rồi làm không được sao. Làm việc gì mà gấp rút vậy!*

THUẬN (vừa gãi cho Cúc vừa nói): *Anh làm thơ, mà làm thơ thì cần phải yên tĩnh, biết không?*

(Coi tiếp qua trang 218)

(N° 99)

猴 棗 止 咳 丸

HẦU TÁO CHỈ-KHÁI HOÀN

(Thuốc trị bệnh ho)

Thuốc hoàn này, làm cho giải biểu thanh lý và cũng hay về sự làm cho thuận khí, trừ đàm. Nên dùng nó để mà trị những chứng bệnh thuộc về tạng PHẾ (lá phổi). Bất luận những chứng ho gì; hoặc bởi phong, hàn, thử, thấp, thảo, hỏa, tích lưu nơi tạng PHẾ, lần lần làm trở ngại cho sự hô-hấp, hít thanh khí vào phổi không thông xuống được, rồi mới làm cho nghẹt cuống phổi, nên mệt thở không kịp; hoặc bởi thảo khí thượng thăng, thủy hư, đàm lên chặn nghẹt đường hô-hấp hóa ra chẳng thông; mấy chứng ấy, chẳng có chứng nào mà thuốc này trị không dặng, uống vào thì thấy ứng-hiệu liền.

Chẳng luận, ngoại cảm, nội thương, có đàm hay là không đàm, đàn-ông, đàn-bà, kẻ già, người trẻ, nếu có bệnh ho, đều uống dặng thuốc này.

Thật quả nhiên là một thứ linh-đơn để trị bệnh ho chẳng có thứ nào hiệu nghiệm bằng.

Cách uống :

Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và chiều tối.

Mỗi lần uống một hoàn, uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi hoàn..... 0\$ 10

Mỗi hộp (10 hoàn)..... 1 . 00

(Tiếp theo trang 216)

CÚC (làm bộ ngây thơ): *Làm thơ dễ chi vậy anh?*

THUẬN (câu): *Làm thơ dễ chơi.*

CÚC (ranh mãnh): *Chơi có vui không anh?*

THUẬN (nói lớn): *Vui.*

CÚC (nín cười): *Vui bằng coi xi-nê không anh?*

THUẬN (xô lưng Cúc ra): *Thôi đừng nhiều chuyện. Cái miệng sao bay-bảy tối ngày, không để làm da non!*

CÚC (bơi giận): *Ai nhiều chuyện hồi nào. Có anh nhiều chuyện chớ ai. Mấy lúc nay lại sao không làm thơ bây giờ phát chứng thơ với thần nữa.*

THUẬN (nổi giận): *Nín giùm một chút mà! Người ta muốn làm gì thấy kẻ người ta, cứ nói hoài.*

CÚC (kiêu ngạo): *Ngồi cả ngày như cái hình gỗ không làm được bài nào cũng chung là làm thơ.*

THUẬN (đông lòng tự ái, nổi dóa): *Nè! Nói cho biết nghe! Chóp-chép cái lỗ miệng hoài thì liệu hồn đa!*

CÚC (điệu giọng): *Anh có thể không làm thơ được không?*

TH ẬN (lờm Cúc): *Em có thể nín thính trong nửa giờ không?*

(Coi tiếp qua trang 220)

(N° 100)

附子理中丸

PHỤ TỬ LÝ-TRUNG HOÀN

Thuốc hoàn này chuyên trị các chứng bệnh, như : trung khí hư hàn, mạng môn hỏa thiếu, tì suy vị nhược, ăn uống lâu tiêu, đau đả mạnh mà chưa bổ dưỡng. tứ chi thân thể thường hay mỏi mệt, hay có hàn-đâm, thường hay ho-hen không ngớt ; hoặc bởi hay ăn những đồ sống-sit nguội lạnh, mới sanh ra kém hỏa, ăn vào khó tiêu, hay nước cực cùng đồ nước dãi, hoặc bởi trong mình quá hàn cả ngày không khát nước, và những chứng như : hoác-loạn tả mửa, đau bụng rút gân, tay chơn chuyển dật, dùng thuốc này đều trị đặng cả.

Những người đau mới mạnh, trong mình còn hư-nhược yếu đuối, nên thường dùng thuốc này để bổ dưỡng và giúp cho tì-vị tráng-kiện, ngon ăn, thì rất mau lại sức.

Cách uống :

Khi có bệnh thì uống mỗi ngày hai lần, sớm mai và chiều tối trước khi đi ngủ ; mỗi lần uống 2 hoàn.

Bình thời, nếu muốn uống để bổ dưỡng, thì mỗi ngày uống một lần ; mỗi lần uống 1 hoàn. Thuốc này uống với nước trà.

GIÁ : Mỗi hộp (4 hoàn)..... 0\$40

HỎI NGƯỜI MUA THUỐC :HÃY COI CHỪNG**KÉO MUA LẦM PHẢI THUỐC GIẢ MẠO**

Mấy năm gần đây, bốn-đường có bắt dặng tại xứ này gần mười vụ giả mạo các thứ thuốc của bốn-đường. Vậy bốn-đường xin quý khách nên lưu-ý trong khi mua thuốc của bốn-đường ở các nơi mua đi bán lại, xin coi chừng kéo lằm phải thuốc giả mạo. Khi mua thuốc xin coi cho kỹ phải nhận CON NAI và phải hiệu THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG, chữ và hình thật rõ và màu mực sắc-sảo, thì mới phải là thuốc thật.

(Tiếp theo trang 218)

CÚC (mỉn cười): Được! Em rín thính 3 giờ cũng được nữa. Còn anh đừng làm thơ trong 3 giờ được không?

THUẬN (làm thính, cầm viết chăm mực nhưng không viết).

Cúc đến divan nằm. Yên lặng trở lại. Mười phút qua. Thuận đang viết.

CÚC (lại gần bên Thuận): Anh làm ơn bùng đèn ra sau cho em đi tiểu chút, anh.

THUẬN (dẫn viết xuống bàn): Thiết hết chỗ nói! Đi một mình không được sao còn bắt đầy người ta nữa.

CÚC (nũng nịu): Không! Em sợ lắm! Không dám đi một mình.

THUẬN (vùng-vấn): Thiết là nợ đời! Thôi bùng đèn đi.

Một chập Thuận, Cúc bùng đèn ở trong ra. Cúc còn đang cột dây lưng...

CÚC (tươi cười): Thôi đi ngủ, anh! đừng viết nữa.

THUẬN (hân-hoan và lưỡng lự): Thôi em đi ngủ trước, để anh làm xong bài thơ này rồi sẽ ngủ.

CÚC (bá cô Thuận): Em hông chịu đâu anh à! Bỏ thơ đi mà! Đi vô ngủ hè.

THUẬN (càng tươi): Em thật đã thắng nàng Thơ của anh rồi đấy.

~ HẠ MÀN ~

== DẦU ==

THIÊN-HÒA

trị bệnh rất lạ lạn

(N° 101)

吐 瀉 霍 亂 散

THỔ-TẢ HOÁC-LOẠN TÁN

(Thuốc trị bệnh thiên-thời)

Chứng bệnh thổ-tả (ỉa mửa), nguyên thuộc về bệnh thiên-thời y thư gọi nó là chứng « Hoác-Loạn ». Nó hay có thêm chứng đau bụng và rút gân cốt, cho nên cái sự nguy hiểm của nó chẳng có chứng bệnh nào đáng sợ bằng.

Trước hết, bởi nơi trời hạn cho nên nóng nực quá lẽ, tự nhiên các hơi uế-trước bay lên, phần nhiều do nơi miệng mũi hít vào, cũng có khi bởi ti-vị khuy-tồn, không đủ sức mà tiêu-hóa những vật của mình ăn vào, hoặc cảm mạo phong hàn, hay là ăn uống những món ăn nguội lạnh, sống sít, không đặng sạch, cho nên chánh bất thăng tả, thanh trược lộn-xộn, mới liêu-loạn đến phũ-tạng mà sauh ra chứng nguy hiểm ấy.

Thuốc tán này, chế ra để chuyên trị chứng bệnh nói trên đây, hiệu-nghiệm rất lạ-lẫm. Cam đoan chắc chắn trừ trăm bệnh không sai một; song phải uống luôn cho đến khi thấy sự công-hiệu chẳng nên nghi nan và nhút-nhát, thì hóa ra trẻ nãi, hư việc. Dùng thuốc này, chẳng hề khi nào mà không ứng-nghiệm bao giờ.

Cách uống :

Trước hết, dùng chừng 1, 2 phân thuốc này mà thổi vào lỗ mũi, rồi mới dùng nước sôi, (nước nóng) hòa với thuốc này mà cho uống.

Người lớn, mỗi lần uống hết 1 ve. Con nít, uống phân nửa ve. Đàn-bà có thai, cũng uống nửa ve. Chứng nặng, uống vài ba ve thì dứt bệnh.

GIÁ : Mỗi ve..... 0\$20

12 ve..... 2.00

CỨU TỬ HUỒN SANH

THUỐC THỎ-TẢ HOÁC-LOẠN TÁN

« trị bệnh thiên-thời rất hiệu-nghiệm »

HỨA-THỌ-ĐIỀN

COMMERÇANT

HONCHONG

HATIÊN

THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG DƯỢC-PHÒNG

à CHOLON.

Kính ông,

Ông làm ơn gửi những thứ thuốc sau đây theo nhà thư Hàtiên.

Sau đây tôi xin cảm ơn ông và cho ông hay rằng : Thuốc số 101 của ông bảo chế, rất hay : tôi mới cho người dùng thuốc ấy, dặng hiệu nghiệm như ý. Thật tôi hết sức vui và mãn vọng, vì người bệnh đã kẻ chết. Nên trong xóm tôi, người nào cũng đều đề ý đến thuốc hiệu « CON NAI ». Vậy tôi có mấy lời cho ông hay.

Ông gửi những thứ thuốc như sau đây :

6 Hộp	Sâm-Nhung Bồ-thận hoàn.....	n° 20
24 Ve	Phát-Lãnh hoàn.....	n° 21
24 Ve	Cấp-cứu A-âu hoàn.....	n° 23
24 Ve	Tâm-Khi Thở-Thống hoàn.....	n° 24
24 Ve	Lập-chỉ Đầu-Thống tán.....	n° 26
24 Ve	Cam-Tịch tán.....	n° 27
5 Hộp	Thối-Nhiệt-Đơn.....	n° 31
10 Chĩnh	Tiền-Dược cao.....	n° 61
12 Ve	Thỏ-Tả Hoác-Loạn tán.....	n° 101
3 Hộp	Truy-Phong Định-Vận hoàn.....	n° 104

Vài lời vắn tắt kính thăm ông và qui-quyển vạn an.

HỨA-THỌ-ĐIỀN.

(N° 102) 立退冷熱散

LẬP-THỐI

LẠNH-NHIỆT-TÁN

(Thuốc trị bệnh rét và chứng nóng lạnh)

Thuốc tán này trị đặng chứng rét, chứng nóng và cũng trị đặng chứng nóng-lạnh nữa. Hoặc tiên lãnh, hậu nhiệt (lạnh trước, nóng sau) hay là tiên nhiệt, hậu lãnh, (nóng trước, lạnh sau) cùng là cảm hàn, cảm thử trong mình có ban, trái gió, trái rạ, nhức đầu, sổ mũi, đau mình đau mẩy, vân vân... dùng thuốc này đều trị đặng cả.

Vả lại thứ thuốc tán này, tánh thuốc thì vị nào cũng hòa bình mà công lực lại mạnh, có sức làm cho hết nóng, hết lạnh trong giây phút.

Hễ trong mình vừa ớn lạnh, bắt bần-thần, tứ-chi mỗi mết, ăn chẳng biết ngon, tựa hồ như sắp muốn đau, hãy uống một liều thuốc này, thì lập-tức thấy sự công-hiệu của nó. Bình thời vô bệnh nếu muốn ngừa các chứng bệnh nói trên đây, mỗi tuần-lễ uống ba lần thì bệnh chẳng hề phát tích dặng.

Cách uống :

Kẻ già, người trẻ, đàn-ông, đàn-bà, đều uống đặng cả. Người lớn, mỗi lần uống một gói. Con nít uống nửa gói. Nếu có bệnh, thì trong một ngày phải uống ba lần. Bình thời, muốn uống để ngừa bệnh, thì một ngày uống một lần mà thôi.

Uống với nước thật nóng, hoặc với nước trà cũng đặng.

GIÁ: Mỗi ve..... 0\$20

Thơ cảm tạ và giấy chứng khen về sự hiệu-nghiệm của thuốc này, không thể đăng vào đây cho hết đặng.

TRUYỆN NGẮN

NÓ NGHÈO !

Quang ngừng đầu nhìn qua tòa nhà gạch cao của ông Hội-dồng, nơi mà những tiếng cười ròn rã vừa chìm lặng vào cõi hư vô. Một ý tưởng so sánh bỗng hiện lên trong trí Quang: nhà ông Hội và túp lều tranh rách nát của mẹ nó phải chăng là cái biểu hiệu đối-tượng của hai số phận đặt gần nhau để gợi lên một sự trái ngược chua chát, mỉa mai ?

Bóng hoàn-hồn chập chờn rơi trên cảnh đồng hoang vắng. Luồng gió lạnh vi-vút reo từng hồi qua đám sương mờ dày đặc. Xa xa, các thân cây trụi lá, dơ lên không những cánh tay khần-khịu, gầy guộc như cổ niu lại chút ánh sáng thừa vừa lần khuất dưới chun trời.

Một cơn ho dữ dội tiếp theo một giây dài rên rỉ từ trong lều tranh bật ra, kêu Quang trở về với những nỗi lo lắng, đau lòng của nó. Giật mình như bừng tỉnh giấc mộng, nó tất tả chạy vào nhà, đến bên giường bệnh nhơn.

Bệnh nhơn là một người đàn bà góa, là má nó, là người thân yêu nhất ở đời còn sót

lại cho nó, từ ngày cha nó, một anh cu-li làm bến tàu, vì phận sự, đã bị một đồng sắt đè bể đầu mà vong mạng.

Hơn 2 năm trời đã qua sau khi sự biến-cổ ghê-gớm kia đã xảy ra trong gia-đình nó. Bây giờ nó đã lên 12 tuổi rồi, cái tuổi mà những con nít con nhà trưởng-giả phong-lưu thường hay phá phách, nũng nịu, ngày đêm chỉ biết vui đùa trong những cuộc vui chơi sung sướng. Còn Quang thì không được biết những điều đó. Sanh ra đời, Quang chỉ biết có những tháng, năm vất vả, làm than, những ngày dài dối lạnh, và hơn hết cả, những tai nạn đau đớn, hải hùng.

Mấy bữa nay, một tai nạn nữa lại tới cho nó, giữa những sự lo sợ bàng-hoàng. Má nó đi một củi ở rừng xa, bỗng lâm bệnh nặng. Quang phải bỏ cả công việc chăn trâu cho ông Hội-dồng, chủ nó, để về nhà lo lắng thuốc thang. Nào ngờ mọi sự săn sóc, chạy chữa của Quang, khốn thay! đều vô hiệu quả. Vì, với mùa đông đến, bệnh ho của má nó càng trầm

(Coi tiếp qua trang 226)

(N° 103) 小兒珍珠根基散

TIÊU-NHI

TRÂN-CHÂU CĂN-CƠ TÁN

(Thuốc trị chứng kinh phong của con nít)

Thứ thuốc tán này, tuy thế tục gọi là « CĂN-CƠ-TÁN », nhưng kỳ thật, dùng để mà trị các chứng cấp mạn kinh-phong của trẻ em thì hay vô cùng. Ông Lương-y của bôn-đường đã nhiều phen nghiên-cứu về thứ thuốc này. Chỉ quyết tinh ích cầu tinh, nên gia vào trân-châu cùng nhiều vị thuốc rất quý báu khác, có sức làm cho thân thể con nít hóa ra cường tráng, giải trừ các chứng bệnh của trẻ con, đáng cho dễ nuôi và mau lớn.

Bởi đó cho nên hễ y theo cách chỉ biểu trong toa mà dùng, thì tất nhiên phòng ngừa đặng các chứng bệnh của trẻ nhỏ. Những chứng bệnh hiểm nghèo như: phong đòn-gánh, phong mạn-tì, chẳng hề phát sanh đặng.

Ấy là một cách chánh-bôn thanh nguyên: « TRỊ BỆNH TRONG CƠN CHƯA PHÁT ».

Cách uống :

Con nít vừa lọt lòng, tắm rửa xong rồi, hãy dùng 1 gói thuốc này, chia làm bốn lần, hòa với nước sôi mà cho uống. Đặng hai ngày cho đến nửa tháng, thì mỗi ngày, 1 gói phân làm ba lần, mà cho uống; hoặc dùng sữa mẹ mà hòa thuốc, rồi thoa nơi núm vú mà cho đưa trẻ bú.

Nhờ nó ngừa đặng những chứng bệnh, như; cấp mạn kinh-phong, trái-giống, trái-ra, ghê-chốc, thai-độc, v. v. . .

Từ nửa tháng sắp lên, thì mỗi lần cho uống 1 gói, hoặc bữa uống bữa nghỉ, hoặc mỗi tuần lễ cho uống hai lần.

Từ ba tuổi sắp lên, thì mỗi lần cho uống nguyên 1 gói.

Nếu cứ cho uống như vậy cho đến bảy tuổi, thì ắt đặng vĩnh bảo bình an.

GIÁ: Mỗi gói..... 0 \$ 25

(Tiếp theo trang 224)

trọng thêm. Thân hình mà nó chỉ còn là một bộ xương dưới chiếc mền mỏng rách tả tơi chằm khiu.

Hai gò má đã lõm xuống, cặp mắt đã hơi đục và sâu, hơi thờ yếu đuối, khô khè. Bình nhơn chỉ còn một cách là đợi Tử-thần đến liễu kết đời mình là xong việc.

Tuy nhiên, những cơn tỉnh mê dồn dập của má nó mặc dầu đã làm cho nó khủng khiếp, kinh hoàng, nhưng nó vẫn ngây thơ không hề tưởng đến giờ tuyệt vọng. Vì nó không chịu tin rằng má nó sẽ chịu bỏ nó cô-đơn ở cõi đời để qua ở thế-giới khác một cách vô tình như vậy. Cho nên Quang còn gẩn chạy ngược chạy xuôi. Nhà có vật gì có thể bán được, nó đã đem bán hết để lo lẫn thuốc thang. Nhưng đến bữa nay, thì thôi, không còn gì nữa! Chỉ còn — phải! — chỉ còn có một siêu thuốc, đợi người ta dùng đến và đã khô cạn từ đời nào!

Quang đưa cặp mắt đắm lệ nhìn quanh. Dưới ánh mờ bắt hiu của chiếc đèn dầu phộng, túp lều tranh trống trải

này, về một đêm đông ẩm đậm càng chứa đầy một vẻ quanh hiu, não nuột, thê lương.

Có tiếng đập cánh sột sạt ở ngoài hiên. Quang sực nhớ đến con gà mái cuối cùn mà má nó còn để dành lại dặng mai đây làm thịt cúng giỗ cho cha nó. Nhưng ở giờ này, bệnh tình mà nó nguy ngập lắm. Ma cứu chữa lấy tánh mạng người sống phải là một công việc cần kíp hơn là sự tỏ lòng hiếu thảo và thành kính đối với người đã khuất. Cái ý nghĩ này, đã trở nên mạnh mẽ và thúc dục Quang. Nó vội vàng thực hành liền.

Nhẹ nhàn, đưa nỏ khốn nạn xò cửa và rón rén bước sau con gà để rình bắt nó. Con vật nhảy tùm xuống rãnh. Sau khi đã té ba bốn lượt trong vũng bùn, Quang mới chụp được con gà, bịt mỏ nó lại vì nó kêu lên oan-oát.

Ngó vào phía trong thấy má nó nằm im thì nó tưởng rằng má nó ngủ nên nó hơi yên tâm. Lặng lặng, Quang khép cửa, tay xách con gà bước ra.

* * *

Trời tối hẳn. Những ngôi sao lấp lánh gieo xuống trên cảnh thôn đã diu-hiu đòi chút ánh

sáng lạt mờ. Đó, đây, trên con đường hẻm ẩm ướt, bùn lầy, những vũng nước như những

(Coi tiếp qua trang 228)

(N° 104) 追風定暈丸**TRUY-PHONG ĐỊNH-VẬN HOÀN**

(Thuốc trị phong và chóng mặt)

Thuốc này chuyên trị, bất luận là : nam, phụ, lão ấu, trúng phong, trúng tà, trúng đàm, cắn răng và cứng ngát-kéo, bất tỉnh nhưn sự ; hoặc chóng mặt xây-xăm, hai mắt đỏ sao, thổ tả (hoác-loạn) và đản-bà sản-hậu, các chứng bệnh phong, nhức đầu, chóng mặt, ăn uống bỏ liều, san-lam chướng khí, khi không phát làm hôn mê bất tỉnh. Con nít, cấp, mạn kinh phong, đàm chận khô-khè, tay chơn gân rút, nếu dùng thuốc hoàn này mà cho nó uống thì trong giây phút tỉnh lại như thường.

Thật là một thứ truy-phong thánh dược, sự công-hiệu của nó hơn thuốc Tô-hạp rất nhiều.

Cách uống :

Người lớn, mỗi lần uống 2 hoàn, uống với nước gừng. Dùng ít lát gừng sống sắc lấy chừng nửa chén nước. Con nít, thì mỗi hoàn chia ra làm 3 phần mà cho uống mỗi lần một phần. Từ 3, 4 tuổi sắp lên, thì một hoàn chia làm 2 lần mà cho uống.

Như khi không mà cắn răng, cứng ngát-kéo, thì dùng 1 hoàn thuốc này, tán ra với nước cho sền-sét mà thoa hai bên hàm, rồi dùng một hoàn khác mà cho uống với nước gừng sống đâm cho nhỏ vắt lấy nước, thì thấy sự thần-hiệu nhậm-lệ của thuốc này.

Trong khi uống thuốc phải kiêng cử, chẳng nên ăn những đồ sống-sít nguội-lạnh, cá, tôm, đồ tanh, vân vân...

ĐẢN-BÀ CÓ THAI CHẴNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi hoàn..... 0 \$ 20

Hộp (4 hoàn)..... 0 . 80

(Tiếp theo trang 226)

mảnh kiến lớn và trông như bê tan tành dưới bàn chơn người ta đập. Từ vài gian nhà lá ẩn sau rặng tre xanh, khói nấu cơm chiều bay tản mát và òm ấp lấy mái tranh. Quang bước qua nhà ông Hội-dồng. Trước mặt nó là một cảnh nào nhiệt, ồn ào của một đám tiệc để mừng ông Hội-dồng vừa được thưởng Huyện Hàm.

Vài tiếng cười chế nhạo của bọn nhỏ đang chơi giỡn ở ngoài sân, chào đón nó. Bà Hội ngồi trên văng lật-đật bỏ chạy ra để xua đuổi nó vì cho nó đã phạm nhầm một tội lớn là dám xâm phạm vào đây để làm mất cái nghi vệ của sự hội họp giữa những khách giàu sang.

— Đi! Đi! Mai hãy tới, tao cho!

Quang năng nĩ:

— Bầm bà! cháu không dám xin chi đâu. Cháu chỉ nhờ bà thương giùm mua giúp cho cháu con gà này, vì má cháu đang đau nặng mà cháu không tiền lo thuốc.

Bà Hội-dồng lia lia lắt đầu:

— Không! không! Đem về, tao không cần gà của mày đâu. Nhà tao thiếu gì, ăn cả năm cũng không hết.

— Nhưng lay bà, bà mua giùm làm phước!

— Chà! Phước với đức! Không phước với đức mà nhà tao được vẽ vang như vậy! Thôi, cho mày ba xu đây. Đi đi cho rảnh!

Mấy tiếng len ken rơi trên sân lót gạch. Quang nhẩn nhục cúi xuống lượm 3 xu của bà Hội vừa liệng cho, rồi cúi đầu xá bà và sắp lưng quay ra.

Lần lượt nó xách gà bước qua nhà ông Xã Cam, ông Hương thân Tâm, ông Hương-sur Ba... Nhưng ở đâu, sự thất vọng cũng chờ đợi nó. Ở đâu người ta cũng xua đuổi nó như xua đuổi quân trộm cướp, tà ma; hơn nữa lại không thêm thi cho nó một đồng điều nào.

* * *

Trên đường về, như một người say, thằng nhỏ khốn nạn lảo đảo bước, dưới mưa phùn lâm tẩm với nỗi oán hận đầy

lòng. Lần này là lần thứ nhứt trong đời nó, mà nó cảm thấy sự tuyệt-vọng, sự cô-độc giữa cái xã-hội người ghẻ lạnh, tàn

(Coi tiếp qua trang 230)

(N° 105)**化 瘀 解 痛 丸****HÓA Ứ GIẢI THỔNG HOÀN***(Thuốc trị nhức mỏi và làm cho tan huyết-ứ) — (máu bầm)*

Thuốc hoàn này hay về hành khí, hóa ứ, huột huyết, giải thổng. Dùng nó mà trị các chứng bệnh có tụ huyết ứ thường gọi là máu bầm. Đàn-bà sản-hậu, cả ngày đau bụng ngằm-ngằm, đường kinh không dứt, khí hư, huyết trệ, ăn uống bỏ liều, đêm ngủ không an giấc, nếu dùng thuốc này, uống vào, thì huyết ứ liền tiêu tan, tinh thần khỏe-khẩn lại như thường.

Hoặc bị té, bị đánh, máu bầm chưa tan, chỗ thương tích đau nhức, tứ-chỉ sưng sốt, mặt mét mình gầy, nói tóm lại các chứng nói trên đây, dùng thuốc hoàn này đều trị dặng cả, ứng nghiệm như thần.

Cách uống :

Bất luận : sản-hậu hay là bị té, bị đánh, có huyết ứ hay là thương tích bên trong, hãy dùng rượu tốt, hòa thuốc này mà uống, hoặc hòa với nước gừng (ít lát gừng sống sắc lấy nửa chén nước) mà uống cũng dặng. Mỗi ngày uống hai lần, sớm mai và tối, mỗi lần uống 1 hoàn ; chứng nặng thì mỗi lần uống 2 hoàn.

Bệnh nhẹ thì trong ít ngày ; bệnh nặng cỡ chừng nửa tháng thì lành bệnh, chẳng lo đều tích tụ huyết ứ lâu lâu làm tức, đau, mỏi, nhức, không chừng.

ĐÀN-BÀ CÓ THAI KHÔNG NÊN UỐNG

GIÁ: Mỗi hoàn..... 0\$ 20

Hộp (4 hoàn)..... 0 . 80

(Tiếp theo trang 228)

nhân, bất lương. Rồi, rất tự nhiên, sự đau khổ thái quá đã mang nó tới lòng phần uất, và thúc dục nó mơ màng tới một cuộc trả thù ghê gớm. Ngay thơ. Quang có biết đâu rằng nó chỉ là một đứa nhỏ bất lực, một nạn nhân của số phận mà xã-hội không thêm đếm xỉa tới, nếu như họ không hành hạ, ruồng rẫy.

Cái ý nghĩ phải trở về để chứng kiến cái chết và cái bình đang thi nhau chia xé thân thể gãy gò, tiêu-tụy của má nó, làm cho Quang thấy sự thống khổ hoàn toàn !

Một tiếng gọi đột nhiên khiến Quang giật mình. Qua bụi tre, Quang nhận ra được chủ hai Lộc, thợ mộc, một người bạn thân của ba má nó.

— Quang ! Lại đây chú biểu. Cháu đi đâu tối vậy.

Quang vội vàng chạy lại, thuật cho chủ hai Lộc nghe bình trọng của má nó, và những điều không may vừa xảy tới

cho nó. Người thợ mộc cầm lấy con gà mái trong tay nó và đưa ra trước ánh đèn. Con vật, khổ nạn ! vì rét quá, đã chết cứng từ lúc nào mà Quang không hay. Ôm mặt, nó khóc òa lên. Cảm động, chủ hai Lộc vội vàng khuyên giải.

— Thôi, cháu đừng khóc nữa ! Để con gà này lại cho chủ. Nó chỉ mới chết thôi, chắc hẳn còn dùng được việc. Đây, cháu cầm lấy 5 cây này ; lại đẳng thầy tư Song hốt cho má cháu một thang thuốc. Cháu đi mau đi, kéo trời tối qua e người ta đóng cửa.

Quang cảm động, tỏ lời cảm ơn rồi quay đi. Chủ hai Lộc còn dặn theo :

— Bình má cháu thuyền giảm thế nào, mai cháu lại cho chú hay tin với nghe ?

Quang « dạ » một tiếng rồi cầm dầu chạy một hơi đến nhà ông thầy thuốc ở đầu xóm. Thuốc hốt xong, lòng mừng khắp khởi, Quang tất tả chạy về.

Thấy má nó nằm im, nó tưởng rằng má nó đang ngủ mê. Rón rén. Quang đi xuống bếp, đốt lửa, đặt siên thuốc. Loay hoay một lát, Quang đã

bưng lên một chén thuốc đến giường bệnh nhơn. Nó se-se cất tiếng gọi « má ! má ! ». rồi dõ mền ra...

(Coi tiếp qua trang 231)

(Tiếp theo trang 230)

Nhưng Quang bỗng rú lên một tiếng kinh hoàng trong đêm thanh vắng lặng. Vì, dưới lớp mền mỏng rách tả tơi, mà nó chỉ còn là một cái thây ma không cử động. Trong lúc Quang đi chạy thuốc thì ở nhà má nó đã hắt hơi thở cuối cùng.

Nhà cửa chung quanh nó

quay cuồng, đảo ngược. Quang ngã gục xuống bên cạnh xác chết, bất tỉnh.....

Giữa khi ấy, những tiếng cười vang sung sướng của đám người dự tiệc bên nhà ông Hội-đồng cũng bốc lên một lượt với những tiếng pháo mừng rộn rã, dòn tan.....

LÂM-KIM.

CÔ GIÁO. — Ngày xuân em thích hoa gì?
TRÒ. — Dạ hoa... hoa tai thứ của cô đó ạ!

TRUYỀN NGÂN

MĨA MAI !...

Năm giờ chiều. Cần đi Đất-Hộ về, ngồi xe kéo chạy ngang dinh Toàn-quyền, chợt thấy một chiếc ô-tô mui trần từ từ trong dinh chạy ra, trong xe bệ vệ một người âu-phục sang trọng ngồi hất hàm ngo xéo Cần. Cần vỗ trán, tự hỏi :

— Ai ngồi trên xe mà giống Khương quá kia ?... Khương !

Người ngồi trên ô-tô bảo sếp-phơ nép xe cận lề đường và ngừng. Cần xuống xe kéo, chắc ý mình không lầm nên vui vẻ chạy lại bắt tay người ngồi ô-tô. Người này lộ vẻ ngạc nhiên và suy nghĩ rồi sau khi nhìn ra Cần là người bạn học ngày trước, thì Khương bèn đổi vẻ mặt vui vẻ, nói lơ-là năm ba câu chuyện, rồi bắt tay từ giả Cần đang lên xe, viện lẽ rằng mình mắc hứa lời đi dùng rượu với một viên phó Tham-biện ở tỉnh mới lên Saigon, khi khác rảnh sẽ nói chuyện. Cần bủi môi trách Khương :

— Mười lăm năm nay mới gặp một lần mà anh đánh giá nhau như vậy hay sao? Không được! Anh với ông Tham-biện

ấy hiểm chi ngày hội hiệp. Vả lại, may tôi được gặp anh đây, tôi không buông tha anh ra đâu. Giờ anh phải đi uống rượu với tôi. Tôi xin đãi anh bữa cơm đề mừng anh.

Dự dự một phút, Khương đành nhận lời. Rồi Cần trả tiền xe kéo, leo lên ô-tô đi với Khương đến nhà hàng Tây. Hai người ngồi đối diện nhau một bàn trải khăn trắng, dưới ánh đèn điện sáng choang. Một vài hợp rượu ngon thấm giọng rồi, Cần nói chuyện thôi huyền-thiên. Chàng nhắc lại mấy năm vô tư-lự hồi còn ở trong trường, ngồi trong lớp học, gần bên cạnh Khương.

Khương mà chúng bạn thường gọi đùa là « nút ních », ai thấy bộ mặt cũng tức cười. Các giáo sư, ông nào cũng năng thưởng « hột vịt » cho Khương. Tuy vậy, Khương có nhiều đặc tính khiến cho nhiều bạn phải yêu mến, mặc dầu tài học Khương rất tầm thường. Vóc vạt Khương phi-nộn, cổ lùn bần, miệng rộng như miệng đây, mà có tài nhai điệu bộ và

giọng nói của các giáo-sư in bệch, ai cũng phải tức cười nhiều khi nôn ruột.

Ở trường, Khương tinh nghịch, liếng thoắng và biếng học. Bao giờ chàng cũng mặc hàng lụa, túi thường nặng xu hơn các bạn khác. Nếu Khương là con nhà hàn-vi đi nữa, vị tất chàng đã thêm đề tâm đến cái tương-lai của mình.

Mà rồi Khương cũng lần mò đầu được bằng Thành-Chung, một lượt với Cần.

Lúc ấy, Cần quen biết với cô Hoan, con một ông giáo ở Dakao. Cô Hoan đẹp, nên Cần yêu cô đáo đê và định cưới cô. Nhưng ông thân của Cần không chịu cho con mình cưới vợ nghèo.

Còn Khương, khi thi đậu rồi, chàng liền ra Hà-nội học trường Pháp-Chánh. Cần thất vọng vì cưới cô Hoan không được, nên đánh liều theo một viên quan nhà binh sang Pháp. Cần quyết dẫn thân vào đời gió bụi để cho phui pha vết thương tình ở cõi lòng.

Cần qua Pháp đăng 6 tháng thì tiếp được một bức thư của cô Hoan cáo-biệt. Hoan, với những lời lẽ khéo tráo trở, tỏ ý muốn xuất giá. Cách một tháng sau nữa, Hoan lại gửi thêm cho Cần một bức thư tín cho chàng hay rằng nàng đã ưng thuận một nơi phú quý, có tương lai rực rỡ, và cuộc hôn-nhơn ấy đã giúp cho ông thân cô Hoan đỡ nghèo. Cần đau lòng như xé, nguyện quên hẳn con người Hoan, mà Cần cho là bạc bẽo. Cần cũng chẳng buồn tìm hỏi xem người chồng của Hoan là ai. Song, tuy định quên mà vết thương trong lòng Cần vẫn rướm máu mãi.

Đến khi mãn lính, Cần còn nấn ná bên Pháp làm công cho một nhà buôn tại Marseille. Rồi 15 năm sau, Cần mới trở về cố hương với hai bàn tay trắng, dưới mắt lạnh đăm của cha. Cần buồn, lại bỏ nhà lên ở Saigon, để đi tìm việc làm. Giữa lúc này thì Cần gặp Khương đây...

* * *

Nhắc lại chuyện xưa một hồi rồi Cần và Khương hỏi thăm nhau về bề làm ăn, về thân thế. Cần nói:

— Tôi ở Pháp về hơn tháng nay, còn thất nghiệp, không dám về ở với cha tôi: tôi đang

lặn lội tìm một chỗ làm, lương bổng bao nhiêu cũng được.

— Còn tôi, Khương đồng-đạc nói, tôi đã được thăng Tri-Phủ nhì hạng, chỉ còn 5 tháng nữa thì lên Phủ hạng nhất, và chắc chắn hai năm

ruồi nữa sẽ lên Đốc-phủ-Sứ. Nè anh Cần, tôi xét tôi như vậy cũng là hữu phước; bọn mình ở trường ra một lượt, chỉ có tôi là tấn bước khá hơn hết. Trong mấy năm làm việc tôi được các quan lớn yêu chuộng, tin cậy luôn.

— Sướng quá! Tôi xin mừng giùm anh!

Cần ngoài miệng thì khen bạn như vậy, chứ trong ý vẫn cười thầm. Khương đâu có ngờ, nên thân nhiên lên mặt:

— Biết sao giờ, anh? Phước trời cho ai nấy gặp. Anh còn nhớ, hồi ở trường, mạnh mấy anh, mấy anh tranh leo giết giải, mạnh tôi, tôi bươn chải theo ý tôi.

— Phải, trong bọn mình, chỉ có anh là hữu phước hơn hết. Hồi nào tôi còn nhớ anh làm một bài toán nhỏ còn khó khăn nữa là....

Khương có hơi thẹn:

Khương ở một tòa nhà lầu cất tại Khánh-Hội, chung quanh có huê-viên sửa sang kiêu mới, cỏ hoa xana tươi, trông rất đẹp mắt.

Cần đến nhận chuông. Một tên bồi ra mở cửa và rước Cần vào nhà. Phòng khách là một phòng chưng dọn cực kỳ sang trọng. Cần ngồi ngó chung

— Vây mà bây giờ tôi làm rapport không ông nào dứt viết vào chữa được!

Cần mỉm cười: rồi lại ôn những kỷ-niệm ở trường một lần nữa... Cần hỏi thăm gia-dinh Khương:

— Anh được mấy đứa con?

— Bốn: hai trai, hai gái.

Cần như lấy làm lạ:

— Mau thiệt!

— Không mau gì. Người ta mỗi năm sanh mỗi đứa thì sao? Tại anh không vợ không con nên nói vậy!

— Ồ! Tôi chắc tôi lỡ thời rồi! Có lẽ tôi không phải cần cưới vợ nữa. Còn anh cưới vợ ở đâu?

— Ở Saigon đây. Mời anh chứa nhứt tới đây đến nhà tôi dùng cơm tối một bữa.

Cần tọc mạch muốn biết nhà của bạn bây giờ sang trọng đến bực nào, nên nhân lời Khương mời.

quanh, suy nghĩ: « Thằng « nut ních » thiệt bảnh chó phải chơi! ».

Bên trong, một vị phu-nhơn vet bức màn nhưng bước ra, tuổi tuy đã quá ba mươi song sắc đẹp vẫn còn như hoa nở, mặt sáng như trăng đầy. Theo sau vị phu-nhơn là Khương, tươi cười chào bạn và nói:

— Nhà tôi đây, anh Cần !
 Tưởng anh không lạ ?

Té ra... Nào có ai đâu lạ !
 Vợ của Khương chính là ý
 trung-nghĩa của Cần ngày trước.
 Chính vì một sự thất vọng
 trong tình trường nó buộc Cần
 phải bôn ba lưu lạc qua Tây
 cốt để chôn lấp nỗi buồn trong
 thời gian hay là trong sự chết.
 Người đó chính là cô Hoan đây.

Nghe lời bạn giới thiệu, Cần
 đã chết điếng cõi lòng, lại thêm
 cái miệng cười của Hoan như

mai mĩa trước mặt chàng. Cần
 lấy hết nghị lực dẫn nỗi uất-ức
 trang ngập trong lòng, và ung-
 dung, mỉm cười với 2 vợ chồng
 Khương :

— Chào... chi ! Và xin mừng
 cuộc tình duyên của 2 anh chi,
 tuy lời mừng ấy có hơi muộn
 màng một chút...

Cần vừa nói vừa cười, cười
 gương để che lấp tiếng khóc
 thầm của trái tim mà chàng
 hết sức dè nén không cho
 nhảy.

LÂM-KIM.

Người mặc quốc phục. — Tôi là « đại nhân » chẳng thêm
 danh chú là đũa « tiểu nhân » mà !

NHÀ THUỐC THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG — CHOLON 236

☉ THIÊN-HÒA-ĐƯỜNG ĐẠI DƯỢC PHÒNG ☉

N° 208, Rue des Marins — CHOLON

Tiệm ngành của bồn-đường lập tại Nam-kỳ (Cholon)
đường Thủy-bình, số nhà 208. tục gọi là hàng cháo mu (1).

MỤC LỤC

THUỐC số:	TRƯỜNG số
1 Thuốc	Tráng dương chương tử hoàn..... 19
2 »	Cường âm chương tử hoàn..... 21
3 »	Điền tinh bồ thận hoàn..... 23
4 »	Điều kinh dưỡng huyết hoàn..... 25
5 »	Bồ thận ích thủy hoàn..... 27
6 »	Diên thọ bồ hỏa đơn..... 29
7 »	Sâm nhung bồ não hoàn..... 31
8 »	Định khẩu phụ quế lý trung hoàn..... 33
9 »	Cường tì khai vị hoàn..... 35
10 »	Sâm nhung ninh thần hoàn..... 37
11 »	Phụ khoa khôn bửu hoàn..... 39
12 »	Sâm nhung vệ sinh hoàn..... 41
13 »	Gia liệu lục vị hoàn..... 43
14 »	Gia liệu bát trân hoàn..... 45
15 »	Trần hạ lục quân hoàn..... 47
16 »	Thập toàn đại bổ hoàn..... 49
17 »	Phụ quế bát vị hoàn..... 51
18 »	Thiên vương bồ tâm đơn..... 53
19 »	Sâm nhung bạch phục hoàn..... 55
20 »	Sâm nhung bồ thận hoàn..... 57
21 »	Tức dư phát lạnh hoàn..... 59
22 »	Trừ đàm chỉ khai hoàn..... 61
23 »	Cấp cứu á ầu hoàn..... 63
24 »	Tâm khí thổ thống hoàn..... 65
25 »	Hồng bạch a lợi đơn..... 67
26 »	Lập chỉ đầu thống tán..... 69
27 »	Khai vị cam tích tán..... 71
28 »	Định kinh tán..... 73
29 »	Cứu nguy bảo an đơn..... 75
30 »	Hồi xuân tán..... 77
31 »	Thần hiệu tối nhiệt đơn..... 79
32 »	Hỏa đàm chỉ khai đơn..... 81
33 »	Tiểu trường khí thống hoàn..... 83

THUỐC số:		TRƯỜNG số
34	Thuốc Kinh kỳ chỉ thống hoàn.....	85
35	» Thần hiệu bạch đới hoàn.....	87
36	» Bảo sản an thai hoàn.....	89
37	» Thanh tâm ngưi hoàng hườn.....	91
38	» Đoạn căn hiệu suyễn hoàn.....	93
39	» Cước khí hoàn.....	95
40	» Lập chỉ thổ huyết hoàn.....	97
41	» Tiết mộng di tinh hoàn.....	99
42	» Chàng hồng hoàn.....	101
43	» Lập chỉ bạch trược hoàn.....	103
44	» Hộ thân phòng độc hoàn.....	105
45	» Thanh độc bồ tả hoàn.....	107
46	» Huê liễu sưu độc linh đơn.....	109
47	» Hườn hồn diệt đả tán.....	111
48	» Song liệu vạn ứng diệt đả hoàn.....	113
49	» Nhãn khoa thối mạc hoàn.....	115
50	» Nhãn khoa phục minh hoàn.....	117
51	» Trừ ai thối hồng nhãn dược thủy.....	119
52	» Khí thống tán (thuốc tức Thiên-Hòa)....	121
53	» Châu phách bát bửu nhãn dược tán.....	123
54	» Thần long nga hầu đơn.....	125
55	» Châu phách nhĩ ung tán.....	127
56	» Thanh độc thủy (thuốc nước trị ghẻ)....	129
57	» Lãn nhục trừ độc thủy (ngoại khoa)....	131
58	» Đoạn căn tiên dược thủy.....	133
59	» Tầm tẩy hàm cam thủy.....	135
60	» Châu phách hắc linh đơn.....	137
61	» Thần hiệu tiên dược cao.....	139
62	» Càn thấp lại dược cao.....	141
63	» Nội ngoại trị thương tán.....	143
64	» Tức hiệu nhũ sang tán.....	145
65	» Sanh cơ trần châu tán.....	147
66	» Hồ phách thiềm thử cao.....	149
67	» Bạt độc sanh cơ cao.....	151
68	» Như ý cao.....	153
69	Tây tạng hồng hoa dầu.....	155

THUỐC số:	TRƯỜNG số
70 Thanh hoa ngọc quế dầu.....	157
71 Khử phong chương nảo dầu.....	159
72 Khử phong chương nảo thủy.....	161
73 Chánh sắc tây hà du.....	163
74 Tức dủ nha thống thủy.....	165
75 Vạn ứng Thiên-Hòa đơn.....	167
76 Vạn ứng Thiên-Hòa trà.....	169
77 Thuốc Tri bá bát vị hoàn.....	173
78 » Song liệu sâm nhung bồ thận hoàn.....	175
79 » Song liệu sâm nhung ninh thần hoàn...	177
80 » Kim sắc đại bồ hoàn.....	179
81 » Phụ khoa kim phụng hoàn.....	181
82 » Vạn ứng hồi sinh tiêu ban hoàn.....	183
83 » Bồ phê thánh dược.....	185
84 » Bồ nảo tráng cân lộ.....	187
85 Dầu Thiên-Hòa.....	189
86 Thuốc Thiên-Hòa ban dược.....	191
87 » Huê liệu cốt thống tán.....	193
88 » Ngủ lâm bạch trưộc ninh mông cao....	195
89 Bì phu thấp độc thông trị thủy.....	197
90 Ngoại khoa bạch thọ dầu.....	199
91 Bá hoa hương lộ thủy.....	201
92 Mai quế bảo nha phấn.....	203
93 Thanh nhuận tả dầu.....	205
94 Chánh sắc tây hà du.....	207
95 Thuốc Hoạn căn cứu lợi hoàn.....	209
96 » Châu phách bảo anb đơn.....	211
97 » Bì phu hóa độc hoàn.....	213
98 » Tinh chế thanh ninh hoàn.....	215
99 » Hầu táo chỉ khái hoàn.....	217
100 » Phụ tử lý trung hoàn.....	219
101 » Thồ tả hoác loạn tán.....	221
102 » Lập thối lãnh nhiệt tán.....	223
103 » Tiểu nhi trản châu căn cơ tán.....	225
104 » Truy phong định vạn hoàn.....	227
105 » Hóa ử giải thống hoàn.....	229

Imp. Typo, Litho et Reliure

== MYWA ==

50. Rue de Canton, 50

Téléphone Automatique 30.725

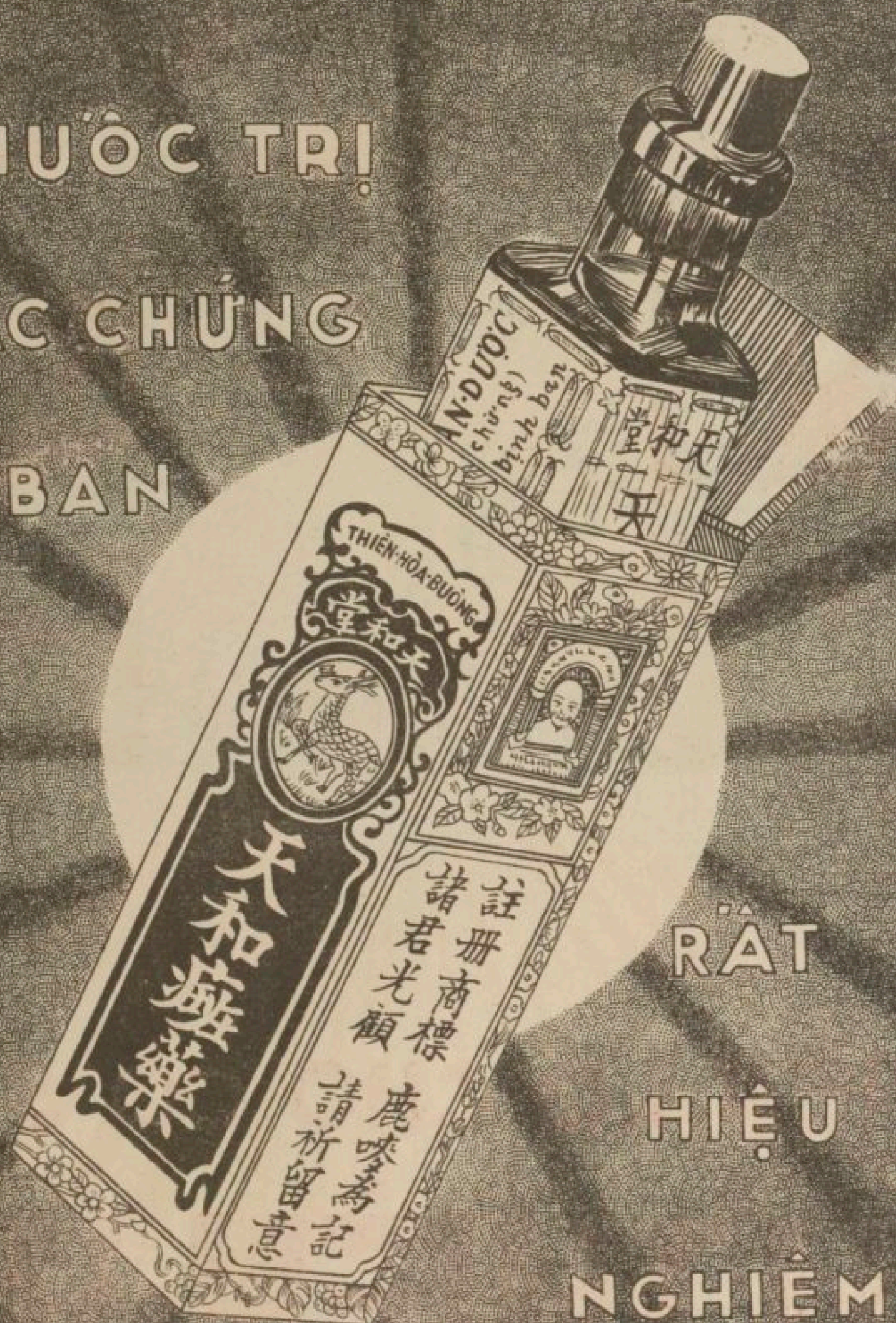
== CHOLON ==

THIÊN-HÒA BAN-DUỐC

THUỐC TRỊ

CÁC CHỨNG

BAN

RẤT

HIỆU

NGHIỆM

Khi đi xa... cũng như lúc ở nhà

NÊN LO CHO CỎ SẴN
DẦU THIÊN-HÒA

ĐỂ NGỪA VÀ TRỊ BÀ BỊNH